

Trần Thị Bảo Châu

Hoa Hồng Sớm Nở

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Sau hai lần bấm chuông, An Hạ hồi hộp đứng chờ. Cô thắc thỏm nhìn giàn hoa giấy màu tím vươn cao trên vòm cổng rồi nhón chân cố nhìn vào sân. Số nhà và cảnh vật nơi đây đúng như lời Diệp Trúc đã tả trong thư. Chắc Hạ không nhầm lẫn, nhưng lỡ cô bé đi đâu vắng hai ba ngày thì cô sẽ xoay trở ra sao giữa thành phố lạ không một người thân này.

Trước khi đến đây, An Hạ đã viết thư cho Trúc biết. Lẽ ra cô phải chờ con bé hồi âm, nhưng cô đã không chờ được. Mọi việc xảy ra đến dồn dập, tàn nhẫn đến mức An Hạ phải đi ngay. Bây giờ không biết còn điều bất hạnh nào đón chờ nữa đây.

Đang lo lắng nghĩ suy, Hạ bỗng nghe tiếng mở cổng. Diệp Trúc lộ đầu ra với ánh mắt đầy ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

- Trời ơi ! An Hạ ! Vậy mà tao tưởng ...

Không nói hết câu, Trúc nhào ra ôm chầm lấy bạn, miệng tíu tít:

- Đồ quỷ ! Lên mà không báo để tao ra bến xe đón

Cử chỉ thân mật của Trúc làm Hạ thấy an tâm, cô ngập ngừng:

- Chuyển đi này ngoài dự tính của tao, làm sao báo cho mày được.

Trúc nhúu mày:

- Có chuyện gì à ?

An Hạ cúi mặt làm thinh, Trúc khép cổng lại hất hàm:

- Vào nhà rồi nói.

Ngồi xuống salon, An Hạ bối rối mở lời:

- Mày cho tao ở tạm vài ngày chứ ?

- Ôi trời ! Chuyện này mày khỏi bận tâm. Từ lâu tao đã có ý đó mà,

chỉ tại mày không nỡ xa nhà thôi. Bây giờ cứ ở đây với ta tới chừng nào cũng được. Nhưng tại sao mày lên đây đột ngột vậy ?

An Hạ bỗng rùng mình vì câu hỏi của Diệp Trúc, cô vén mấy lọn tóc loà xoà trước trán sang một bên.

- Tao giận ba mình không biết thương con ... lúc nào cũng chỉ ăn nhậu ...

Giọng Trúc nhẹ tênh:

- Bác trai lúc nào chả thế, sao bây giờ mày mới giận ?

Thấy Hạ im lặng, Trúc hỏi tiếp:

- Mấy hôm nay Tiến có về dưới không ?

Hạ yếu ớt:

- Có ...

- Hy vọng mày không bỏ nhà vì hấn.

An Hạ nói thật nhanh:

- Tao đi vì muốn tìm một việc làm nuôi thân như đã viết trong thư cho mày trước đây. Một phần cũng vì không chịu nổi ba mình, chớ đâu phải vì Tiến.

Diệp Trúc gật gù:

- Tao tin mày, nghỉ chút đi, tao làm nước cho uống.

An Hạ gượng cười, cô tựa lưng vào salon và nhắm mắt đón nhận cảm giác êm ái, dễ chịu đến với mình. Suốt cả buổi ngồi xe đồ, với bao nhiêu lo lắng trong đầu, tới lúc này Hạ mới thấy nhẹ nhõm.

Ít ra An Hạ cũng có một chỗ ở để yên tâm đi kiếm việc làm. Chỉ cần có việc làm thôi, cô sẽ ...

Tiếng dép Diệp Trúc vang lên giúp Hạ thoát khỏi suy nghĩ mông lung. Con bé ngồi xuống giọng thân mật.

- Uống đi nhỏ! Phải tập tự nhiên, thoải mái kiểu dân thành phố. Nếu

cứ giữ vẻ rụt rè nhút nhát dưới quê thì không hoà nhập được đâu.

Ly nước lạnh giúp Hạ tỉnh, cô nói:

- Có gì mà cứ bảo, dần dần tao cũng phải quen thôi. Cuộc sống ở đâu chắc cũng khắc nghiệt như nhau.

Trúc nheo mắt:

- Mà nói như đã từng lăn lộn với đời lắm không bằng. Đừng nghĩ cuộc đời như gia đình mà nghe.

An Hạ im lặng, nét mặt cô sa sầm xuống. Biết bạn phật ý, Trúc giả lả.

- Tao đùa thôi. Cứ thông thả ít hôm tao sẽ tìm việc cho. Đừng lo cho mệt.

- Nghe nói khó tìm việc lắm phải không ?

Diệp Trúc cao giọng:

- Khó hay dễ tùy vào sự quen biết của mình. Mà sẽ làm cho ông anh bà con của tao.

An Hạ nghe nhẹ nhõm cả người:

- Mà làm gì vậy Trúc ?

Trúc nhún vai:

- Chưa biết, nhưng tao sẽ ra lệnh cho anh sắp xếp một công việc tương đối nhẹ nhàng cho mà.

- Vậy chỗ anh mà sản xuất cái gì ?

- Linh kiện điện tử cho tivi, radio.

Diệp Trúc nhìn bạn mỉm cười:

- Nói thì nghe ... oai vậy nhưng những linh kiện này không có gì ghê gớm đâu.

Ánh mắt đầy tự tin của Trúc làm An Hạ yên lòng, nhưng cô vẫn nói:

- Anh mà là người thế nào ?

Diệp Trúc hóm hỉnh:

- Thế nào là sao ? Mà mày muốn biết ảnh đẹp hay xấu, già hay trẻ hả?

An Hạ vội lắc đầu:

- Tao muốn hỏi tính tình ảnh kia.

Diệp Trúc lém lỉnh:

- Anh ta thì dễ thương hết sẩy rồi. Các cô nhân viên trong công ty mê ông chủ trẻ như điều đồ. Coi chừng trái tim ... tỉnh lẻ của mày đập lộn xộn khi làm việc dưới quyền ông đó.

Đập vào vai Trúc một cái, Hạ nói:

- Quỷ sứ ! Tao chưa dám nghĩ đến chuyện đó đâu. Bây giờ lo kiếm sống cái đã.

Diệp Trúc cười:

- Tình yêu kỳ cục lắm, cần gì phải nghĩ đến. Nó muốn tới lúc nào thì tới, vừa kiếm sống vừa yêu, đâu có ai cấm.

An Hạ bắt bẻ.

- Vậy là mày đã từng yêu ?

Diệp Trúc chống tay dưới cằm:

- Chưa hề ! Nhưng tao đang bị nhiều người đeo đuổi. Bực lắm.

An Hạ chớp mắt, thực ra cô chưa hề nghĩ tới chuyện yêu đương vì cuộc sống và thân phận cô khác xa với Diệp Trúc. Ngoài những lời trêu ghẹo rẻ tiền của nhóm bạn Tiến, cùng với những cái nhìn thèm muốn đáng tởm của anh ta ra, đâu ai thèm để ý đeo đuổi một con bé nghèo mạt như cô.

Giá như An Hạ còn mẹ và ba không phải là gã nát rượu lúc nào cũng nhất nhất nghe lời bà vợ kể thì đời Hạ đâu tăm tới thế này.

Diệp Trúc đập vào vai An Hạ làm cô giật mình:

- Tao phải làm món gì đãi mày chứ.

An Hạ xua tay:

- Bày vẽ chi cho tốn kém.

Trúc nhí nhảnh đứng dậy.

- Đâu được, phải ăn mừng vì trong nhà có thêm một người. Bây giờ tao không sợ cô đơn nữa. Ba tao muốn đi bao lâu cũng không ngăn.

An Hạ ngập ngừng:

- Cứ ăn cơm thường ngày là được rồi.

Diệp Trúc nhú mày suy nghĩ rồi reo lên:

- Bún riêu nhé ?

An Hạ gật đầu:

- Vậy thì tuyệt quá !

Kéo Hạ lên lầu, đến một căn phòng nhỏ khá xinh xắn, Trúc nói:

- Phòng này của mày. Tự lo sắp xếp nhen. Tao đi chợ đây.

Dẫn chiếc cúp ra khỏi cổng, Trúc quay lại dặn dò.

- Trông nhà nghe Hạ. Ở đây hay mất vật lắm.

Đóng cổng xong, An Hạ trở về phòng mình, cô mở túi xách đem quần áo ra móc vào tủ. Vuốt lại những bộ đồ cũ không hợp thời trang cho ngay ngắn. Hạ không hề tủi thân khi nhớ đến cái váy sang trọng Diệp Trúc đang mặc ở nhà.

Mỗi người có một số phận, cô hy vọng một ngày nào đó cuộc đời sẽ ưu đãi mình.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 2

Có tiếng chuông reo ngoài cổng làm Hạ giật mình. Chẳng lẽ vừa đi, Diệp Trúc đã về rồi. Đóng cửa tủ lại, Hạ đến cửa sổ nhìn xuống.

Một thanh niên to lớn mang kính đen đang dựng chiếc CB 125 sát cổng. Anh ta nhìn vào nhà với vẻ tìm kiếm.

Nhớ tới lời dặn của Trúc, An Hạ thấy hồi hộp. Cô vội vàng bước xuống nhà và ra sân nhưng không vội mở cửa.

Hơi nhón chân lên, An Hạ hỏi vọng ra:

- Xin lỗi ! Anh tìm ai ?

Gã thanh niên có vẻ ngỡ ngàng. Anh ta tháo kính ra, giọng lịch sự.

- Tôi là bạn của Diệp Trúc. Cô ấy không có ở nhà sao ?

Đôi mắt sâu với tia nhìn như xoáy vào người đối diện của gã thanh niên làm cô khóps. An Hạ ấp úng :

- Thật rui cho anh, Trúc vừa đi khỏi.

Dứt lời cô bỗng thấy khó xử vô cùng, có nên mời gã bậm trợn này vào trong lúc Diệp Trúc vắng nhà không ?

Chắc là không nên rồi, vì Hạ có biết anh ta là ai đâu. Nhưng nếu đây là bạn trai dạng đặc biệt của con bé, mà Hạ để ... đứng đường thì kỳ. Nhìn vẻ bối rối của cô, gã thanh niên dường như hiểu, nên thản nhiên nói:

- Nếu Trúc đi không lâu tôi có thể ngồi trên xe để chờ.

An Hạ cắn môi :

- Diệp Trúc đi chợ. Anh nên ... chờ đi ...

Anh chàng nhún vai rồi ngồi vắt vẻo trên xe với vẻ thật phớt đời. Anh ta có phải là một trong nhiều cái đuôi đang bám theo Diệp Trúc không nhỉ ? Xem ra dáng vẻ bên ngoài của anh ta cũng khá. Bất giác An Hạ len lén nhìn gã thanh niên và bắt gặp gã đang ... nghênh mặt về phía cô. Dù đôi mắt gã giấu sau cặp kính đen ... xì, Hạ vẫn cuống lên khi nghĩ anh ta đang ngắm nghía mình. Cô vội vã bỏ vào trong. Nấp sau cửa sổ, An Hạ quan sát kỹ hơn ...

Với chiếc áo sômi sọc ngắn tay, bỏ 1 hàng nút ở ngực không cài và chiếc quần jean ống patte, trông gã vừa bụi đời vừa du côn. Hàng ria mép tĩa rất khéo nằm vắt ngang cái miệng rộng đang lè mím lại khiến gã trông vừa khó gần, vừa khiến An Hạ liên tưởng đến Tiến, đứa con riêng của bà Mận, vợ sau của ba cô, thằng con trai đồng tuổi mà Hạ luôn xem là hiểm họa đáng đề phòng nhất đối với mình. Nhưng có lẽ gã này không tệ như Tiến đâu, Diệp Trúc không đời nào có những người bạn kiểu như Tiến. Nhớ tới gương mặt đỏ ửng nồng nặc mùi rượu của hấn ta đêm hôm qua, An Hạ thoát rùng mình. Cô có người lại ôm hai vai run rẩy lúc tiếng xe của Diệp Trúc dừng ngay cổng và giọng nói trong trẻo của con bé vang lên.

- Anh Ngử ? Sao lại ngồi đây ?

An Hạ vội vã chạy ra khi Ngử bật cười :

- Không có cô chủ nhỏ ở nhà. Anh đâu dám vào.

Vừa mở cửa, Hạ vừa lí nhí :

- Xin lỗi ! Tôi đã quá cẩn thận ...

Diệp Trúc cười giòn giã :

- Cẩn tắc vô áy náy, mày làm thế là đúng đấy An Hạ. Phải cảnh giác trước những anh chàng có ria mép như vậy.

Ngũ đẩy xe vào sân giọng than phiền.

- Có ria mép đâu đáng sợ bằng những gã mày râu nhẵn nhụi. Anh không nghĩ là em đang cảnh giác anh.

- Em thì không, nhưng nhỏ An Hạ thì nên coi chừng, vì con bé khờ lắm.

Nhìn mặt An Hạ đỏ bừng vì câu nói của Trúc, Ngũ nhỏ nhẹ.

- Cô ấy là bạn em à ?

Trúc gật đầu :

- Tụi em học chung hồi phổ thông. Dạo này ba đi hoài, em ở một mình buồn nên nhắn Hạ lên ở chung cho vui.

- Nếu vậy ba em đỡ phải lo.

Diệp Trúc dài giọng :

- Ba có bao giờ lo cho em. Mà hôm nay gió nào thổi anh tới đây vậy ?

Ngũ nheo đôi mắt khá đa tình:

- Gió từ Hà Nội thổi vào, được không ?

Trúc vội vàng hỏi :

- Ba em nhắn gì à ?

- Không nhắn gì hết, nhưng anh Thành gọi "đồ" cho em.

Mặt Diệp Trúc xụ xuống.

- Chẳng biết tới chừng nào anh mới hết gọi ba em là anh.

Ngũ nhún vai :

- Sao lại phải thay đổi cách xưng hô nhỉ ? Anh không thích đổi thói quen của mình. Gọi ba em là anh, ông càng thích vì cảm thấy trẻ trung. Anh Thành không bắt lỗi anh thì thôi, em lại khó chịu, thật lạ.

Rồi Ngũ lảng sang chuyện khác.

- Trúc mua gì nhiều vậy ?

Trở tay vào An Hạ, Diệp Trúc nói :

- Em đãi bạn mà.

Ngũ mỉm cười:

- Đúng là dịp may hiếm có. Trúc có cần người phụ không ?

Diệp Trúc liếc Ngũ một cái thật sắc.

- Sao hôm nay anh siêng đột xuất vậy ? Món này không biết làm là hư hết đó.

- Món gì mà quan trọng thế ?

Trúc nghênh mặt:

- Bún riêu cua. Anh khoái không ?

Ngữ ồm ờ :

- Nếu do chính em nấu thì phải ... khoái thôi.

Khoanh tay nhìn Ngữ, Trúc cao giọng:

- Lẽ ra không có phần anh, nhưng nhờ câu vừa rồi, anh sẽ được ở lại với một điều kiện.

Ngữ xoa hai tay vào nhau :

- Ba bốn điều kiện vẫn chưa đủ xi nhê. Anh vốn có ... tinh thần ăn uống nên đâu sá gì một điều kiện cón con của em.

Diệp Trúc nhìn Hạ.

- Được rồi ! Tụi mình sẽ có dịp xem anh Ngữ trở tài lật rau, rửa chén.

Dù biết Trúc chọc quê mình, Ngữ vẫn xăng xái xách giỏ vào bếp.

- Tưởng phân công làm gì. Chớ chuyện này thì dễ ợt. Ở nhà anh là chuyên gia bếp núc mà.

An Hạ lúng túng trước vẻ tự nhiên của hai người, cô rụt rè bước theo sau và dè dặt phụ Trúc soạn giỏ.

Ngữ giằng lấy bó rau nhút trên tay cô :

- Để tôi lật rau.

An Hạ vội lên tiếng :

- Hai người lên nhà trên ... chơi đi. Tôi đảm nhận việc bếp núc cho.

Ngữ nhìn cô bằng ánh mắt nghịch ngợm:

- Đâu có được, muốn ăn phải lăn vào bếp. Huống chi tôi đã hứa phục vụ ... quý cô hết mình kia mà.

Trúc kéo tay Hạ.

- Nếu vậy bọn mình lên hát karaoke, để nhà bếp lại cho anh quản lý.

Tới giờ ăn mà chưa xong anh sẽ mời hai đứa đi nhà hàng.

An Hạ thật thà:

- Như vậy tốn kém lắm.

Lời nói của cô làm Ngữ và Diệp Trúc phì cười.

Liếc anh, Trúc trêu:

- Bạn em lo anh tốn tiền kìa. Anh nghĩ sao trước sự quan tâm đó ?

An Hạ nóng mặt. Cô không hiểu Diệp Trúc nghĩ gì mà đùa như thế.

Vừa lúc đó chuông điện thoại vang lên rộn rã. Trúc nhanh nhẹn chạy lên nhà trên, Hạ hết sức bối rối khi trong bếp chỉ còn cô và Ngữ. Cô lặng thinh cắt đôi những trái cà chua.

Ngồi gần đó, Ngữ cũng không màng bắt chuyện với Hạ. Anh ta chăm chú nhặt từng cọng rau và luôn miệng huýt gió. Tiếng huýt gió của anh nghe buồn làm sao.

Bỗng dưng An Hạ thở dài. Cô đã thật sự bước vào đời khi bắt đầu xa ngôi nhà ở ven sông. Với cô, thành phố này giống như miền đất hứa, có tồn tại được ở đây hay không là do ở bản thân. An Hạ sẽ không để Diệp Trúc thất vọng khi con bé đã hết lòng lo lắng cho cô. Nhất định cô phải tồn tại và vươn lên tại thành phố này.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 3

--Sắp tới trạm rồi ! Ai xuống, chuẩn bị nha ...

Giọng khàn đục của cô nhân viên soát vé xe buýt vang lên làm An Hạ vội vã bước về phía cửa ...

Gần cả tháng nay đã quen với ngày hai lượt đi về trên những chuyến xe chật ních người thế này.

An Hạ đã vào làm ở xí nghiệp lắp ráp tivi của Trí, anh họ Diệp Trúc. Hiện giờ cô là nhân viên trong dây chuyền hàn những vi mạch điện tử bé li ti. Công việc này không nặng nhọc nhưng đòi hỏi sự tập trung cao độ. An Hạ phải vất vả lắm mới tạm thành thạo phần việc được giao

Xuống xe buýt, Hạ vừa đi vừa chạy đến chỗ làm. Sáng nay cô đi trễ. Nhớ tới gương mặt hách dịch của Thủy Tiên, tổ trưởng kiểm tra chất lượng sản phẩm, Hạ bỗng thấy ngao ngán. Ngay từ đầu, Hạ đã nhận ra cô ta không ưa gì mình. Về nói lại cảm nghĩ đó với Diệp Trúc, con bé phá ra cười rồi cho rằng :

--Con mụ ấy đeo anh Trí sát sạt, thấy mày mới vào, mụ ta ghét là phải rồi. Nhưng nếu Thủy Tiên ăn hiếp, mày cứ cho tao biết.

Thủy Tiên chưa lần nào tỏ thái độ với Hạ, có lẽ vì cô ta còn nể Diệp Trúc. Điều này khiến Hạ luôn nơm nớp. Cô biết, nếu mình làm sai chuyện gì, dẫu nhỏ, Thủy Tiên cũng sẽ không bỏ qua. Cô ta ... yêu quá rồi đến mức tưởng ai cũng si tình ông giám đốc như mình. Thật buồn cười.

Vừa vào đến phân xưởng, An Hạ đã nghe cô bạn cùng nhóm nói :

--Bà Tiên bảo bao giờ chị đến thì lên phòng kỹ thuật gặp bà.

An Hạ nhú mày :

--Để làm gì , chị biết không ?

--Chắc để lên lớp thôi, nhân viên mới nào lại không bị ... đi. Nhất là

xinh đẹp như An Hạ.

Đến phòng kỹ thuật, Hạ rút rờ gỗ cửa. Cô nghe giọng Thủy Tiên cau có :

--Vào đi.

Bước vào, Hạ thấy Thủy Tiên đang ngồi khoanh tay trước bureau, ngạo nghễ nhìn mình.

Hạ chưa mở lời, cô ta đã hằn học :

--Đừng ỉ là bạn của em giám đốc rồi tha hồ đi trể về sớm ghen. Hứ! Sản phẩm làm ra thì lỗi lùm tum, bắt buộc tôi phải chuyển mấy người sang khâu khác.

An Hạ nhỏ nhẹ năn nỉ.

--Em vừa mới quen việc này, xin chị để em làm tiếp. Em sẽ cố gắng không làm sai nữa.

--Thôi đừng có hứa hẹn. Tôi đã nhàm tai vì những lời hứa hẹn lắm rồi. Bắt đầu hôm nay, cô xuống nhóm hai. Công việc ở đó chắc phù hợp với người kém trình độ lại quê mùa như cô. Dán thùng là đơn giản quá phải không ?

Đang uất ghen vì bị sỉ nhục, Hạ bỗng thấy cửa phòng xịch mở.

Giám đốc Trí ló đầu vào.

Anh ta có vẻ ngạc nhiên khi nhìn gương mặt hằm hằm của Thủy Tiên và đôi mắt bắt đầu mọng nước của An Hạ.

--Có chuyện gì thế ?

Đang ngồi, Tiên bật dậy, giọng đon đả.

--Em đang ... đang nhắc nhở những sai sót của công nhân, khi làm hư sản phẩm mà.

Trí nhíu mày :

--Cô em là bạn của Diệp Trúc phải không ?

Thấy Trí nhận ra mình, Hạ cảm thấy an tâm, cô đáp ứng :

--Dạ ... phải.

Xoay sang phía Tiên, anh ta nhỏ nhẹ nói :

--Mới vào làm, sai là lẽ thường tình nên em ... lên lớp đến mức người ta sợ hãi.

Thủy Tiên giãy nảy :

--Ờ hay ! Em có nói gì đâu ! Mới gọi người ta xuống thì anh đã vào tới. Nếu nghĩ em ăn hiếp công nhân, anh giải quyết chuyện này đi. Dứt lời, cô ta vùng vằng bỏ đi ra ngoài. Thái độ đó chứng tỏ Thủy Tiên có quyền với giám đốc vô cùng.

Trí thản nhiên nhìn Tiên bỏ đi. Anh dụ dằng kéo ghế :

--Ngồi xuống đi An Hạ. Sao ? Công việc ở đây cực nhọc lắm phải không ?

An Hạ lắc đầu thật nhanh :

--Dạ đâu có.

--Có gì khó khăn, Hạ cứ nói, tôi xem em như Diệp Trúc vậy, ngại gì chứ.

Nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, Hạ bối rối:

--Em đi làm trễ, lại làm sai kỹ thuật nên chị Thủy Tiên khiển trách em là đúng.

Trí bỗng nói :

--Hình như Hạ đi làm bằng xe buýt ?

An Hạ lí nhí :

-- Dạ.

--Chắc, vất vả nhỉ.

An Hạ mím môi cam phận.

--Em quen rồi.

Hơi nghiêng đầu, Trí nhìn cô một hồi rồi nói :

--Ngày mai tôi sẽ dành riêng cho Hạ một chiếc xe 79.

An Hạ buột miệng :

--Em đi xe buýt được mà. Anh không cần làm thế, giao xe cho em thì phí lắm, trong khi những người khác cần nó để chạy hàng cho xí nghiệp.

Trí nghiêm giọng :

--Em sẽ không làm ở tổ nữa ...

An Hạ giật mình, cô lo lắng nhìn Trí khi anh nói tiếp :

--Em tốt nghiệp phổ thông chưa ?

-- Dạ rồi.

--Nói được tiếng Anh không ?

Cô dè dặt :

-- Dạ ... chỉ nói và nghe được những câu thông thường thôi ạ.

Trí gật gù :

--Vậy đủ rồi. Em sẽ làm bên tổ tiếp thị.

An Hạ hốt hoảng :

--Nhưng em có biết gì đâu. Ngay cả chạy xe, em cũng không biết kia mà.

Nhìn đôi mắt đen tròn xoe, đầy ngờ ngạc của An Hạ, Trí nói :

--Không biết thì phải học. Bỏ quê lên đây để kiếm sống, anh nghĩ em thừa khả năng và bản lĩnh để làm việc này.

Nhớ tới những lời Thủy Tiên nặng nề lúc nãy, An Hạ chớp mi :

--Em sẽ cố hết sức mình.

Trí bật cười :

--Tôi chỉ cần phân nửa sức của em thôi. Phân nửa kia để em còn

sống, vui chơi và yêu đời nữa chứ. Xinh đẹp như vậy đừng bảo với tôi chưa có ai đấy nhé.

An Hạ đỏ mặt, cô vừa mừng vừa lo khi nghĩ tới ngày mai. Hồi còn sống, mẹ thường nói: "Đừng vội mừng khi vận may đến với mình bất ngờ".

Nếu đúng thế, An Hạ phải lo trước vận may này mới phải. Diệp Trúc từng ... khoe rằng anh Trí của nó rất đa tình, ông ta thay bồ như thay áo, con gái đẹp khó thoát khỏi sức quyến rũ của ông ta ... Cả tháng nay An Hạ chưa lần nào trò chuyện riêng với Trí, cô yên trí nghĩ rằng mình xấu xí, quê mùa nên chả lọt vào mắt ... xanh của giám đốc. Thế nhưng hôm nay cô lại được "sếp" chiếu cố. Chuyện này chỉ e lành ít dữ nhiều thôi.

Lúc An Hạ còn hoang mang, Trí lại hỏi :

--Nghe Diệp Trúc nói em sống với mẹ kế ... chắc khổ lắm nên mới phải lên đây tìm việc làm ?

Hạ bẻ bẻ những ngón tay, cô lắp lửng :

--Dì ấy cũng tốt chứ không đến nỗi khắc nghiệt như những bà mẹ ghẻ trong chuyện cổ tích. Em lên đây vì không muốn mang tiếng vô công rồi nghề, ăn bám bố mình.

Gật gù ra vẻ biết chuyện, Trí nói :

--Có nghĩa là em muốn tự lập. Em muốn làm một Oshin của Việt Nam phải không ?

Giọng An Hạ chùng xuống :

--Em chỉ muốn là em thôi. Điều quan trọng là có chỗ ở và cơm ăn ngày hai bữa. Anh và Diệp Trúc đã giúp em rất nhiều. Em không biết

...

-- ... Nói thế nào để cảm ơn chứ gì ? Đừng lo, người nhà cả mà, nhắc đến ân nghĩa, ngượng lắm. Quên nữa, bắt đầu ngày mai, Hạ sẽ theo khoá học tiếp thị cấp tốc hai tháng. Còn bây giờ ra sân, tôi sẽ hướng dẫn em chạy xe.

An Hạ nhòm người lên :

--Em không dám làm phiền ... giám đốc đâu.

Trí tủm tỉm cười :

--Tôi tự nguyện mà, sao lại phiền chứ, hay ngược lại tôi làm phiền Hạ ?

--Dạ .. đâu có.

Trí đứng dậy :

--Đùa thế thôi, để tôi nhờ Thủy Tiên chỉ em chạy xe vậy.

An Hạ lí nhí :

--Cảm ơn anh Trí rất nhiều.

Nheo nheo mắt Trí nói :

--Tôi không nhận ợn bằng lời đâu, cô ạ.

Mặc An Hạ đứng ngơ ngác, Trí cho hai tay vào túi, thong thả bỏ đi. Diệp Trúc không hề ... khoe anh nó thích đùa, nếu những lời vừa rồi của Trí là thật thì gay go đấy.

An Hạ nén tiếng thở dài, gạt những lời ỡm ờ của giám đốc ra ngoài tai, cô cố nghĩ anh là người tốt, là một ông chủ đứng đắn mà cô đang làm công để kiếm tiền nuôi thân.

Trong thành phố hào nhoáng, có thói quen đánh giá con người, sự việc bằng hình thức bề ngoài này, An Hạ chỉ là một hạt bụi, cô không đáng gì cả để phải lo ông chủ có ... hứng thú trêu ghẹo 1 con bé quê mùa ngốc nghếch như mình.

oOo

Nghe tiếng chuông vang ngoài cổng, An Hạ vội vàng chạy ra, tim cô tự động đập mạnh khi thấy cái dáng to cao của Ngữ.

Không vội mở cửa, Hạ nói :

--Diệp Trúc chưa về ...

Ngữ nhếch môi cười :

--Nhưng hôm nay Hạ có thể mở cửa cho tôi vào rồi chứ ?

--Đương nhiên vì tôi chẳng sợ gì để phải cảnh giác những anh chàng rìa mép. Vả lại, nếu để anh chờ ngoài cổng, Diệp Trúc sẽ đau lòng lắm.

Đẩy chiếc CB 125 vào sân, Ngữ nói :

--Thì ra An Hạ không hiền như tôi tưởng.

--Ở thành phố mà hiền sẽ bị ăn hiếp, Diệp Trúc đã dạy cho tôi như vậy.

--Hạ đã bị ai hiếp chưa ?

An Hạ lắc đầu :

--Trái lại tôi toàn ăn hiếp người ta không thôi.

Ngữ cười tủm tỉm. Anh tự nhiên ngồi xuống salon, mắt đăm đăm nhìn Hạ, làm cô bối rối vô cùng.

Anh hơi giễu cợt :

--Tôi lại thích hơn thua với người... toàn ăn hiếp người khác, và bao giờ tôi cũng thắng họ.

Trần tĩnh lại, An Hạ cong môi :

--Ăn hiếp người khác, với trẻ con là một cách để khẳng định mình.

Chắc anh không ở dạng này chứ ?

Ngữ chống cằm :

--Thế em ở dạng nào ?

--Ở dạng tự vệ. Ăn hiếp người ta để họ không dám động tới mình.

Muốn có hoà bình đôi khi phải gây chiến trước.

Ngữ gật gù :

--Em lém và ranh lắm. Thảo nào mới đó giám đốc đã điều sang làm nhân viên tiếp thị, lại cấp xe cho sử dụng nữa. Anh của Diệp Trúc có đôi mắt tinh đời, biết nhìn xa trông rộng lắm.

An Hạ bồng xụ mặt :

--Nhân viên tiếp thị hay công nhân đứng máy cũng là người làm công, tôi chỉ mong có ngày hai bữa, chớ chả dám nhìn xa trông rộng như giám đốc của mình, hay như cách mai mỉa của anh.

Giọng Ngữ đầy ân hận:

--Xin lỗi ! Ý tôi không phải thế.

An Hạ đứng phắt dậy:

--Quên nữa, để tôi làm nước cam ...

--Tôi không uống nước cam.

--Vậy cà phê ?

Ngữ lắc đầu :

--Mất công em lắm. Vội lại, tôi sợ phải ngồi một mình ...

Tránh đôi mắt đen, sâu của Ngữ, An Hạ nói vuốt theo:

--Nhất là ngồi một mình chờ người yêu.

Ngữ có vẻ phật ý :

--Tôi chưa bao giờ có người yêu.

An Hạ chớp mi :

--Vậy sao ? Mẹ tôi bảo: "Trước một cô gái đẹp, gã đàn ông nào cũng tìm đủ mọi cách để chứng tỏ mình chưa hề yêu ai". Tôi chỉ là con bé lọ lem, anh phân bua làm gì. Lỡ Diệp Trúc nghe được, nó sẽ buồn.

Giọng Ngữ bỗng trầm xuống:

--Em nói vậy không sợ tôi cũng buồn sao ?

An Hạ lắc đầu như máy :

--Không ! Tôi chỉ vì Diệp Trúc thôi. Không thể để con bé buồn vì bất cứ lý do gì.

Cả hai bỗng rơi vào im lặng. An Hạ xót xa nhìn đôi bàn tay mình đan vào nhau ...

Cách đây không lâu, Diệp Trúc có thắc mắc tại sao dạo này Ngữ siêng đến thăm mình. Hôm đó Hạ tò mò hỏi về tình cảm của hai người. Con bé lẩn tránh không trả lời.

Trước đây, Trúc luôn khoe Ngữ là một trong nhiều cái đuôi của cô. Anh rất yêu cô, nhưng Hạ lại thấy khác. Ngữ chỉ xem Trúc như bạn hoặc như em gái, anh vui đùa thoải mái với cô bé. Ngược lại chính Trúc mới yêu Ngữ da diết.

Nếu anh không đến chừng một tuần, con bé đứng ngồi không yên,

điện thoại hỏi thăm liên tục, thật tội.

Tính Diệp Trúc lại tự cao, con bé không muốn ai biết tình cảm riêng tư của mình, dù người đó là An Hạ. Vì vậy sau lần tò mò hỏi thăm đó, cô không bao giờ đề cập đến vấn đề này nữa.

Linh cảm mách với An Hạ, Ngữ tới đây vì mình, và cô bứt rứt khổ sở khi nghĩ mình là người có lỗi. Chính mặc cảm đó khiến An Hạ luôn lẩn tránh mỗi lần Ngữ ghé chơi. Cô viện đủ lý do để trốn trong phòng buồn tẻ của mình. Cô nằm vùi trên giường nhắm hàng trăm lần những từ tiếng Anh trong quyển Streamline mà cô đang học thêm để khỏi phải nghĩ ngợi gì nhiều. Nhưng tiếng cười trong trẻo hạnh phúc của Trúc, và giọng đàn ông trầm trầm ngọt ngào quyến rũ của Ngữ vẫn xoáy vào tim cô đau buốt.

Những lúc ấy, An Hạ thường có nghĩ Ngữ có bộ ria mép đều giả giống Tiến, chắc hẳn anh ta cũng ... tệ như hấn.

Nhưng chiều nay, giữa căn phòng vắng lặng chỉ có hai người, cô không sao tìm được những điểm xấu khác của Ngữ để gạt anh ra khỏi tâm trí mình.

Chịu không nổi tia mắt của Ngữ, An Hạ đứng dậy.

--Xin lỗi ! Tôi phải vào chuẩn bị cơm nước. Anh cứ tự nhiên nhé.

Nói dứt lời, cô đi như chạy vào bếp. Đứng trước bàn ăn, Hạ nghe nhịp tim đập loạn trong ngực.

--Tại sao cứ vẩy cái khó vào người thế này. Mình còn nhỏ bé thấp kém hơn cả hạt bụi, làm ơn đừng đèo bồng nữa.

Cô cầm cúi vo gạo nấu cơm và nghe tiếng Ngữ huýt gió buồn buồn ngoài phòng khách. An Hạ ngồi ôm đầu như mất hồn, mãi đến khi nghe giọng Diệp Trúc ríu rít.

--Anh đến lâu chưa ? Sao lại ngồi có một mình ? Nhỏ Hạ đâu ?

Tim Hạ se thắt khi Ngữ nói :

--Anh vừa mới tới, An Hạ bận gì đó trong bếp ...

Như cái máy, cô bật dậy đến tủ lạnh khai hai lon nước ngọt ... Thì ra Ngữ cũng sợ Diệp Trúc buồn, nên đã nói dối là mới tới.

Dù đoán đúng câu Ngữ trả lời, nhưng lòng cô lại ảm ức. An Hạ đã mâu thuẫn với chính mình. Nếu thế, cô là người chẳng ra gì khi muốn anh chỉ vì cô.

Cố nén nỗi xốn xang, An Hạ tươi cười mang nước ra.

--Sao hay thế ? Anh Ngữ vừa tới, mà đã về.

Ngữ thần nhiên pha trò :

--Chắc là thần giao cách cảm.

Diệp Trúc chanh chua:

--Hồng dám đâu, em về sớm vì đói bụng thôi.

An Hạ nhỏ nhẹ.

--Cơm đã chín rồi đó.

--Nhưng bây giờ tao lại thích ăn tiệm cơ.

Ngữ hằng hái :

--Vậy đi với anh, cả An Hạ nữa nhé ?

Hạ lắc đầu thật nhanh.

--Ờ không ! Hai người đi là đủ rồi.

Diệp Trúc so vai :

--Mày sợ ế cơm, đem đồ mang tội chứ gì. Hà tiện cũng vừa thôi, anh Ngữ đãi mà.

An Hạ phân trần :

--Không phải vậy đâu, chiều nay tao hơi nhức đầu, chỉ muốn được nghỉ ngơi sớm. Bây giờ phải ra đường, vào quán ồn ào, tao ngại lắm. Hai người cứ đi đi.

Diệp Trúc chắc lưỡi :

--Nếu đã thế mình cùng ở nhà. Tao muốn ăn tiệm để mày quen với sinh hoạt thành phố. Bây giờ mày không đi, tao cho anh Ngữ nợ vậy.

An Hạ áy náy :

--Nhưng ...

--Thôi đừng có nhưng nữa mà.

An Hạ im lặng ngồi xuống kế Diệp Trúc với vẻ cam phận. Cô nghe

Diệp Trúc hỏi :

--Anh tới rủ em đi Nha Trang phải không ?

Ngữ có vẻ ngạc nhiên :

--Sao Trúc biết anh đi Nha Trang ?

--Bí mật, em không bật mí đâu.

Ngữ nhếch môi :

--Chuyện đã lọt vào tai đàn bà không bao giờ là chuyện bí mật hết.

Cô Hồng nói với em chứ gì ?

Diệp Trúc cong môi :

--Không phải cô Hồng nói, mà cổ thuyết phục em giùm anh.

--Sao tự nhiên cổ tốt dữ vậy kìa ?

--Anh không đoán được lý do à ?

Gõ gõ tay lên thành ghế, Ngữ lơ lửng :

--Anh không dám đoán đâu. Đàn bà rắc rối lắm.

Diệp Trúc xụ mặt :

--Anh nói vậy là sao ? Không thích có em đi cùng thì thôi. Cần gì phải xa xôi, bóng gió.

An Hạ vội lên tiếng :

--Anh Ngữ đâu có ý đó, đừng giận mà Trúc. Lúc nãy anh có nói với

tao sẽ mời mày đi Nha Trang ...

Nói tới đây, Hạ vụt cắn môi khi thấy ánh mắt Ngữ tối sầm xuống.

Nhưng ngay sau đó anh vui vẻ bảo :

--An Hạ cũng hứa sẽ đi cùng nếu em đồng ý.

Mắt Diệp Trúc sáng rỡ :

-- Đồng ý quá đi chứ. Ngày mai bọn mình đi sắm đồ tắm nhé ?

Hạ đáp ứng :

--Lúc này tao chỉ đùa thôi, mới vào làm lại đang được đi học, tao đâu dám xin nghỉ.

--Mày không dám, để đó tao. Ông Trí dễ lắm, tao nói một tiếng là xong ngay.

An Hạ tư lự, được đi chơi thì ai chẳng thích, nhất là đi biển, nơi cô chỉ nhìn thấy trên phim ảnh chứ chưa từng đặt chân đến bao giờ. Hạ biết Trúc rất muốn đi chuyến này, con bé vô tâm đã để lộ điểm yếu của lòng mình, cô vì muốn giúp bạn nên cố ý vun vào. Không ngờ Ngữ lại gài cô ngay thế bị động ... nhưng làm sao Hạ có thể đi được chứ.

Tránh đôi mắt ám áp tràn đầy hy vọng của Ngữ đang hướng về mình, cô ngập ngừng hỏi :

--Anh Ngữ dự định đi khoảng mấy ngày ?

Ngữ ngần ngừ :

--Chừng một tuần lễ, Hạ đi được mà.

Hạ gượng cười nhìn Trúc, con bé động viên :

--Gật đầu cho rồi. Tao xin phép giám đốc cho, ngại gì ?

An Hạ trầm giọng :

--Chuyện phép tắc để tao lo, biết tao là bạn mày chắc anh Trí không làm khó đâu.

Ngữ nói như reo :

--Vậy là ổn rồi ! Chưa đi mà anh đã thấy vui.

Diệp Trúc nguýt :

--Nói vậy mà không biết xấu hổ.

An Hạ vờ nhìn ra cửa. Ngoài đó chiều đang xuống ... Hy vọng chuyến đi biển này Diệp Trúc sẽ đạt được điều mình ao ước. Đàn ông phức tạp lắm, có thể An Hạ quá chủ quan khi cho rằng Ngữ quan tâm đến cô. Biết đâu cô đã linh cảm sai và thật ra Ngữ cũng tệ như những gã đàn ông khác.

Biết đâu chừng lần này giữa muôn trùng sóng gió Ngữ sẽ ngỏ lời yêu với Diệp Trúc. Cầu mong chuyện đó sẽ xảy ra và cô một cô bé ngốc nghếch sẽ thôi mơ mộng nghĩ tới người yêu của bạn mình.

Cô đứng dậy.

--Xin lỗi hai người nhé ! Tôi phải vào trong nghỉ một chút. Suốt ngày

hôm nay ngồi ở lớp mệt quá rồi.

Ngữ mỉm cười với cô, rồi im lặng nhìn Trúc nhịp chân theo điệu nhạc một cách vô tư mà chán nản. Hừ ! Cô ta đang thích chí khi được đi chơi đây mà.

Đúng ra anh không hề có ý mời Trúc đi Nha Trang với mình, khổ nỗi bà cô bép xép của anh đã tài tình cho Trúc biết. Lúc Ngữ còn "tiến thoái lưỡng nan" trước cú ... gài độ của Trúc thì An Hạ lại .. tốt bụng nói giùm vào.

Ngữ hiểu An Hạ cố ý để Trúc đi Nha Trang với anh chứ không phải vì cô muốn được đi cùng. Vừa rồi anh đã vội vui khi họ đồng ý, nhưng bây giờ Ngữ lại nghĩ khác.

Lẽ ra Ngữ phải sớm hiểu ra Hạ hoàn toàn khác Diệp Trúc. Cô là mẫu người trầm lặng sống có khuôn phép, khá chín chắn, luôn đắn đo trước mọi vấn đề. Do đó không dễ gì Hạ ưng thuận đi chơi với hai người. Cô chỉ vờ đồng ý thôi, nếu thế thì thật gay go, nếu Hạ ở nhà, chỉ có mình Trúc và anh ra Nha Trang thì khác nào thừa nhận với cô Hồng, ba của Trúc và cả An Hạ, cô ta là người yêu của anh ?

Điều này Ngữ không muốn vì anh chẳng hề yêu Trúc. Trước đây Ngữ lui tới nhà Trúc vì quan hệ làm ăn của gia đình mình với ông Thành, ba Diệp Trúc. Sau khi có An Hạ ở đây, anh ghé thường xuyên hơn, dù không phải lần ghé nào Ngữ cũng được gặp Hạ. Cô luôn ... trốn trong phòng hoặc viện cớ này, cớ nọ không chịu ra phòng khách cùng góp chuyện cho vui.

Linh cảm của đàn ông lỗi đời cho Ngữ biết, An Hạ có cảm tình với mình, nhưng vì không muốn Diệp Trúc buồn, Hạ né tránh anh và né tránh cả tình cảm của bản thân. Ngữ tin chắc như vậy, nhưng làm thế nào để hai người hiểu nhau hơn, anh vẫn chưa nghĩ ra.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 4

Bước xuống taxi, ông Thành ung dung đi ngược về phía nhà mình. Chuyến bay dài không làm ông mệt mỏi. Ngược lại ông Thành lại vui vui khi nghĩ sắp được gặp con gái. Chắc Diệp Trúc sẽ rất mừng trước sự trở về bất ngờ của ông.

Cho tay vào trong cổng sắt, ông mở khoá đẩy cửa vào rồi bước lên

thêm.

Tới phòng khách, ông Thành chợt sững lại ngạc nhiên khi thấy trên salon một cô gái tuyệt đẹp đang lim dim đôi mắt có làn mi dài cong vút trên gương mặt thật thơ ngây.

A! Phải rồi, cô bé này chắc là An Hạ, bạn của Diệp Trúc mà vài lần điện thoại về nhà, ông nói chuyện với tính cách xa giao thăm hỏi. Đặt vali xuống đất, ông gõ nhẹ vào cửa. An Hạ giật mình ngồi bật dậy. Cô hốt hoảng nhìn người đàn ông lạ trong nhà.

Gương mặt tái xanh của cô làm ông Thành tội nghiệp.

--Đừng sợ! Tôi là ba của Diệp Trúc.

An Hạ ấp úng:

--Dạ ... chú mới về ạ.

--Diệp Trúc đâu rồi ? Cháu là An Hạ phải không ?

An Hạ lí nhí:

--Trúc đã đi Nha Trang với bạn mấy hôm rồi ạ.

Ông Thành nhíu mày:

--Trúc có nói bao giờ về không Hạ ?

--Dạ, Trúc đi từ hôm thứ Năm và nói trong một tuần sẽ về.

Nhìn tấm lịch trên vách, ông Thành chép miệng:

--Cũng còn hơi lâu, chú định dành cho con bé sự bất ngờ, ai dè chính nó lại gây bất ngờ cho chú ... Cháu cứ tự nhiên nhé.

An Hạ bối rối đứng nép sau salon. Dù đã nhận ra ông Thành qua hình chụp gia đình treo trên vách, nhưng Hạ không nghĩ ba bạn mình lại còn trẻ ... và đẹp như vậy. So với ông bố nát rượu của Hạ với ông Thành quả một trời một vực.

Từ hồi làm bạn với Diệp Trúc tới giờ, đây là lần đầu cô gặp ông.

Trước kia Trúc sống với bà nội dưới quê. Ông Thành làm ăn xa thỉnh thoảng mới về thăm. Ông mới rước Diệp Trúc lên đây độ hai năm để con bé học đại học. Mẹ Trúc chết lâu rồi nhưng ông vẫn ở vậy với con gái. Nghĩ cũng tội, An Hạ chợt lo lắng, không có Diệp Trúc ở nhà, cô biết nói gì với ông cho hết thời gian đây.

An Hạ rút rè bước nhẹ về phòng mình. Ngang phòng tắm, cô nghe tiếng nước ào ào và tiếng đàn ông huýt sáo.

Ba cô không huýt sáo. Ông hét nhè với rượu, người cộc cằn thô lỗ chứ không lịch lãm, tao nhã như ông Thành. Chắc ông Thành có cuộc sống rất tự do phóng túng nên cách sống của Diệp Trúc cũng vậy.

Bỗng dưng An Hạ thấy sợ khi nghĩ đến đêm về chỉ có cô và ông trong căn nhà rộng lớn này. Ông Thành còn quá trẻ khiến Hạ lo một nỗi lo mơ hồ kỳ cục. Dấu ấn Tiên gây ra với cô vẫn còn rõ nét, An Hạ

phải hết sức thận trọng mới được.

Thở dài, cô chợt nghĩ tới Ngữ, chả hiểu sao dạo này có gì khó khăn cô điều nhớ tới anh dù Ngữ là một ảo ảnh cô không với tới được đâu đã nhón gót thật cao. Bây giờ chắc anh và Diệp Trúc đang vui đùa với sóng biển chớ đâu nhớ tới cô. Nếu Ngữ yêu Trúc thì sao, mà không yêu thì sao ? Chả lẽ cô chen vào tranh Ngữ của Trúc à ?
Đứng dậy, An Hạ xuống bếp. Cô phải nấu cơm. Chiều rồi, chắc ông Thành đã đói sau chuyến đi xa.

Đang loay hoay rửa rau, nghe tiếng chân An Hạ bồi rồi quay lại nhìn. Ông Thành ung dung bước đến trong bộ quần áo sang trọng. Hình như ông sắp đi đâu thì phải.

Cô chớp mắt:

--Chú định đi đâu sao ? Cháu nấu cơm rồi ...

Nhìn đôi mi cong của Hạ, lòng ông Thành bỗng xôn xao.

Con bé đẹp thật ! Nó cứ như bông hoa đồng nội hồn nhiên mộc mạc, chỉ cái chớp mi hết sức ngây thơ, nó đã khiến người ta phải ngẩn ngơ. Là một ... tay chơi lịch lãm, ông Thành nào lạ gì đàn bà. Từ ngày vợ chết đi, ông không bước thêm bước nữa, một phần vì thương con, một phần cũng vì muốn tự do ... tung hoành. Những gương mặt son phấn, những điệu bộ gợi tình điệu nghệ của các vũ nữ, gái bao, gái gọi đã làm ông chán ngấy. Bây giờ nhìn An Hạ, lòng ông bỗng bùng lên một nỗi say mê bất ngờ, kỳ cục.

Thấy ông Thành ngẩn ra nhìn mình, An Hạ nóng bừng hai má, cô ấp úng:

--Chú đói lắm phải không ? Để cháu dọn cơm ...

Ông Thành khoát tay:

--Không cần đâu! Chú định mời An Hạ đi dùng bữa ở nhà hàng.

--Cháu ... cháu ... nấu cơm rồi.

--Thì cứ để đó, có sao chứ ? Lần nào đi xa về, chú cũng cùng Trúc đi ăn tiệm hết. Hôm nay vắng nó thì có Hạ, chú không muốn thói quen của mình bị phá lệ. Là người trong nhà, lẽ nào Hạ không chiều ý ... ông già một lần.

Dù bồi rối vô cùng khi nghe ông Thành toàn gọi mình bằng tên, An Hạ vẫn buột miệng:

--Chú đâu có già.

Nói xong mặt cô càng đỏ hơn, ông Thành cười:

--VẬY AN HẠ CÓ ĐI VỚI CHÚ KHÔNG ?

Đan hai tay vào nhau, cô ngập ngừng:

--Cháu chưa bao giờ đi ăn tiệm với người lạ hết ...

Ông Thành chỉ vào ngực mình:

--Chú mà là người lạ sao ?

--Ý cháu không phải như vậy. Cháu ... cháu ...

Xua tay, ông Thành tỏ ra quyền hành:

--Không lời thôi gì nữa cả. Chú ... ra lệnh cho cháu chiều nay có bốn phen thay thế Trúc đi ăn với chú. Về phòng sửa soạn nhanh lên cô bé.

An Hạ ríu ríu nghe lời. Cô vào phòng chọn lựa, ngắm nghía mãi vẫn chưa tìm bộ quần áo nào mới để mặc mà không phải xấu hổ khi đi với người sang trọng như ông. Cuối cùng Hạ chọn chiếc áo dài màu vàng, đó là chiếc áo dài duy nhất cô có được.

Mặc vào xong, Hạ đến trước gương, nhẹ chải mái tóc đen nhánh thả ngang lưng. Tạm bằng lòng với mình, cô rút rè bước ra.

Đang ngồi hút thuốc trên salon, ông Thành như choáng khi nhìn thấy An Hạ, ông ngẩn ngơ và không cảm được tiếng khen.

-- Đẹp quá ! Màu vàng của hoa cúc.

Ông ngắm vóc dáng thanh xuân của cô gái một cách mê say. Chiếc áo dài vừa khít bó sát bộ ngực căng tròn nảy nẩy của Hạ càng làm cái eo bé xíu của cô như mảnh mai hơn. Mái tóc đen dày xõa tự nhiên ôm lấy gương mặt không phấn son khiến cô đẹp kỳ lạ.

Ông Thành giật mình khi thấy lòng dâng lên niềm khát khao được ôm trọn thân hình gợi cảm ấy.

Chiều nay ông đã bỏ cô gái già nhân ngãi non vợ chồng để đi ăn với An Hạ. Vừa rồi ông định tới nhà đón cô ta đi tới sáng, nhưng bước vào bếp An Hạ đã níu chân ông lại.

Thoạt đầu ông Thành cho rằng mình lắm cảm, nhưng bây giờ ông thấy mình quyết định đúng.

Cô bé này tuyệt đẹp lại ngơ ngác ngây thơ như con nai vàng. Có một buổi chiều bên cô ta thì còn gì thú vị hơn. Vả lại ông có ... làm gì bấy đâu mà xấu hổ khi nghĩ tới Diệp Trúc.

Đứng dậy ông Thành nói:

--An Hạ làm chú nhớ con bé Trúc. Nó chả đời nào chịu mặc áo dài.

Chiều nay tà áo dài màu hoa cúc của Hạ làm chú như sống lại cả một thời trai trẻ.

An Hạ dè dặt ngồi cách ông Thành một khoảng xa. Chiếc Dream lướt thật êm trên đường chiều nhẹ nhẹ gió.

Quay lại, ông Thành nói trống:

--Coi chừng té đổ, Trúc lúc nào cũng ôm lấy eo ba nó, con bé xem thế mà nhát hít.

An Hạ hơi nũng nịu:

--Nhưng chú đâu phải là ba cháu.

Ông Thành cười cười:

--Vì vậy nên giữa hai chú cháu mình là một khoảng cách phải không ?

An Hạ làm thinh ... không biết được nghĩ sao nếu con bé biết cô và ông Thành cùng đi ăn nhà hàng.

Ông Thành vụt hỏi:

--Hạ không có anh chị em gì hết sao ?

-- Dạ.

Ông Thành thở dài:

-- Diệp Trúc cũng mồ côi mẹ, nhưng so ra Hạ còn bắt hạnh hơn nó. Chú cưng chiều quá nên Trúc rất cao ngạo, muốn gì phải được nấy. Nay có Hạ kế bên, chú hy vọng nó học được nhiều điều hay ở Hạ.

--Cháu nhiều khuyết điểm lắm, chính cháu phải học hỏi Diệp Trúc mới đúng.

Ông Thành cho xe vào cổng một nhà hàng sang trọng. Đứng chờ ông gọi xe, An Hạ nhìn vu vơ, khung cảnh nơi đây quả là xa lạ đối với một cô gái vừa từ quê lên thành phố như cô.

Đến bên An Hạ, ông Thành tự nhiên choàng tay ôm vai dìu cô lên tam cấp, thái độ của ông làm Hạ mắc cỡ vô cùng nhưng không biết phản ứng ra sao cho thích hợp. Liếc mắt nhìn quanh Hạ thấy những người ra vào chả ra để ý đến cô, họ thản nhiên nắm tay hoặc tựa hân vào nhau rất thân mật, nên cô cũng để mặc ông Thành dìu mình đi. Lòng đang rộn ràng lẫn băng khuâng trước khung cảnh mới mẻ. An Hạ nghe giọng ông Thành ngọt ngào:

--Có thích chỗ này không ?

Cô trả lời như máy:

-- Dạ thích.

--Vậy mà Diệp Trúc lại không, nó thích nơi có nhạc sống ồn ào để ăn xong rồi còn nhảy.

An Hạ tò mò:

--Chú có thích nhảy như Trúc không ?

Ông Thành hơi ngả đầu vào tóc cô, giọng thật khế:

--Có chứ ! Khiêu vũ làm người ta trẻ trung và yêu đời hơn. Hạ có thích không ?

-- Dạ cháu không biết nhảy.

--Bảo Diệp Trúc chỉ cho. Đâu có gì khó thời buổi này ra làm ăn, giao tiếp mà không nhảy đâu có được. Đi làm ở chỗ Trí, cần học hỏi thêm nhiều điều cho việc xã giao, mà người ngoại quốc đâu giống như chúng ta. Dù trẻ đẹp , có vóc dáng lý tưởng như Hạ mà nhút nhát rụt rè quá cũng khó thành công.

An Hạ gật đầu như đã nghe hết những lời ông nói, nhưng thật ra cô chỉ nghe tiếng mất tiếng còn vì quá ... khớp.

Ông Thành kéo ghế cho cô ngồi. Căn phòng nhỏ chỉ dành riêng cho hai người nhìn xuống bờ sông. Ánh hoàng hôn sắp tắt đang cố rục lên chút ánh sáng cuối cùng làm Hạ bàng hoàng khi nghĩ lại thêm một ngày nữa đã trôi qua.

Giọng ông Thành xa xôi:

--Chiều tà đẹp quá phải không ? Những người có tuổi như chú rất sợ buổi chiều. Nó giống như đời người, mới bình minh đó, hoàng hôn đã về. Chẳng mấy chốc người ta già đi. Tuổi trẻ thật tuyệt vời, thật dễ yêu. Cám ơn An Hạ đã đi với chú, buổi chiều nay không lẻ loi cô đơn với người vốn đơn độc lẻ loi từ lâu.

An Hạ chớp mi:

--Chú nói nghe hay quá ! Và cũng buồn quá ! Diệp Trúc có người cha như chú thật là hạnh phúc.

Ông Thành nhìn cô đắm đắm:

--Chú hứa sẽ đối xử với cháu y như với Diệp Trúc.

Đỡ lấy thực đơn trên tay người bồi, ông cất giọng sáng khoái:

-- Để chú chọn món ăn hộ An Hạ nhé ?

Không cần biết Hạ đồng ý không, ông dặn dò người bồi rồi quay lại mỉm cười:

--Thức ăn ở đây ngon lắm, bao giờ Trúc về, chú sẽ đưa hai đứa tới thường xuyên.

An Hạ kêu lên:

--Như vậy tốn kém lắm.

--Tiền bạc đâu thành vấn đề, quan trọng là niềm vui. Bỏ tiền ra để con gái mình được vui, chú không bao giờ tiếc.

Nghe cách nói của ông, An Hạ thầm ngưỡng mộ Diệp Trúc thật có phước, cô buồn nghĩ tới phận mình.

Dường như đoán được tâm trạng của cô, ông Thành vỗ nhẹ lên tay cô:

-- Đang nghĩ về mình phải không ? Mỗi người có số phận riêng. Số Hạ không phải khổ đâu.

Cô ngây thơ hỏi:

--Sao chú biết ?

Ông Thành cười:

--Chú xem tướng được mà.

An Hạ phụng phịu:

--Chú lại trêu cháu rồi.

Ông Thành thân mật:

-- Đã có người yêu chưa ?

An Hạ đỏ mặt lắc đầu. Cô cần môi nhìn ra sông, nơi giữa dòng có một con đò nhỏ đang cố vượt ngang. Cô có giống chiếc thuyền đơn độc kia không, khi giữa mênh mông cuộc đời này chưa có một bến đỗ nào dành cho cô cả.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 5

Diệp Trúc quăng phịch cái sắc tay xuống đất rồi vào phòng đóng sầm cửa lại. Bây giờ cô có thể khóc thoả thê mà không sợ ai thấy.

Càng nghĩ, Trúc càng giận Ngữ, giận không cách chi nói nổi. Nếu biết đi Nha Trang buồn như vừa rồi, cô chẳng thèm đòi theo anh làm gì cho tủi thân tủi phận.

Con nhỏ Hạ từ chối thế mà hay, nếu không cô sẽ mất mặt vô cùng khi luôn khoe Ngữ là cái đuôi, là cây si, là anh chàng mê mình chết mê. Nhưng đến biến suốt mấy ngày trời Ngữ không hề ngó ngang tới Trúc. Anh để cô lang thang một mình khắp thành phố và bỏ đi biệt với lý do là đi công việc, mà công việc gì Trúc không biết. Đã vậy, những lúc vào quán ăn chung với cô, Ngữ luôn xa vắng. Anh làm lì ít nói khác hẳn thường ngày làm Trúc có cảm giác mình là...nợ của anh.

Trước đây Trúc chủ quan cho rằng mình rất hiểu Ngữ, đến giờ Trúc mới biết cô hoàn toàn không hiểu thực chất người đàn ông này. Điều duy nhất Trúc đau đớn nhận ra là anh không hề yêu cô. Trúc từng nuôi ảo vọng một ngày nào đó Ngữ sẽ hiểu và ngỏ lời tỏ tình, nhưng thực tế chứng tỏ sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra.

Diệp Trúc đã sai lầm khi giả vờ đòi về thành phố để xem thái độ Ngữ thế nào ... Cô đã uất nghẹn khi anh xăng xái mua vé tàu tiễn cô ra ga. Rõ ràng việc để Trúc đi theo là một cực hình với Ngữ, anh che giấu vẻ vui mừng vẫy tay chào cô khi đoàn tàu lăn bánh. Nghĩ mãi Trúc vẫn đoán không ra tại sao anh lại nói với An Hạ anh tới để mời cô đi Nha Trang ? Chính cô Hồng của Ngữ cũng úp mở nói thế ? Hay là ý Ngữ muốn có An Hạ đi cùng nhưng đến ngày cuối con bé cương quyết ở nhà đã làm anh bức đến mức trút hết giận dữ lên cô ?

Không lẽ nào Ngữ coi An Hạ nặng hơn Diệp Trúc này. Cô có điểm gì khiến anh hờ hững ? Gia đình Trúc giàu có, cô là con gái duy nhất

được cứng như trứng, nhan sắc chẳng thua kém ai, có ăn học đàng hoàng, tương lai sẽ kế thừa một cơ sở làm ăn, một cơ nghiệp lớn. Tại sao Ngữ lại hững hờ đến mức như tàn nhẫn với cô ?

Nằm soài ra giường, Trúc mệt mỏi vì sự rã rời thân xác, ê chề tâm hồn. Cô tưởng về đến nhà sẽ gặp An Hạ để nói hết, nói thật cho vơi nỗi niềm riêng tư từ lâu nay vẫn dấu kín của mình, ngờ đâu Hạ không có ở nhà.

Hôm nay chủ nhật, chẳng biết cô bạn nhà quê của Trúc đi đâu rồi. Cũng may An Hạ không đi Nha Trang, nếu có mặt Hạ mà Ngữ đối xử với cô như thế chắc Trúc phải vỡ tim mà chết vì khổ.

Đang đau đớn với bao nhiêu tủi hờn không được yêu. Trúc bỗng nghe có tiếng cửa rồi tiếng cười rộn rã của ông Thành.

Cô nhồm dậy ngay.

--Ba về rồi.

Chạy vội ra khỏi phòng ngủ, Trúc khựng lại khi thấy An Hạ đang yếu điệu đi vào với ba mình. Có lẽ hai người đều ngạc nhiên khi cô xuất hiện, nên ai cũng đứng ngẩn ra nhìn.

Cuối cùng ông Thành lên tiếng trước :

--Con về lúc nào vậy ? Ba nghe An Hạ nói cuối tuần con mới về nhà.

Không để ý tới thái độ bối rối của Hạ, Diệp Trúc dậm chân :

--Bộ ba không muốn gặp con sao ?

Bước tới gần xoa đầu cô, ông Thành nói :

--Sao lại không ! Về nhà không có con, buồn quá ba mới đưa An Hạ đi ăn tiệm đó chứ. Đi chơi vui không mà về sớm vậy ?

Diệp Trúc chột mũi lòng :

--Chán muốn chết.

An Hạ buột miệng :

--Chán à ? Lạ thật !

Bậm môi lại, Trúc nghèn nghẹn :

--Nói ra sợ mày không tin, Ngữ bỏ tao một mình suốt. Tối ngày ảnh đi đâu chẳng biết, chán quá ta bỏ về.

Ông Thành cau mày :

--Con đi Nha Trang với Ngữ à ?

Diệp Trúc thiểu não gật đầu. Ông Thành xót xa nhìn con gái :

Ông có lạ gì Ngữ vì ông có quan hệ làm ăn lẫn quan hệ tình cảm với bà Hồng, cô ruột của Ngữ. Trước đây Trúc vẫn hay hỏi dò ông về cậu ta. Ông biết con gái mình si mê gã thanh niên từng trải đời này nhưng gã ta không mấy may quan tâm đến Trúc. Vậy tại sao lần này Ngữ lại mời con ông đi làm gì rồi thờ ơ để con bé phải giận dỗi bỏ về ngang như vậy ?

Ông cao giọng hỏi :

--Ngũ rủ con à ?

Diệp Trúc thành thật :

--Ảnh rủ con và An Hạ, lúc đầu nhỏ Hạ đồng ý nên con cũng nhận lời, ai ngờ tới ngày đi, nó không khoẻ nên ở nhà. Con đi một mình tới ngoài ấy mới thấy Ngũ xem mình như cục nợ, con bỏ về.

Thấy con gái muốn khóc, ông Thành nẫu cả ruột. Nhìn An Hạ đứng xớ rớ gần đó, bỗng dưng ông chợt hiểu ... Đàn ông nào lại không xao xuyến trước vẻ quyến rũ của con nai tơ kia. Lớn tuổi như ông còn không cưỡng được lòng, nói chi trai trẻ lại đa tình như Ngũ. Con gái ông tốt với bạn quá nên thiệt thân rồi.

An Hạ vụt cúi xuống khi ông Thành nhìn mình. Cô thấy xấu hổ vì lòng rộn ràng vui sướng trước sự khổ sở của Diệp Trúc. Rõ ràng Ngũ không hề yêu Trúc, An Hạ thật đáng trách vì ...

Chuông điện thoại reo lên inh ỏi làm Hạ giật mình, cô vội bước đến nhấc máy lên. Đầu dây bên kia giọng Ngũ thật rõ :

--Tôi là Ngũ ! Xin lỗi ai ở đầu dây vậy ?

An Hạ chợt run rẩy :

--Dạ ... An Hạ đây.

--Diệp Trúc về chưa Hạ ?

--Trúc về rồi, để tôi gọi Trúc, anh chờ một chút.

Để ống nghe lên bàn, cô trở vào nói :

--Anh Ngũ gọi mày.

Diệp Trúc làm tỉnh, một lát sau cô bảo :

--Ra trả lời với ảnh, tao ngủ rồi.

An Hạ dịu dàng :

--Đừng nên làm vậy.

Trúc gần giọng :

--Khi tao ở Nha Trang, ảnh làm làm lì lì thấy ghét. Bây giờ tao về rồi, có chuyện gì nữa mà gọi điện.

An Hạ đưa mắt nhìn ông Thành như cầu cứu. Ông khoát tay bảo :

--Hạ cứ bảo Trúc ngủ rồi nhé.

An Hạ ngần ngừ cầm ống nghe lên :

--Alô ! Anh Ngũ ơi ! Diệp Trúc ngủ rồi, tội nghiệp con bé đi xa nên mệt, tôi không nỡ gọi dậy.

Cô nghe Ngũ cười khế :

--Hạ không nói tôi cũng biết thế nào Trúc cũng ngủ. Đó là thói quen của Trúc mỗi khi giận dỗi mà.

--Đã biết vậy, sao anh còn gọi điện ?

Ngũ hơi ngập ngừng :

--Tôi muốn gặp Hạ. Mấy hôm trước tôi có gọi, nhưng không ai nhắc máy hết.

An Hạ đáp ứng :

--Tôi không có chuyện gì để nói với anh ngoài lời trách móc. Anh rất tệ mới để Diệp Trúc về một mình.

--Làm cách nào cho vừa lòng Trúc đây ? Tôi đi Nha Trang vì công việc chứ có phải đi du lịch đâu mà cô ấy muốn tôi luôn luôn ở kề bên để đưa cô ấy đi tới các danh lam thắng cảnh ngoài này.

An Hạ nói :

--Nếu biết mình bận rộn đến thế, anh mời Trúc đi làm gì ?

Ngữ im lặng, lát sau Hạ mới nghe giọng anh thật dịu dàng :

--Thật lòng tôi chưa bao giờ có ý muốn Trúc đi Nha Trang, nhưng tại sao tôi mời cô ấy, chắc chắn An Hạ biết rõ. Hạ cố tình vắng mặt, đối với tôi là cả sự hụt hẫng mà không ai bù đắp được ...

An Hạ nghe tim đập liên hồi, cô không ngờ Ngữ lại nói thế với mình. Cô làm thinh khiến Ngữ phải gọi to.

--Alô ! Alô ! Hạ có nghe tôi nói không ?

--Không! Tôi không nghe gì hết. Xin lỗi, tôi cúp máy đây.

Rồi không cần biết Ngữ phản ứng ra sao, Hạ dần mạnh ổng nghe xuống. Cô thần thờ thừ ra bàn và giật mình ngẩng lên khi nghe tiếng ông Thành.

--Chắc Ngữ hỏi thăm Hạ chứ chả hề quan tâm tới Diệp Trúc. Chú nói đúng không ?

An Hạ gượng gạo :

--Chú nghĩ sai rồi. Nãy giờ anh Ngữ chỉ hỏi đến Trúc và nhờ cháu năn nỉ con bé giùm anh.

Ông Thành thần thiên :

--Là đàn ông chú thừa biết Ngữ không bao giờ làm thế khi đã để Diệp Trúc bỏ về một mình. Trúc rất yêu Ngữ, dù hiểu Ngữ không yêu nó, nhưng con bé không muốn chấp nhận sự thật này nên mới khổ. An Hạ lơ lơ nhìn ông Thành, cô chả hiểu ông muốn gì khi nói như thế.

Ông Thành lại lên tiếng :

--Trúc rất tốt với Hạ, chú mong Hạ hãy giúp nó.

Cô nhìn ông :

--Cháu giúp bằng cách nào ?

--Hãy tạo mọi điều kiện để Ngữ yêu nó.

Tim An Hạ nhói nhói lên, cô lúng túng :

--Cháu ... cháu ... sợ mình không làm được.

Ông Thành từ tốn :

--Bằng trái tim và tấm lòng đối với bạn, Hạ hiểu mình phải làm thế nào mà. Chú mong Hạ hãy thương Trúc như nó đã thương và tin tưởng cháu.

An Hạ ngồi trơ ra như tượng, ông Thành đúng là cao tay ẩn. Lẽ nào ông đã đoán được những lời Ngữ vừa nói với cô qua điện thoại, nên rào trước đón sau như vậy ?

Biết Ngữ không yêu Diệp Trúc, nhưng ông cũng không muốn anh yêu cô. Ông quá thương con gái nên không ngại miệng nhờ cô như vừa rồi. An Hạ mang ơn Trúc, cô đành lòng nào làm con bé khổ dù trái tim cô đang hướng về Ngữ.

Nhưng dù yêu anh đến cỡ nào An Hạ cũng không thể phản bội bạn. Nhất định cô phải tạo mọi cách để Ngữ nghĩ tới Trúc và chỉ yêu mình Diệp Trúc, vì so ra Trúc xứng đáng với Ngữ hơn cô gấp trăm ngàn lần.

Vò nhẹ vạt áo dài màu vàng đang mặc An Hạ chua chát nghĩ: Mình chỉ là con bé nghèo khổ, quê mùa đang nương náu nhờ nhà người khác, thì đừng mơ chi những giấc mơ không dành cho mình.

oOo

Dần cuốn sổ công tác xuống bàn, Thủy Tiên ngồi phịch xuống ghế. Gần hết buổi chiều nay, cô đã năn nỉ khóc lóc với Trí nhưng anh vẫn khăng khăng giữ ý định của mình. Trí nhất định bắt Tiên chuyển công tác sang phân nhánh phụ của công ty, điều này nghĩa là cô phải xa Trí. Lẽ nào vì An Hạ, con bé nhà quê ấy mà Trí không còn để ý quan tâm đến Tiên nữa ? Chẳng hiểu nó đã ổng ẹo nỉ non gì mà Trí lại chuyển cô sang đây. Ở phân nhánh này Tiên mất hết cơ hội gần gũi để săn sóc chiều chuộng hòng chiếm được trái tim Trí như cô luôn mơ tưởng.

Lầm bầm buông lời nguyên rủa Trí lẫn An Hạ lần nữa, Thủy Tiên tự nhủ không nên nóng vội, cô nhất định không để mất Trí, anh phải thuộc về cô, đến lúc thì con bé nhà quê kia sẽ phải trả giá đắt cho những việc đã làm.

Tiếng xe ngừng trước nhà khiến Tiên nhồm dậy, cô mừng rỡ khi nghĩ có thể Trí đã thấy sự sai trái của mình nên tìm đến xin lỗi cô.

Nhưng vừa đến cửa, Thủy Tiên đã tiu nghỉu khi nhận ra người khách không mời mà đến là bạn của em trai mình.

Cô ưỡn oải nói vọng ra :

--Nhân không có ở nhà.

Gã thanh niên hót đầu ta-bu toe toét cười :

--Em đến tìm chị chứ không phải tìm Nhân.

Thủy Tiên nhướng mày đầy ngạc nhiên :

--Kiểm chị có chuyện gì ?

--Em muốn hỏi thăm một người.

--Ai vậy ?

--An Hạ.

Nghe đến tên An Hạ, Tiên kéo cánh cửa cái rột, giọng cười mở hơn.

--Muốn hỏi gì, cứ vào nhà đã Tiến.

Tiến nhanh nhẹn đẩy chiếc Yamaha vào sân, rồi lẹ làng bước theo Thủy Tiên.

Tới salon, anh ta tự nhiên ngồi xuống.

--Thằng Nhân thật tốt số mới có được bà chị như chị.

Tiên lạnh nhạt :

--Không cần cậu nịnh. Nào, muốn hỏi gì về con bé nhà quê đó ?

Tiến mau miệng :

--An Hạ quen thế nào với chị ?

Thủy Tiên cười khẩy :

--Nó là công nhân trong xí nghiệp chớ quen biết bạn bè gì với chị.

--Ừa ! Vậy mà lần đó đó thấy chị và nhỏ Hạ đèo nhau trên chiếc 79, em tưởng hai người là bạn chứ.

--Thế ... An Hạ quen sao với Tiến ?

Tiến gãi ót :

--Bọn em cùng quê.

--Có cùng họ hàng không ?

Tiến cười xoa :

--Có, nhưng cùng họ ... Hồng Bàng.

Tiên gật gù :

--Không họ hàng, nhưng lại quan tâm. Cũng phải thôi, con bé xinh quá mà. Cho cậu hay, cái bộ ... vó cù lần của nó làm mê mệt nhiều anh chàng lắm đó. Liệu mà giữ con bé đi.

Tiến nháy mắt rất láu cá :

--Hy vọng trong những anh chàng đó, không có ngài giám đốc của chị.

Mắt Thủy Tiên long lên làm Tiến le lười.

--Em đùa thôi mà. Em tới đây định hỏi chị địa chỉ của An Hạ.

--Tiếc quá ! Chị không biết chỗ con bé ở. Em có thể tới công ty tìm nó.

Tiến nhăn nhó :

--Nhưng người ta bảo Hạ bận đi học cái gì đó, nên lâu rồi không ghé công ty.

--Ờ nhỉ! Chị quên. Em đến trung tâm đào tạo Marketing Rạng Đông tìm, nó học ở đó.

Lấy trong ví ra gói thuốc, Thủy Tiên rút một điếu thuốc gắn lên môi rồi thả cho Tiến.

--Thuốc này hơi nhẹ, hút đỡ cho vui.

Nhìn Thủy Tiên bằng đôi mắt nể nang, Tiến xuýt xoa :

--Chị đúng là điệu nghệ, Nhân bảo với em chị có uy tín trong công ty lắm. Vậy chị biết ai đưa An Hạ vào đó làm không ?

Tiến phà một hơi khói :

--Tự nó xin vào chứ ai mà đưa.

--Vô lý, Hạ đâu quen biết nhiều, cô ta lại không có chuyên môn gì hết, đâu dễ xin việc, nhất là việc tiếp thị đòi hỏi nhiều khả năng ...

Thủy Tiên ngắt ngang lời Tiến :

--Nó làm sao miễn tìm được việc làm, thôi em thắc mắc chi vậy ?

Tiến có vẻ thành thật :

--An Hạ trốn nhà lên Sài Gòn. Em sợ con bé bị người xấu lợi dụng.

Thủy Tiên mai mỉa :

--Hồng dám có chuyện đó đâu. Nó khôn lỏi, và chuyên môn lợi dụng đàn ông thì có, nhưng tại sao An Hạ lại trốn ?

Tiến trầm tư :

--Kể ra dài dòng lắm, em không ngại nói thật, mẹ em là vợ sau của bố An Hạ. Tụi em là anh em nhưng đứa con ông, đứa con bà.

Thủy Tiên nhếch môi :

--Chắc mẹ em khó khăn quá, An Hạ chịu không nổi chứ gì ?

Tiến im lặng rít liên tục hai ba hơi thuốc, mày cau lại như đang suy nghĩ dữ dội lắm.

Sau cùng cậu ta lên tiếng :

--Em định nhờ chị sắp xếp cho em gặp An Hạ tại nhà. Vì nếu gặp em ở trung tâm đào tạo gì đó hay ở công ty chắc chắn con bé sẽ trốn nữa.

--Nó không ưa em à ?

Tiến liếm môi :

--Em và An Hạ có chút hiểu lầm, con bé đang giận em.

Thủy Tiên soi môi :

--Chà! Coi bộ tình cảm của hai người không đơn giản chút nào.

Muốn chị giúp đỡ cứ ... thành thật khai báo đi.

Tiến dụi điếu thuốc vào gạt tàn, giọng phân bua :

--Hôm đó, An Hạ đi chơi về khuya, em lo lắng nên có lớn tiếng với con bé, thế là nó giận, hôm sau xách gói đi mất. Cả nhà chả biết con bé đi đâu... Chậc! Khổ ghê.

Thủy Tiên thông thả phả khói :

--An Hạ cũng chẳng ưa chị, do đó khó mời con bé tới đây để em gặp

lúc này lắm. Chị biết nó đang ở nhà bạn gái, nhưng không rõ địa chỉ.

Tiến buột miệng :

--Diệp Trúc phải không ?

--Em cũng biết cô ta à ?

--Biết... hồi cấp ba, bọn em học chung mà.

Giọng Thủy Tiên ngọt ngào :

--Chính Diệp Trúc đưa An Hạ vào công ty này làm. Vì cô là em họ giám đốc, nên An Hạ mới dựa quyền ỷ thế, chả xem đồng nghiệp ra gì. Nó cặp với giám đốc, đi chơi tùm lum và được đặc biệt nâng đỡ ... Thủy Tiên nheo nheo mắt quan sát thái độ của Tiến... Rõ ràng thằng nhóc đang tức vì những lời cô vừa nói... Hừ! Dường như nó mê con nhãi ranh ấy, cứ nhìn nét mặt là biết ngay. Mình phải chọc vào tim nó mới được.

Tiến nghiêng rằng :

--Thật hư đồn.

--Bởi vậy mới nói, em đừng hòng tìm Hạ để khuyên nó, vô ích lắm. An Hạ đang tưởng mình sắp lên ngôi phu nhân vì đã lọt vào mắt của giám đốc. Chỉ tội nó quê mùa không biết rằng trước nó đã biết bao nhiêu cô gái qua tay ngài giám đốc rồi. Nó có khôn cách mấy cũng đâu lỏi bằng bọn đàn ông chứ.

Ngừng một chút, Thủy Tiên nói tiếp :

--Nếu gặp An Hạ chị sẽ cho con bé biết em muốn...

Tiến vội xua tay :

--Không dám phiền chị.

--Không dám cũng đã phiền rồi. À! Chị có thể bật mí thêm, tối nay Hạ học ngoại ngữ ở Đại học sư phạm. Giờ này nếu nhanh chân, em có thể tới đúng lúc nó tan học.

Tiến đứng dậy thật nhanh :

--Cám ơn chị nhiều lắm.

--Đâu có gì, giúp cho anh em gặp nhau, chị cũng vui.

Điều nghệ bung tàn thuốc vào gạt tàn, Thủy Tiên đứng dậy tiễn Tiến.

Anh chàng hấp tấp phóng xe đi, lòng nghĩ ngợi lung tung.

Trước đây có lần vui miệng, Nhân đã nói với chị là nó đang bỏ tâm trí, công sức để... gù giám đốc công ty. Nếu An Hạ lại được ông ta đặc biệt chiếu cố, thì chắc chắn con nhỏ là đối thủ không khoan nhượng của Thủy Tiên. Chả biết những điều chị ta cho Tiến biết về An Hạ là đúng hay sai đây.

Muốn kiểm chứng, cứ chịu khó chạy đến Đại học sư phạm sẽ biết ngay.

Vòng xe về hướng quận 5, Tiến tăng tốc, anh ta hậm hực, khổ sở,

ghen tuông khi nghĩ tới An Hạ ...

Từ trước khi mẹ Tiến chấp nối với bố An Hạ, anh đã mê con bé có đôi mắt tròn với hàng mi dài mượt rượt ấy. Nhưng ngược lại, An Hạ luôn phớt lờ anh, cũng như chẳng để ý đến gã thanh niên nào khác. Hồi đó, mẹ An Hạ bệnh nằm liệt giường cả mấy năm, cô bé đi học xong là lo mau mau về nhà chăm sóc mẹ, chớ không hề tham gia vào những trò chơi vui nhộn của bạn bè cùng lớp.

Thời gian đó, ba của An Hạ cũng ... già nhân ngãi với mẹ Tiến rồi, nên khi mẹ An Hạ vừa qua đời, hai ông bà đã mau chóng về sống chung, bất chấp dư luận lời qua tiếng lại.

Mẹ Tiến bán căn nhà cũ lấy tiền cho vay, bà sống phè phỡn cùng ông chồng sau có cái mã đẹp trai nhưng nát rượu trong căn nhà hai tầng khá lớn.

Ngôi nhà đó là tài sản duy nhất bố An Hạ có được. Với đầu óc kinh doanh sẵn có, mẹ Tiến mau chóng chia căn nhà ấy thành nhiều phòng để cho thuê. An Hạ cũng được một góc nhỏ, cô hơn khách thuê ở chỗ không phải trả tiền, được ăn uống ngày hai bữa, nhưng bù lại mọi việc lớn bé trong nhà cô phải đảm trách hết.

Tiến biết mẹ mình đối xử với Hạ hơi quá đáng, nhưng anh chả làm được gì, khi lúc đó vừa học năm đầu tiên đại học, mỗi tháng mỗi về nhà xin tiền. Tiến luôn hy vọng một ngày nào đó Hạ sẽ hiểu được tình cảm của mình, nhưng dường như càng lúc cô càng xa lánh anh hơn.

Mỗi ngày, sau khi xong việc An Hạ rút vào cái phòng riêng nhỏ xíu của mình dưới cầu thang. Trừ những buổi tối Hạ xin đi học Anh văn ra, cô không hề đi chơi ở đâu. Phải nói An Hạ sống như người tu hành, suốt hai năm nay An Hạ chả hề để mắt tới anh, dù tháng nào Tiến cũng về thăm nhà và mua quà tặng cô.

Cho đến cách đến mấy tháng, Tiến nghe mẹ bàn với ông dựng ghê sẽ gả An Hạ cho một lão Việt kiều xộm vào đấy để lấy hai ngàn đô, và An Hạ đã đồng ý ...

Đêm đó anh đến trung tâm ngoại ngữ chờ An Hạ ... Giống như những lần trước, cô từ chối đi chơi với Tiến và lăm lì đạp xe về nhà. Tiến tức điên lên được, anh đi uống rượu say bét, về đến nhà liền xông vào phòng cô ...

Phải chi lúc đó, lão chạy Honda ôm, thuê cái phòng tồi tàn kế phòng An Hạ không về đúng lúc con bé bị Tiến xô té ngửa ra giường, An Hạ đã thuộc về anh rồi. Càng nghĩ, Tiến càng sôi máu ... Hừ! Ăn không được cũng phải phá cho hôi. Dứt khoát An Hạ phải khốn khổ vì tội dừng dưng, lạnh lùng và khinh bỉ anh.

Dừng xe bên kia đường. Tiến kiên nhẫn chờ. Chuông tan học vang lên, học viên ùn ùn kéo nhau ra về làm anh hoa cả mắt. Dưới ánh đèn cao áp vàng cam, Tiến không làm sao tìm thấy An Hạ. Ở thành phố này dường như cô gái nào trông cũng giống nhau, An Hạ là ai giữa dòng người đang ào ào, chen chúc đi ra ? Tiến cố nhón chân lên tìm, những chiếc Dream, Honda tủa ra trên đường, dần dà cổng trường không còn ai. Tiến hậm hực chửi thề rồi phóng xe đi. Dù có mất công sức, thời gian cỡ nào, anh cũng nhất định tìm cho được An Hạ.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 6

Ngữ nóng ruột nhìn đồng hồ. Mọi người trong công ty về gần hết rồi, sao vẫn chưa thấy An Hạ? Chẳng lẽ hôm nay cô nghỉ việc sao kìa? Sau nhiều lần điện thoại nhưng Hạ không trả lời, chiều nay Ngữ đành phải dùng biện pháp xưa như ... cổ thụ là trồng cây si trước nơi cô làm việc để gặp cho bằng được người làm anh mất ăn mất ngủ cả tháng nay.

Càng suy nghĩ, Ngữ càng không hiểu sao mình lại điên đảo vì An Hạ. Có phải tại anh là người có thói quen muốn là phải được không? Trong cuộc sống, Ngữ luôn thành công. Trong tình yêu anh chỉ gieo khổ chớ chưa nếm mùi thất tình bao giờ. Thế mà đối với một cô gái từ quê lên thành phố, Ngữ lại cay đắng tự nhủ mình đã yêu rồi và yêu đơn phương, mới rầu rĩ chứ.

Vứt điều thuốc hút dở xuống đất, Ngữ depart chiếc CB 125 khi thấy An Hạ từ cổng đi bộ ra.

Cô giật mình khi Ngữ trờ xe tới.

An Hạ mỉm cười thật quyến rũ:

--Khỏe không An Hạ?

Cô lúng túng:

-- Dạ ... khỏe.

--Hôm nay em đi bộ à?

An Hạ trấn tĩnh lại:

--Xe của tôi hư, anh Trí đang cho thợ sửa.

Mắt Ngữ dịu dàng:

--Vây để ... anh đưa em về.

Hạ lắc đầu thật nhanh.

--Tôi về xe buýt được mà, không dám phiền anh.

Ngữ thản nhiên nói dối:

--Chẳng có gì phiền hết, anh định thăm Diệp Trúc, sẵn tiện chở em luôn.

An Hạ bậm môi:

--Chiều nay Trúc không có ở nhà.

Ngữ nhếch mép:

--Thì anh tới thăm anh Thành, chắc ổng ở nhà chờ em về.

An Hạ thoáng đỏ mặt vì câu nói được nhấn mạnh của Ngữ, cô bối rối khi những công nhân trong công ty đi ngang tùm tùm cười. Chắc họ tưởng cô đang nói chuyện với ... bồ. Nếu Ngữ cứ lì lợm đứng cù cửa như vậy mãi, thật bất tiện. Tốt nhất cứ leo lên xe cho anh đưa về.

Lẳng lẳng chả nói lời nào, Hạ lên ngồi phía sau Ngữ. chiếc xe trông cồng kềnh nhưng lướt đi thật êm.

Đây là lần thứ hai, cô để một người đàn ông chở mình. Nhớ tới ông Thành, Hạ cố nén tiếng thở dài.

Đúng là giờ này ông đang ở nhà chờ cô về. Khoảng thời gian sau này ông thường về nhà, đã về nhà, ông lại ít đi chơi, mà ở lì trong phòng xem phim, đọc sách.

Giọng Ngữ thật trầm:

--Sao em cúp điện thoại mỗi khi anh gọi đến?

An Hạ lạnh lùng:

--Công ty không cho phép nhân viên sử dụng điện thoại cho việc riêng, tôi làm khác nội quy sợ bị họ sa thải.

Ngữ vẫn ôn tồn:

--Anh gọi về nhà, em cũng đâu chịu nghe.

An Hạ khỏ sở.

--Anh muốn tôi phải làm sao đây? Ăn nhờ ở đậu nhà Diệp Trúc, tôi mang ơn gia đình Trúc rất nhiều. Tôi không thể ...

Vòng tay ra sau ôm lấy Hạ, Ngữ gần giọng:

--Em có thể làm bất cứ điều gì em muốn.

An Hạ hết hồn đẩy tay Ngữ ra, chiếc xe đang chạy nhanh chao nghiêng như muốn ngã. An Hạ chui vào lưng Ngữ, tim đập thành thịch, cô kêu lên:

--Cho tôi xuống đây.

Ngữ lì lợm:

--Có nghĩ tới anh không? Trả lời đi rồi xuống.

--... Kh... ông ... hề ...

--Thật hả?

--Thật ...

Ngữ mím môi nhẩn hết ga, trái tim anh nhức buốt như bị ai đâm vào.

Ngồi phía sau, An Hạ bật khóc ngon lành.

Tiếng khóc tức tưởi của cô có tác dụng ngay. Ngữ tắt xe vào lề, giọng khỏ sở.

--Anh xin lỗi! Anh xin lỗi! Đừng khóc nữa, An Hạ.

Làm thinh, An Hạ nhảy xuống đất. Vừa quẹt nước mắt, cô vừa đi nhanh như chạy, Ngữ rề rề bám xe theo sau.

An Hạ la to trong nước mắt:

--Anh đi đi! ... Tôi...ghét anh lắm.

Mặt Ngữ đầy buồn bã, anh nói:

--Dù em ghét cách mấy, anh vẫn nghĩ về em. An Hạ! Anh muốn nói chuyện với em một lần này rồi thôi, tuyệt đối anh sẽ không làm phiền em nữa.

Tránh đôi mắt của Ngữ, An Hạ nhìn xuống đất, trái tim nhỏ bé của cô như nát ra, cô biết mình sắp bị ... đồn ngã.

Ngữ lại lên tiếng:

--Lên xe đi Hạ.

Như một kẻ lạc hồn mất vía, cô lơ ngơ bước đến ngồi sau lưng anh.

Ngữ thở phào nhẹ nhõm:

--Anh xin lỗi lúc này đã xử sự với em như một tên du đãng. Đừng giận nhé.

An Hạ khô khan:

--Không cần lịch sự đến thế đâu. Anh muốn nói gì với tôi vậy?

Ngữ hơi ngập ngừng:

--Ở nhà Diệp Trúc, Hạ có thoải mái không?

--Sao anh hỏi thế?

--Vì anh lo cho Hạ.

An Hạ nhú mày:

--Tôi vẫn chưa hiểu ý anh.

Ngữ thẳng thắn:

--Em không thấy ngại khi trong nhà có thêm một người đàn ông nữa sao?

--Người ... đàn ông nào?

--Anh Thành.

An Hạ bật cười:

--Ba của Diệp Trúc à? Chú ấy xem tôi như con. Nếu có ngại, tôi chỉ ngại cha con nhỏ Diệp Trúc đối với tôi quá tốt. Anh đừng tưởng tượng bậy bạ. Tội lỗi lắm.

Ngũ hơi nghiêng đầu ra sau:

--Nói được như thế, chắc hẳn em đã từng tưởng tượng ... vậy giống anh. Vậy cũng tốt.

An Hạ khó chịu:

--Anh thật ác khi gieo vào đầu tôi những nghi ngờ bất nhân như vừa rồi.

Giọng Ngũ đều đều:

--Em không rành ông Thành bằng anh đâu. Ông ta là tay hảo ngọt ngoại hạng đó. Những người quen thường xì xầm sau lưng rằng ông Thành là dân chơi ... đậm đến mức già không chê, bé không tha. Anh thấy lo khi dạo này ông ta thường từ Hà Nội về nhà nhiều hơn trước kia.

An Hạ sực nhớ đến Trúc. Cách đây vài tuần con bé cũng nhận xét như Ngũ. Nó còn hóm hỉnh nói: "Có phải ba muốn cưới vợ không mà dạo này tu thân dữ vậy?". Lúc ấy ông Thành đã trả lời: "Cô ta không xứng với ba đâu, con đừng tán vào".

Hạ chẳng biết "cô ta" là ai. Tuy tò mò muốn tìm hiểu, nhưng An Hạ thấy không tiện, nên thôi. Cuộc sống buồn bã kéo dài bốn năm liền ở quê khiến An Hạ trở nên khép kín và dè dặt với mọi người, ngay cả với Diệp Trúc, Hạ cũng chưa khi nào trút cạn lòng mình. Cô hiểu Diệp Trúc đã quen sung sướng, con bé khó thông cảm với những biến cố cô đã trải qua.

An Hạ im lặng nghe Ngũ nói tiếp:

--Cô ruột anh đang là người tình của ông Thành, nhưng khoảng thời gian sau này ông không hề ghé thăm, chắc ông ta đã có nguồn vui mới. Anh nghĩ em nên thận trọng trong quan hệ ...

--Cám ơn sự lo lắng của anh. Nếu điều anh muốn nói đã nói xong rồi, xin phép cho tôi về.

Ngũ thở dài:

--Anh không dám ép, nhưng mới chiều thôi, còn sớm lắm mà, em sẽ làm gì cho hết đêm.

An Hạ khô khan ngắt lời anh:

--Với tôi, khi tan sở là đã hết ngày. Không cần làm gì cho hết đêm, ngày mới rồi cũng sẽ tới.

--Không đi chơi, không giao tiếp, em định giam mình trong phòng như thế đến bao giờ?

--Tôi đã quen rồi. Cách sống này đâu ảnh hưởng tới ai.

Ngũ gọi nhỏ:

--An Hạ! Em không nghĩ gì tới anh thật à?

Giọng Hạ trầm xuống:

--Có chứ! Tôi đang nghĩ phải làm sao để anh và Diệp Trúc càng ngày càng yêu nhau hơn.

--Hừ! Em điên thật. Nghĩ làm chi tới chuyện không bao giờ có. Tốt nhất hãy nghĩ đến chúng ta. Anh không bỏ cuộc đâu.

An Hạ cắn môi:

--Anh cho tôi xuống đây được rồi.

--Anh đã nói sẽ tới thăm anh Thành mà.

--Nếu anh muốn thì cứ đến một mình. Tôi không thể về cùng lúc với anh được.

Ngữ dừng xe lại:

--Em thận trọng quá, nhưng rồi mọi người cũng sẽ biết tình cảm anh dành cho em.

Hạ nhảy xuống, giọng cương quyết:

--Tôi sẽ không bao giờ tha thứ, nếu anh cố tình làm thế. Với tôi, anh không là gì cả.

Mặt Ngữ sa sầm xuống, anh làm lì vọt xe hết ga. An Hạ bồi hồi nhìn theo rồi thất thểu bước trên vỉa hè.

Tới nhà, Hạ đưa tay bấm chuông. Trúc ra mở cửa. Cô kêu lên:

--Mày làm sao vậy? Bệnh hả?

An Hạ lắc đầu, cô không biết phải trả lời sao nữa. Nằm lăn ra giường, cô nhắm nghiền mắt.

Diệp Trúc hát hàm:

--Có chuyện gì, nói tao nghe coi?

An Hạ gượng gạo:

--Tao hơi nhức đầu. À! chiều nay mày không đi chơi sao?

--Không! Anh Trí vừa mới ở đây về.

An Hạ lo lắng:

--Anh có nói gì về tao không?

Diệp Trúc nháy mắt:

-- Dĩ nhiên là có. Anh khen mày đủ thứ.

--Lại chọc quê, tội tao lắm.

Diệp Trúc cười tủm tỉm:

--Ê! Hỏi thật ngen. Mày có nghĩ tới anh Trí không?

Mặt An Hạ đỏ lên, cô gắt:

--Tao chỉ nghe anh Trí là giám đốc, là ông chủ tao ...

--Thật hông đó? Nè! Ông anh tao coi bộ ... chấm mày rồi. Có quyền mơ mộng nhiều hơn nhóc ạ! Cơ hội làm bà chủ đâu khó khăn gì ...

An Hạ nhăn nhó:

--Đừng có nói xàm ...

Rồi cô lẳng đi:

--Mày với anh Ngữ đã huề chưa?

Diệp Trúc xụ mặt:

--Đừng nhắc tới Ngữ nữa. Tao chán lắm rồi.

--Sao lại thế? Mày giận dai quá ỉh Ngữ quay đi luôn thì đừng ân hận. Nói dứt lời, cô vụt để tay lên miệng khi nhận thấy mình đã hổ.

Diệp Trúc nhếch môi:

--Mày nghĩ Ngữ sẽ quay đi luôn sao?

An Hạ bối rối:

--Tao chỉ đùa thôi mà. Xin lỗi.

Trúc lạnh lùng:

--Mày để ý làm chi bà chuyện lắm cẩm của tao, không có Ngữ, tao vẫn có khối người khác. Thời gian rảnh, mày nên tìm hiểu anh Trí thì hơn.

An Hạ im lặng đi xuống bếp bắc nồi cơm điện lên. Cô muốn ông Thành và Diệp Trúc sẽ có cơm nóng ăn ngay. Dù sao cô cũng ở nhờ nên lúc nào đi làm về Hạ cũng vội vã vào bếp.

Trước đây cha con Diệp Trúc thường ăn cơm hộp hoặc cơm tiệm, đến khi có Hạ, cô đã lo hết mọi việc trong nhà. Ông Thành tỏ vẻ ưng ý khi cô chăm sóc ông và Trúc hết sức chu đáo.

Đang rửa chén, cô bỗng nghe tiếng ông Thành:

--Trúc đâu rồi Hạ?

--Dạ, Trúc ở trong phòng.

Ông Thành chắc lưỡi:

--Con nhỏ lười thật. Cứ ỷ vào Hạ, không biết lo lắng, đảm đang gì hết.

Hạ từ tốn:

--Diệp Trúc đi học về là mệt lắm rồi ...

Ông Thành ngắt lời:

--VẬy Hạ đi làm suốt tám tiếng, không mệt sao?

--Cháu quen rồi.

Nghiêng nghiêng đầu nhìn Hạ, ông tiếp:

--Phải nói là từ khi có Hạ đến đây, chú mới tìm lại được cái thú ăn cơm nhà và thấy mình giống một ông chủ gia đình có trách nhiệm với vợ con, đi đâu cũng nôn mau về vì sợ ở nhà chờ.

Thở dài một cái, ông Thành trầm tư:

--Còn trước đây, chú ... hư hết biết. Cha con chú phải cảm ơn An Hạ mới phải.

An Hạ dè dặt:

--Chú nói thế chớ cháu đâu dám.

Hai tay bưng rửa chén, Hạ định bước đi, nhưng khoảng bếp hẹp đã bị

ông Thành đứng ngáng hết một bên làm cô ngần ngại chẳng biết làm sao bước qua.

Bất ngờ ông nghiêng người nhìn sát vào mặt Hạ.

--Chà, mặt dính lọ rồi, để chú lau cho.

Chưa kịp phản ứng, Hạ đã bị ông vuốt nhẹ lên má. Mắt ông rực sáng, cái ánh sáng đầy si mê cô từng nhìn thấy trong mắt Tiến trước đây làm Hạ nóng cả người. Hơi thở của ông vờn vờn trên gò má mịn lông tơ khiến cô nhột nhột.

An Hạ rung mình đứng chết trân với rối chén trong tay.

Cô nghe giọng ông Thành gấp rút:

--An Hạ đẹp ... đẹp lắm.

Ấn đại rối chén vào tay ông, cô lách mình đi lên phòng. Ngồi xuống giường cô mới bình tĩnh trở lại. Hình như ông Thành mới uống rượu về nên mới có thái độ như vậy.

Tự nhiên nước mắt ứa ra, cô rầm rức khóc và thấy bơ vơ lạc lõng giữa căn nhà sang trọng mà cô từng coi đó là tổ ấm gia đình thứ hai của mình.

Cô đã làm gì để ông Thành có thái độ thân mật vượt mức cho phép như thế? Xét lại mình, An Hạ thấy rõ ràng bao giờ đối với ông cô cũng một mực kính trọng.

Trừ lần được mời đi ăn tiệm, chưa khi nào An Hạ tự cho phép mình gặp riêng ông và trò chuyện như người thân trong gia đình. Vậy tại sao ông lại tự nhiên đến thế nhỉ?

An Hạ bứt rứt ôm đầu. Nhớ tới những lời của Ngữ, cô đâm lo. Cùng cánh đàn ông với nhau chắc anh nói không sai. Rồi sớm muộn gì An Hạ cũng phải rời ngôi nhà này.

Ứa nước mắt, cô khóc thương thân mình. Lẽ nào trên đời không còn chỗ nào thật sự an toàn cho một con bé đơn độc cô cút như cô trú ngụ?

Hình bóng Ngữ cùng đôi mắt đầy yêu thương và nụ cười ấm áp bỗng dựng chiếm lĩnh hồn cô, nhưng An Hạ vội lắc đầu ...

Đừng tự chuốc khổ vào thân nữa, Ngữ cũng như trăm ngàn gã đàn ông khác. Anh ta không phải là cái phao cho mình bám vào lúc này đâu.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 7

Vừa bước ra khỏi cổng trường, An Hạ đã bị vỗ mạnh vào vai. Giật mình cô quay lại và tái mặt khi thấy Tiến đang nham nhở cười.

--Sài Gòn xem vậy cũng chẳng lớn bao nhiêu phải không Hạ? Rốt cuộc anh cũng tìm được em.

Bước lùi ra sau, Hạ lo lắng:

--Anh tìm tôi làm gì? Đây là Sài Gòn chứ không phải ở nhà. Đừng tưởng muốn làm gì thì làm. Anh đi đi, nếu không tôi ... la đó.

Tiến ngạo nghễ:

--Lột xác mau quá nhỉ? Trông em kìa, y như tiểu thư thành phố.

Đừng tưởng có anh của Diệp Trúc đỡ đầu là ngon nhé. Dầu có trở thành giám đốc phu nhân, cũng không nên quên ...

Liếm môi, Tiến nói tiếp:

--Phải nhớ ... dầu gì anh cũng là thằng đàn ông đầu tiên.

--Im đi! Anh tồi lắm. Tôi la lên bây giờ.

Tiến gườm gườm bước tới:

--La đi! Ở đây đông lắm. Nói chuyện nhỏ nhẹ, lịch sự em không muốn thì cứ la. Anh biết em lúc nào cũng thích cảm giác mạnh ...

An Hạ lùi sát vào vách tường rào của trường. Đường ở đây tối, học viên mạnh ai nấy ra về, nên không ai để ý tới cô. Nếu la lên thì đúng là chẳng hay ho gì. Ở cái thành phố mạnh ai nấy sống này, thấy việc bất bình chắc gì có người ra tay nghĩa hiệp.

Hạ trầm giọng:

--Anh muốn gì?

--À! Muốn mời em uống nước rồi mình đi dạo vòng vòng, sau đó tới chỗ anh trọ cho biết.

--Tôi không có thời gian. Xin lỗi, tôi phải về.

Dứt lời, cô quay quả bước đi. Tiến nắm tay Hạ kéo giật lại làm cô va mạnh vào người hắn. An Hạ lợm giọng khi người thấy mùi rượu. Cô loạng choạng mất mấy giây mới đứng vững lại được.

Cố gắng giằng tay ra, Hạ uất nghẹn:

--Tôi đâu có nợ anh, làm ơn cho tôi đi.

--Đã mời được em uống nước đâu mà đi. Ngoan ... chiều anh một lần coi nào! Anh hứa không ... không ...

Lúc Tiến đang lè nhè tìm từ thích hợp nói tiếp, thì An Hạ nghe có người gọi tên mình. Cô ghen ngào reo lên:

--Anh Ngữ! ...

Đứng lững thững trước mặt Tiến, giọng Ngữ lạnh tanh:

--Hừm! Say rồi quậy phải không?

Đang nghĩ mình sắp đạt được mục đích lại bị phá bĩnh, Tiến sừng cổ

lên:

--Không ăn thua tới mày! Đây là chuyện của ... tội tao. Đi với anh, An Hạ, mình tìm chỗ vắng nói chuyện để phê hơn.

--Tôi không đi, anh lố bịch vừa thôi.

Nhìn Ngữ bằng ánh mắt cầu cứu, An Hạ xuống nước:

--Anh làm ơn đưa ... em về.

Ngữ chống nạnh, giọng hùng hồn:

--Này anh bạn, cô bạn của tôi không thích cái kiểu lè nhè khi ... tán gái như vậy. Đừng làm phiền cô ấy nữa, để chúng tôi đi.

Tiến quát mắt lên:

--An Hạ là của tao. Mày là thằng nào mà dám láo. Hừ! Tội tao từng ăn chung mâm, ngủ chung ... giường rồi đó.

An Hạ kéo tay Ngữ, giọng gấp rút:

--Đi anh.

Ngữ nghiêng răng:

--Phải buộc hẳn cạm mồm cái đã.

Bước tới gần Tiến, anh nắm cổ áo hắn.

--Mày còn nói bậy nữa, tao đâm vỡ mồm.

Dù say Tiến cũng nhận thấy mình chỉ đứng tới ngang cằm Ngữ, nên anh ta riu riu làm thinh. Lúc này có nhiều người xung quanh tò mò nhìn ba người. Nghĩ rằng Ngữ không dám đánh mình, nên đợi anh buông tay ra, hắn rống mồm lên:

--An Hạ! Em từng ăn ở với anh, sao bây giờ lại theo thằng khác. Em chê anh nghèo chớ gì? Không ngờ em ham tiền đến thế.

Mặt An Hạ xanh mét, người cô tê đi vì uất ức. Chịu không nổi những ánh mắt ngạc nhiên, lẩn soi mói của đám đông, cô vụt bỏ chạy.

Ngữ hốt hoảng đuổi theo khi cô băng bừa qua lộ.

Tới một gốc cây to bên kia đường, Hạ dừng lại, chống tay vào gốc cây thở hổn hển, mắt nhòe đi vì tức.

Giọng Ngữ vỗ về:

--Bình tĩnh đi Hạ, chả có gì phải khóc trước một gã say rượu. Để anh đưa em về.

Run rẩy tự lau nước mắt, An Hạ lí nhí:

--Em về một mình được mà! Nhưng bây giờ anh chịu khó đứng với em vài phút, chờ cho hắn biến đi cái đã.

--Lại bướng với anh rồi. Em nghĩ anh đành lòng để em về nhà một mình trước việc vừa xảy ra hay sao?

--Nhưng ...

--Nhưng em không muốn Diệp Trúc biết chớ gì? Đừng bao giờ đặt Diệp Trúc vào giữa chúng ta.

An Hạ gục đầu, giọng đầy tủi hờn:

--Em không đáng để anh quan tâm đâu.

Ngữ xót xa nhìn cô:

--Sao em lại đầy mặc cảm như vậy? Hạ có biết anh...thèm được thấy em, thèm được nói chuyện với em tới chừng nào không?

--Em không muốn nghe anh nói như vậy, và cũng không muốn gặp anh. Đã hứa không làm phiền em nữa. Anh quên rồi sao?

Ngữ nhếch môi:

--Vậy để anh đi. Gã say kia biến rồi, nhưng em nên thận trọng, vì dân say xỉn ở đây nhiều lắm, trong khi người vì em như anh chỉ có một. Dứt lời anh lầm lũi bỏ đi, An Hạ ứa nước mắt nhìn theo. Rồi không dần được lòng, cô thẳng thốt gọi:

--Ngữ ...

Nhanh hơn cơn lốc, Ngữ xoay người chạy ào đến bên An Hạ. Hai người nhìn sửng vào nhau.

Ngữ thì thầm:

--Anh đưa Hạ về nhé?

Giọng Hạ yếu ớt:

--Nhưng chỉ tới đầu ngõ thôi. Em sợ ...

--Anh hiểu.

Ngữ đưa tay ra, cô rút rè nắm bàn tay to cứng của anh và thấy lòng mình chùng xuống.

Vừa lúc đó có hai chiếc xe pha đèn choá mắt trờ tới. An Hạ nghe giọng Tiến gầm to:

--Đập chết mẹ thằng đó cho tao.

Đang hoảng kinh hồn vía, Hạ lại bị Ngữ xô mạnh ra sau, anh la thất thanh:

--Chạy mau đi Hạ.

Cô té dựa vào tường và thấy trước ánh đèn xe, hai ba thanh niên nhào tới phía Ngữ trong đó có Tiến là người hung hăng nhất với cái xích sắt trên tay. Tim đập thình thịch, An Hạ ôm ngực gào lên:

--Ăn cướp ... ăn cướp.

Cô xây sầm mặt mày khi thấy bọn Tiến hăm hở xông vào.

Ngữ tỏ ra bình tĩnh, anh luôn miệng bảo Hạ chạy đi, trong khi cả bọn đang vây anh lại.

Tiến chửi thề:

--Mẹ ... tao chưa lấy thẹo mày là tao chưa phải dân chơi thứ thiệt.

Ngữ ôn tồn:

--Có chuyện gì bình tĩnh giải quyết. Sao lại dùng vũ lực?

--Bình tĩnh cái con mẹ mày. Nó là ghệ của tao. Hiểu chưa?

Khoát tay với đám bạn, Tiến cộc lốc ra lệnh:

--Chơi nó tới bến cho tao. Hừ! Đừng tưởng làm giám đốc là ngon ...

An Hạ la thất thanh, khi một tên trong bọn Tiến đá mạnh vào mắt Ngữ. Anh ngửa mặt ra sau né và dùng hai tay chộp vào chân hắn. Thấy bạn bị té sấp trên đất, Tiến buột miệng chửi thề rồi hầm hầm lao vào kẹp cổ Ngữ.

Lúc hai người đang giằng co dữ dội thì gã áo đen loạng choạng ngồi dậy. Tay cầm con dao nhọn hoắt trông thật kinh khủng.

Nghĩ tới Ngữ, An Hạ quên cả sợ, cô nắm chặt quai giỏ xách nhăm từ sau lưng gã đập tới tấp.

Gã áo đen quay lại rống mồm lên:

--Muốn chết hả con nhóc?

An Hạ thụt lùi, vấp vào rễ cây té nghiêng sang một bên. Cô đang sợ đờ người thì thấy Ngữ buột Tiến chạy nhanh tới. Hạ la lên nhưng đã quá muộn. Con dao trên tay gã áo đen đâm xộc vào mình Ngữ, anh loạng choạng khựng lại ... An Hạ rúm người đau buốt như mình vừa bị đâm, cô trợn trừng mắt nhìn máu từ ngực Ngữ loang ra. An Hạ không đứng dậy nổi, cô ngồi chết trân dưới đất, khi xung quanh có tiếng người dồn dập chạy tới.

oOo

Diệp Trúc hậm hực nhìn An Hạ đang ngồi gục đầu trên ghế trước phòng cấp cứu. Cô cất giọng đay nghiến:

--Cũng tại mày và thằng khốn Tiến nên Ngữ mới ra nông nỗi. Vậy mà trước kia mày vẫn chối là không có gì với nó. Hừ! Cái gia đình hỗn tạp của tụi bây thật khiếp.

Thấy An Hạ vẫn gục đầu làm thinh, Diệp Trúc vung tay gắt gỏng:

--Nhưng tại sao nó lại đâm Ngữ chứ? Ảnh tới chỗ đó làm gì? Mày nói đi chứ Hạ?

Ngước nhìn Trúc bằng cặp mắt vô hồn, An Hạ ngáp ngừng:

--Không phải Tiến đâm ảnh.

--Hừ! Bênh nó hả? Lúc nãy mày mới nói chính nó. Giờ lại nói khác là nghĩa gì?

--Lúc nãy quỳnh quá, tao nói không chính xác.

Diệp Trúc nhếch môi nói một hơi:

-- Dù thằng Tiến hay bạn nó, phen này cũng tù rục xương. Tao sẽ nói với ông già làm cho ra chuyện. Vả lại, bên gia đình Ngữ cũng có thể lực, họ không bỏ qua đâu. Mày có năn nỉ tao cũng chẳng xiêu lòng, vì thằng Tiến chủ mưu mà.

An Hạ mệt mỏi tựa lưng vào ghế:

--Tiến ở tù hay không mặc xác nó, tao chỉ nói đúng sự thật. Không tin

mày cứ hỏi Ngữ, tao chỉ ân hận đã liên lụy tới anh.

Diệp Trúc bấu môi:

--Ân hận! Người ân hận lẽ ra là tao chứ đâu phải mày.

Nhói đau vì câu nói của Diệp Trúc, An Hạ nhẩn nhục cắn môi:

--Tao xin lỗi ...

Diệp Trúc soi môi:

--Mày nói đi. Tại sao Ngữ lại có mặt ở đó?

An Hạ nhìn lảng ra sân:

--Tao không biết. Có thể anh tình cờ đi đâu ngang.

Trúc nhún vai:

--Sao trùng hợp dữ vậy?

Hạ khổ sở.

--Tao không hiểu ý mày.

Trúc mĩa mai:

--Thật sao? Nhưng tao lại bắt đầu hiểu hơn trước con người của mày.

Cửa phòng cấp cứu bật mở, Ngữ được hai y tá dìu ra, anh ở trần, quanh ngực quấn băng trắng. Thấy anh, Diệp Trúc lao tới:

--Trời ơi! Sao không nằm băng ca? Nhà thương gì phục vụ kỳ vậy?

Sao lại bắt bệnh nhân đi bộ?

Ngữ gượng cười:

--Anh đâu có sao. Ai báo cho em biết vậy?

Hất mặt về phía Hạ, Trúc cộc lốc:

--An Hạ điện thoại, làm em sợ hết hồn.

Ngữ theo hai người y tá đến phòng bệnh gần đó, An Hạ lẽo đẽo theo sau. Cô không dám đến gần anh như Diệp Trúc, và cũng không biết phải xử thế nào cho đúng khi đứng trước hai người.

Máu của Ngữ đã đổ vì Hạ, cô thiếu anh một món nợ không thể lấy gì để trả ngoài tình yêu cô dành cho anh. Nhưng cuộc tình này rồi sẽ đi tới đâu khi giữa hai người là biết bao trở ngại. Trở ngại lớn nhất là Diệp Trúc. An Hạ không đành lòng giành lấy người Trúc yêu say đắm. Cô phải mau chóng tránh xa Ngữ ra, cô phải làm cho Ngữ ghét bỏ mình.

Có điều ... bằng cách nào, cô chưa nghĩ ra. Người y tá thả xuống giường bộ quần áo bệnh viện, mừng mền rồi nói:

--Người nhà của bệnh nhân ký nhận.

Diệp Trúc mau chóng ký vào sổ rồi lấy áo đem đến bên Ngữ.

--Em mặc vào cho ...

An Hạ có cảm giác Ngữ rất lúng túng trước vẻ tự nhiên, ân cần của Diệp Trúc. Anh lảng lảng để cô kéo tay mình xỏ vào áo với vẻ thụ

động, chán chường. An Hạ xót rớt đứng nhìn với sự chua chát dâng đầy.

Đợi Ngữ ngồi xuống giường, cô mới nói:

--Em rất ân hận đã liên lụy tới anh. Em xin lỗi anh và Diệp Trúc, xin hai người hiểu giùm, chuyện xảy ra ngoài ý muốn của em.

Ngữ cau mày:

--Chuyện này đâu liên quan tới Diệp Trúc.

--Và cũng không liên quan tới anh. Sao anh lại có mặt ở đó để bị thằng khốn ấy đâm?

An Hạ vội vã lên tiếng:

--Tao đã bảo anh Ngữ tình cờ đi ngang, mày không tin à?

Ngữ khó chịu:

--Anh tình cờ đi ngang hay cố ý ngồi uống cà phê trước cổng trường, là chuyện riêng tư, anh chẳng phải giải thích với ai hết.

An Hạ nhỏ nhẹ:

--Diệp Trúc lo cho anh nên mới hỏi thế. Đừng tự ái mà! Tất cả cũng tại em, cứ trách em nè.

Diệp Trúc lảng đi:

--Điện thoại cho cô Hồng mấy lần vẫn không gặp. Hình như cô đi vắng, tối nay em sẽ ở lại với anh.

--Không cần đâu, có thể một chút nữa anh trốn viện về nhà ...

An Hạ kêu lên:

--Đừng có ... trốn. Thuốc tê sẽ tan, lúc ấy đau lắm, anh sẽ bị choáng nếu cử động nhiều. Có Diệp Trúc kể bên, con bé sẽ lo cho anh.

Mặt Ngữ sa sầm xuống:

--Cám ơn sự sắp xếp của Hạ! Tôi không muốn phiền ai hết. Hai người về đi.

Diệp Trúc cong môi:

--Về để anh trốn viện hả? Anh có đuổi em cũng ở lại.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 8

Về đến nhà, cô tắm rửa, giặt giũ liên tục. An Hạ cố không nghĩ đến Ngữ nhưng không được. Cô vò thật kỹ thật lâu vết máu dính trên áo. An Hạ thở dài ... chắc Ngữ rất giận cô, chính Hạ muốn thế, sao giờ lại ray rứt. Chỉ có cách chọc vào tim anh lúc này Ngữ mới oán ghét

cô thôi.

Đang mặc áo vào móc, cô nghe chuông ngoài cổng reo vang. Ngạc nhiên An Hạ vội chạy ra mở cửa, cô thấy Diệp Trúc hàm hàm dẫn xe vô nhà.

--Sao lại thế? Mà bỏ Ngữ một mình à?

Nhìn An Hạ bằng đôi mắt sắc lạnh, Trúc nói:

--Ngữ về nhà rồi. Anh trốn viện vì không cần đến tao. Lần trước ở Nha Trang tao nghĩ mãi không ra lý do Ngữ lạnh nhạt với mình. Hôm nay tao hiểu rồi, các người giả dối lắm.

An Hạ lắc đầu:

--Mày hiểu lầm rồi! Tao không bao giờ nghĩ tới Ngữ. Thật mà ...

Diệp Trúc khinh khỉnh:

--Vậy mày nghĩ tới ai? Đừng bảo là tới anh Trí nhé! Nói đi, hai người từng qua mặt tao bao nhiêu lần rồi?

An Hạ cố gắng bình tĩnh:

--Có thể mày không tin, nhưng đúng là tao luôn nghĩ về anh Trí. Điều này với tao đúng là trèo cao, nhưng tao có quyền ngưỡng mộ và yêu thầm thần tượng của mình chứ.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngàng của Trúc, An Hạ bấm bụng nói dối tiếp:

--Tao biết mày sẽ cười, thậm chí chê tao ngốc ... Đã nhiều lần mày trêu tao và anh Trí, nhưng trong thâm tâm, mày đâu chấp nhận nếu anh ấy để ý đến tao, một con bé nghèo gia đình hết sức phức tạp. Nói đến đây tự dưng nước mắt An Hạ ứa ra, hình bóng Ngữ lại choáng hết tâm trí cô. Yêu một người nhưng phải dối lòng nói yêu kẻ khác, còn gì đau đớn hơn.

Thấy An Hạ khóc, Diệp Trúc ân hận, cô thở dài, giọng dịu hẳn:

--Tao xin lỗi đã nghĩ xấu về mày, nhưng thái độ lạnh nhạt của Ngữ đối với tao là một cú sốc. Tao không chịu nổi khi nghĩ trái tim Ngữ đã thuộc về người khác.

Ngần ngừ một chút, Trúc nói tiếp:

--Nếu người đang làm chủ trái tim anh là mày, thì trên đời này tao không tin vào bất kỳ người đàn ông nào nữa.

An Hạ cười gượng:

--Làm gì có chuyện đó khi giữa tao và Ngữ là một trời một vực. Chỉ mày mới xứng với anh. Đàn ông biết mình được yêu đôi khi hay làm nũng, chắc Ngữ cũng thế. Thời gian này mày chịu khó chăm sóc anh một chút, tim có bằng đá Ngữ cũng mềm lòng kia mà.

Diệp Trúc dài giọng:

--Mày đang áp dụng chiến thuật này với anh Trí đấy à?

An Hạ không trả lời mà thì thầm như năn nỉ.

--Tao xin mày đừng nói gì với ảnh hết. Tao không muốn được thương hại đâu ...

Diệp Trúc nhún vai bỏ vào phòng. An Hạ đóng cửa lại và trở về góc nhỏ riêng của mình. Giờ này chắc Ngũ đang nằm chịu đau một mình ... Ngũ ơi! Ước gì em có thể đến bên anh, ước gì em có thể chia sẻ nỗi đau với anh. Ngũ ơi! Nỗi đau thân xác ấy có làm mờ đi nỗi đau trong tâm hồn chúng ta không? Tại sao em lại ôm anh khóc ròng? Tại sao em lại yếu đuối đến mức không ngăn được tình cảm của mình? Để bây giờ ngồi trong bóng đêm ôn lại những lời đã nói, nhớ lại những lời đã nghe và dần vật vờ với chính mình, rồi âm thầm khẽ gọi tên anh. Ôi! Mỗi tình đầu không bao giờ là hiện thực của em.

oOo

Thủy Tiên hờ hững bước theo sau Trí, khi anh phẩn khởi lên tiếng hỏi:

--Sao! Em thấy chỗ này thế nào?

Vẫn giọng lửng lơ, Tiên nói:

--Tốt thì có tốt, thuận tiện thì có thuận tiện. Nhưng ... xa quá.

Trí bật cười:

--Ở đây mà xa. Em khéo đùa.

Tiên đẩy đưa:

--Xa là xa ... anh kìa. Không thấy mặt anh, em không an tâm làm việc.

Trí véo vào cằm Tiên:

--Lo cho anh dữ vậy sao. Em đi rồi vẫn còn người khác phụ anh mà.

Thủy Tiên cong môi:

--Chính vì vậy em mới bắt anh. Đàn ông lúc nào chả ... có mới nới cũ. Nhất là cũ như em.

Trí vuốt lưng cô, giọng ồm ồm:

--Rượu càng lâu năm càng nồng. Em cứ như hũ Ngũ Gia Bì ấy, mới ngửi thôi đã hức, nói chi anh đã ... ghiền rồi.

--Xì! Anh lẻo mép lắm. Em là hũ Ngũ Gia Bì, vậy An Hạ là gì?

Rờ cằm, Trí chép miệng:

--Con bé đẹp thật, nhưng không phải mẫu anh thích, người đàn bà anh cần là người khôn ngoan, năng nổ, giúp anh thành công trên đường đời, cô ta vừa là người yêu, người vợ cũng là người bạn đồng hành của anh.

Thủy Tiên liếc Trí:

--Nói nhiều quá, vậy cô người yêu lý tưởng ấy đâu, sao em không thấy?

Kéo Tiên sát vào người mình, Trí thì thầm:

--"Đây chứ còn đâu nữa, thưa bà giám đốc".

Đẩy Trí ra, Thủy Tiên giận dữ:

--Anh chỉ toàn hứa hẹn, em theo anh, vì anh mấy năm ròng. Em sắp già rồi anh biết không?

Trí cười cười:

--Già đâu mà già. Anh hứa khi phân xưởng này ổn định, sẽ tính tới chuyện tụi mình.

Thủy Tiên xụ mặt:

--Phải mất mấy năm nữa, anh nói đi? Em đâu thể chờ mãi như vậy được.

Trí cau mày:

--Anh lại chưa muốn bị ràng buộc. Trước đây chúng ta đã thoả thuận: Yêu nhưng không đặt nặng vấn đề hôn nhân mà. Sao bây giờ lại trách anh?

--Nhưng ít ra anh cũng phải nghĩ tới những thiệt thòi em đã chịu chứ.

--Anh đã nghĩ tới nên mới giao toàn bộ phân xưởng này cho em quản lý. Năm năm cực khổ với anh, bây giờ em sẽ là phó giám đốc, so ra không thiệt thòi chút nào.

Thủy Tiên làm thinh. Tranh luận với Trí lúc này không có lợi. Tốt hơn hết hãy kiên nhẫn chờ đợi như lâu nay. Trí là tuýp đàn ông hảo ngọt. Ngoài Tiên ra anh còn nhiều đàn bà khác, anh ... cặp thoả thuê rồi cũng quay lại với cô, vì Tiên làm được việc có lợi cho anh, hiểu rõ thói quen, sở thích, biết cách chiều chuộng cũng như biết cách ... lèo lái anh. Thế nhưng mục đích cuối cùng, cũng là ước mơ duy nhất của Tiên là một đám cưới đình đám vẫn chưa thành hiện thực. Trí còn muốn bay nhảy tới chùng nào nữa đây.

Khi dự trù thành lập phân xưởng này, Trí đã hứa sẽ phân Tiên làm phó giám đốc và anh đã làm đúng lời hứa. Nhưng chả hiểu sao trong linh tính, Thủy Tiên vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Có bao giờ Trí ... tổng cô lên đây để dễ dàng gần gũi với An Hạ không?

"Đặc công" của Thủy Tiên cho biết dạo này Trí và An Hạ thường đi chung với nhau. Hai người dự những buổi họp, dự chiêu đãi ở những công ty khác mà lẽ ra vị trí đó là của cô mới đúng.

Lúc được "báo cáo" như vậy, Thủy Tiên vừa tức vừa lo, cô cứ nghĩ mãi vẫn chưa ra cách ... khử con oắt con này cho khuất mắt.

Trước đây Trí cũng từng đặc biệt quan tâm đến một vài nữ công nhân khá đẹp, nhưng anh chưa có cơ hội ... đụng tới họ, đã bị Thủy Tiên đuổi việc vì hàng lơ lửng lý do chính đáng.

Với An Hạ, cô đâu làm thế được vì nó là bạn của Diệp Trúc. Chính ông Thành, cậu ruột của Trí có phần hùn thành lập công ty, đụng vào

An Hạ, tức là đụng vào Diệp Trúc, Thủy Tiên không muốn.
Nếu thật sự Trí để ý con nhóc đó, chỉ có cách làm sao để anh chán chê, khinh rẻ nó, hoặ may...

Trí bỗng hỏi:

--Em đang nghĩ gì đó?

--Em nghĩ ở đây vẫn còn thiếu người, nhất là nhân viên văn phòng.
Anh có thể cho An Hạ xuống phụ em.

Trí lại rờ cằm:

--An Hạ à? Hình như em đâu ưa con bé đó.

Thủy Tiên bình thản nói:

--Nhưng anh từng khen nó làm việc rất tốt, lại đẹp nữa. Phân xưởng mới cần người như vậy.

Trí xua tay:

--Không được đâu! Khi đưa An Hạ vào làm, Diệp Trúc có dặn không để con nhỏ đi xa, anh lỡ hứa rồi ...

Thủy Tiên long mắt lên:

--Diệp Trúc dặn hay chính anh muốn thế?

Phớt lờ thái độ của Tiên, Trí nhún vai:

--Em nghĩ sao cũng được. An Hạ đang là nhân viên tiếp thị, phân xưởng chỗ em để làm văn phòng, đúng là vừa không hợp lý vừa lãng phí ... nhân tài.

Thủy Tiên giận dữ:

--Vậy thì em trả cái chức phó giám đốc lại cho anh đó.

Trí cười xoa:

--Sao cứ làm khổ anh hoài vậy? Anh sẽ cho người phụ em, nhưng không phải là An Hạ.

Nâng cằm Thủy Tiên lên, Trí thì thầm:

--Đã nói là không ai có thể thay được em trong tim anh, vậy mà cứ ghen. Cái mặt ghen trông muốn ... cắn quá.

Dứt lời, Trí cúi xuống tham lam hôn như nuốt môi cô. Thủy Tiên phản đối lấy lệ rồi chính cô lại chủ động vuốt ve Trí.

Mãi đến khi có chuông điện thoại, hai người mới vội rời nhau ra.

Thủy Tiên bực dọc nhắc máy lên, giọng hơi sẵng:

--Gọi anh đó.

Trí cầm ống nghe, Tiên chẳng biết người ta nói gì. Cô chỉ thấy anh nhúu mày.

--Tôi sẽ về ngay.

Thủy Tiên phụng phịu:

--Anh về ngay à?

Trí gật đầu:

--Đi dự chiều đãi, nhưng suýt nữa anh quên.
--Để em đi với anh nhé?
--Không được, chỉ mời có giám đốc. Phải chi họ có ghi thêm "và phu nhân" anh cho em theo ngay.
Cúi xuống hôn lên cổ Thủy Tiên, Trí nói nhỏ.
--Tối mai ghé nhà anh nhé ... Lâu quá rồi ... anh nhớ ... lắm.
Mặt Thủy Tiên ửng đỏ. Cô vùi đầu vào ngực anh, giọng đầy khích động:
--Em cũng vậy.
Bước ra sân, Trí mở cửa xe du lịch và mỉm cười khi nghĩ tới buổi chiều đãi tối nay.
Vừa rồi Trí đã dối Thủy Tiên, chớ làm sao anh quên được khi đêm nay An Hạ sẽ đi với anh. Lần đầu cô bé chịu đi ban đêm với giám đốc. Đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm khó quên đối với anh và cả với An Hạ. Trí không ngờ cô bé rụt rè như thỏ ấy lại thầm yêu mình say đắm. Yêu đến mức chịu không nổi đành phải thổ lộ tâm tình với Diệp Trúc, rồi lại bắt con nhỏ không được kể lại với anh.
Đúng là trẻ con một cách đáng yêu. Nếu cô bé yêu mình, tại sao mình không đáp lại chứ? Ôi cái trái cấm vừa chín tới ngang tầm tay, ai lại không muốn hái.
Thoáng chốc Trí đã dẹp hình bóng Thủy Tiên ra khỏi tâm trí, anh quên khuấy những phút đắm say vừa rồi, và tưởng tượng đến điều kỳ diệu sẽ xảy ra đêm nay.
oOo
Mở rộng cửa cho Ngữ vào, Diệp Trúc tủm tỉm cười:
--Không ngờ anh hảo ngọt đến thế. Mới nghe đến chè đã vội tới ngay dù vết thương vẫn chưa lành.
Đảo mắt một vòng nhìn khắp phòng, Ngữ nói:
--Đâu phải tại anh. Tại người bày ra trò nấu chè ấy chứ. Đúng là một cách đền bù hết sức ngọt ngào.
Diệp Trúc khoanh tay:
--Ngọt đến mức anh sẵn sàng nhận thêm một dao chí mạng nữa vì An Hạ phải không?
Ngữ để tay lên ngực:
--Điều đó còn xét lại. Ăn một dao đã từ bị thương đến chết toàn thân rồi. Nếu nhận thêm nữa, chắc phải chờ kiếp sau.
Diệp Trúc khó chịu:
--Ghe nhĩ! Kiếp này chưa sống được phân nửa đã vội hò hẹn kiếp sau.
Ngữ thản nhiên ngồi xuống, anh hỏi ngay:

--An Hạ đâu rồi Trúc?

--Con bé bận ...

Mặt anh thoáng cau lại:

--Bạn là sao?

--À! Là vừa nấu chè xong, An Hạ đã nhận điện thoại phải đi dự chiều đãi với giám đốc, thế là con bé cuống cuống lên vì xúc động.

--Tại sao An Hạ lại xúc động?

Cười khúc khích hết sức vô tư, Diệp Trúc nói:

--Vì đêm nay Hạ là cô bé lọ lem được hoàng tử của lòng mình mời dự yến tiệc. Phải anh đến sớm một tí sẽ thấy An Hạ lộng lẫy với áo dạ hội, giày pha lê. Anh Trí và con bé xứng đôi dễ sợ. Nó yêu thầm anh cũng phải, tuổi trẻ tài cao, mới 30 đã là giám đốc, con gái nào cũng mê địa vị tiền tài chứ đâu phải riêng con bé nghèo xác xơ, nhưng nhiều cao vọng như An Hạ.

Cổ dẫu cảm xúc của mình, anh hồ hững góp chuyện:

--Thì ra lâu nay em là bà mai của An Hạ và anh Trí.

Diệp Trúc le lưỡi:

--Hồng dám đâu! Em sợ mang danh thiên hạ đệ nhất ngu lắm. Tự nhỏ Hạ thổ lộ với em đó chứ. Nhưng em sợ nó sẽ khổ dài dài.

Ngữ buột miệng:

--Tại sao em nghĩ vậy?

Dựa lưng vào salon, Trúc cao giọng:

--Hồng nhan đa truân mà, An Hạ đẹp quá. Con gái nhà nghèo mà đẹp có mấy người sung sướng. Anh nghĩ xem, em nói đúng không? Không màng tranh luận với Diệp Trúc, Ngữ ngồi thừ ra ghế và chậm chạp đốt thuốc. Chiều nay chính An Hạ gọi điện mời anh đến ăn chè hột sen, nhãn nhục, táo tàu do chính cô nấu. Trước khi cúp máy, Hạ còn ân cần dặn anh phải đón taxi đến đây, chứ không được ... liều mạng chạy chiếc CB 125 vì sợ động tới vết thương. Tại sao cô lại bỏ đi với Trí chứ? Gã đàn ông đó là người An Hạ yêu à? Cô không biết Trí quen xem phụ nữ như trò chơi hay sao?

Ngữ bực bội rít một hơi thuốc dài ... Nghĩ cho cùng anh không hiểu nhiều về An Hạ. Hoàn cảnh sống cũng như cuộc đời cô, Ngữ chỉ biết loáng thoáng qua những mẩu chuyện không đầu không đuôi của Diệp Trúc. Với anh, Hạ luôn trốn tránh và khép kín mỗi khi có dịp gặp gỡ. Vậy mà Ngữ lại yêu mới kỳ.

Diệp Trúc chột nói:

--Lúc nãy nhỏ Hạ có nhờ em xin lỗi anh giùm nó. Anh cũng đừng giận, con bé đang mê muội vì yêu, nếu phải ở nhà vì anh và cái nồi chè, chắc nó điên mất! À! Để em mang chè ra.

Ngũ nhếch môi:

--Còn sớm quá. Em vội chi dữ vậy?

Diệp Trúc xoa tay vào nhau:

--Em muốn anh mau được thưởng thức tài nghệ của nhỏ Hạ thôi mà.

--Không có tác giả ở đây, ăn đâu có ngon. Phải chờ An Hạ về đã.

--Ôi! Biết chừng nào con nhỏ mới về mà anh chờ. Khi đi, nó dặn em khỏi đợi cửa.

Ngũ lạnh lùng nhìn thẳng vào Trúc:

--Dù khuya cỡ nào anh cũng chờ An Hạ về để xem cô bé muốn giờ trò gì mà mời anh đến rồi lại bỏ đi ... dạ hội. Hừm! Cả em cũng vậy, lẽ ra phải điện thoại cho anh biết việc này chứ. Không chỉ An Hạ coi thường anh, mà em cũng xem anh như hề.

Diệp Trúc áp úng:

--Em không có ...

Ngũ gằn giọng:

--Em và An Hạ định chơi trò tung hứng với anh chứ gì? Hôm ở bệnh viện anh đã im không nói, nay lại tiếp diễn. Tại sao An Hạ lại lần tránh anh chứ? Em nói đi.

Diệp Trúc giận dỗi:

--Anh theo hỏi nó, sao lại nạt em? Hay anh nghĩ rằng em ngăn cấm An Hạ. Anh yêu con bé phải không?

Thấy Ngũ làm thinh, Trúc bật khóc:

--Thì ra lâu nay anh siêng ghé lại đây là vì An Hạ. Ở Nha Trang anh lạnh nhạt với em cũng vì nó. Anh ác lắm, vì nó anh phụ bạc em.

--Diệp Trúc! Em phải hiểu lúc nào anh cũng xem em như bạn bè.

Diệp Trúc cười nhạt:

--Như bạn à? Anh khéo nói lắm. Giữa con trai và con gái làm gì có tình bạn thuần túy chứ. Trước đây anh từng đeo đuổi em mà.

--Em ngộ nhận rồi Diệp Trúc.

Diệp Trúc ôm đầu kêu lên:

--Phải! Tôi ngộ nhận, tôi ngu ngốc. Anh không yêu tôi thì từ bây giờ trở đi đừng đến đây nữa. Nhà tôi đâu phải là nơi hò hẹn của anh và An Hạ. Tôi đã nhầm lẫn trong tình yêu lẫn tình bạn, tôi là kẻ nhẹ dạ, dễ tin, ngu ngốc nhất trên đời này. Anh ra khỏi nhà tôi ngay.

Ngũ thờ dãi nhìn Diệp Trúc khóc ngon lành. Những giọt nước mắt của cô không làm lòng anh đau đớn như lúc nhìn thấy đôi mắt chỉ vừa rướm rướm lệ của An Hạ. Với An Hạ, trái tim anh luôn rung động mỗi khi gặp mặt, nghe cô nói, thấy cô cười ... còn với Diệp Trúc rõ ràng chỉ có lòng thương hại ...

Cô ta cũng đang khổ vì tình như anh. Hiện giờ An Hạ đã có Trí, Diệp

Trúc đang cần anh, nhưng thật lòng Ngữ không thể yêu được.
Bước đến bên cô, Ngữ dịu dàng:
--Nín đi Trúc! Em khóc như vậy, làm sao anh về được.
--Tôi không cần anh an ủi đâu.
Anh ngồi xuống vỗ nhẹ nhẹ vào vai Trúc:
--Anh không về, em đừng giận nữa.
Diệp Trúc cúi kính xô mạnh Ngữ ra, anh bỗng kêu lên đau đớn:
--Ai da ...
Trúc hốt hoảng khi thấy Ngữ nhăn nhó ôm lấy ngực:
Cô nhìn anh lo lắng.
--Xin lỗi! Em không cố ý. Anh ... anh đau lắm hả?
--Đau quá trời, nhưng nếu anh đau mà em hả dạ, anh sẵn sàng chịu đựng.
Diệp Trúc ghen ngào:
--Anh nói thế làm gì khi thừa biết em ... em ...
Ngữ nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt ứa ra trên má Trúc, giọng trầm thì:
--Anh hiểu ...
Như chỉ đợi Ngữ nói thế, Trúc gục đầu vào vai anh thỏn thức:
--Đừng ... bỏ rơi em nghe Ngữ, em không sống nổi nếu thiếu anh.
Ngữ ngập ngừng:
--Em phải biết là ...
Dạn dĩ đưa tay lên môi anh, Trúc lắc đầu:
--Lúc này anh đừng nói gì hết, đừng làm em khổ hơn nữa.
Ngữ im lặng trong bứt rứt. Anh để mặc cô vùi mặt vào ngực mình.
Tay Trúc xoa nhẹ lên vết thương của anh, giọng lạc đi vì xúc động.
--Còn đau không anh?
Ngữ gượng gạo:
--Không. Lúc này anh đùa thôi mà.
Diệp Trúc nũng nịu:
--Để ghét! Làm người ta nhói cả tim.
Ngữ thấy băng khuâng khi hơi thở của Trúc nhẹ nhàng phả vào cổ mình.
Lúc này An Hạ đang làm gì? Cô bé có đang là người mê đắm trong vòng tay sành sỏi của Trí không? Sự ghen tuông, lòng tự ái của gã đàn ông làm Ngữ sục sôi tức giận. Anh bỗng muốn bóp nát, đập vỡ hay dày xéo vật gì đó cho hả hê, cho thôi đau đớn.
Không làm chủ được cảm xúc, Ngữ nắm chặt vai Trúc bóp mạnh như trút hết ảm ức.
Cô nhõng nhẽo kêu lên:

--Ái! đau em.

Sực tỉnh, Ngữ nhìn xuống. Gương mặt Diệp Trúc gần sát mặt anh đầy vẻ gọi mời. Mắt cô tỉnh tứ khếp hờ hững. Ngữ chua xót nhớ tới làn mi cong vút của An Hạ.

Đôi mi ấy có đang rũ xuống chờ đợi một nụ hôn như Diệp Trúc đang chờ anh không? Ngữ đưa tay miết nhẹ nhẹ lên môi Trúc. Cô rùng mình vòng tay ôm siết lấy anh. Ngữ buông thả, anh biết chắc mình không yêu nhưng cũng không cưỡng được nụ hôn khao khát.

Mãi đến khi có tiếng tăng hắng ngoài cửa, Ngữ mới rời Diệp Trúc ra. Cô reo to:

--Ba về.

Rồi chạy tới ôm lấy ông như để che sự bối rối của mình, cô tíu tít:

--Sao ba về tối vậy?

Ông Thành ngồi xuống salon.

--Trời bão, máy bay cất cánh muộn.

Ngữ ngượng ngùng gắp lời:

--Ngoài Hà Nội mùa này hay bão lắm.

Ông Thành hơi mai mỉa:

--Cậu cũng để ý đến thời tiết sao?

Ngữ gật đầu:

--Có chứ! Vì cô Hồng ở Hà Nội mà.

--Cô ấy về cùng chuyến bay với tôi.

--Em cũng đoán thế, vì cô Hồng đâu thể rời anh.

Diệp Trúc vụt hỏi:

--Ba ăn cơm chưa, để con dọn?

Ông Thành cười:

--Chà! Sao hôm nay con ngoan vậy. Tiếc là ba và cô Hồng ăn rồi. À! An Hạ đâu?

Diệp Trúc cong môi:

--Đó ba biết?

Hơi nhú mày, ông nói:

--Con bé về thăm nhà à?

Diệp Trúc bật cười:

--An Hạ làm gì dám về nhà. Con bé đi ăn tiệc với anh Trí.

Mặt ông Thành cau lại:

--Thằng Trí là đứa không đáng tin. Sao con lại để An Hạ đi với nó?

Diệp Trúc tròn mắt:

--Ba lạ thật! Ảnh là xếp của An Hạ, cũng là anh em, là cháu ruột của ba. Con lấy gì lý do gì bảo An Hạ ở nhà đây?

Ông Thành gắt:

--Ba không muốn nó đi với Trí tới những chỗ đó. Dù công việc, Hạ vẫn có quyền từ chối mà.

--Nhưng An Hạ rất ... rất muốn vì nó thương anh Trí.

Mắt ông Thành trợn lên đầy ngạc nhiên, mắt mấy giây, ông mới nói:

--Vây An Hạ sẽ khổ vì thằng hảo ngọt ấy.

Đứng dậy, ông nhìn Ngữ.

--Cậu ở chơi nhé!

Nhìn ông khuất sau cầu thang, Ngữ trầm ngâm:

--Ba em quan tâm đến An Hạ quá!

Diệp Trúc nói một hơi:

--Ông xem An Hạ như con, đi đâu về cũng có quà cho nó, nhiều khi em tủi thân ghê. Nhưng nghĩ lại, ai nỡ so bì với người ... thấp hơn mình cơ chứ. Dù gì nhỏ Hạ cũng mang ơn cha con em, ganh tỵ với nó, còn chi là tình nghĩa phải không anh?

Ngữ hơi nhếch môi, Diệp Trúc tò mò:

--Anh cười gì vậy?

Ngữ lắc đầu làm Trúc dỗi:

--Em thật không hiểu anh.

Ngữ chán nản tựa người vào ghế:

--Hiểu anh làm chi cho mệt. KHÔNG hiểu nhau vẫn hôn nhau được mà.

Diệp Trúc véo hông anh, cười khinh khích:

--Nhưng hôn nhau nhiều sẽ hiểu được nhau đó.

--Em nghĩ thế sao? Vây qua nụ hôn vừa rồi, em hiểu gì về anh?

Diệp Trúc lắc đầu:

--Chưa đâu! Nhưng ...

Ngữ nhướn mắt:

--Nhưng gì?

Diệp Trúc phụng phịu:

--Nhưng ... thích lắm.

Ngữ chưa kịp nói tiếp đã nghe tiếng xe du lịch đỗ ngoài cổng. Trúc bật dậy.

--Chắc nhỏ Hạ về. Để em ra mở cửa. Sao tàn cuộc sớm vậy kìa?

Ngữ cũng nồn nóng nhồm người lên rồi anh lại ngồi xuống đốt cho mình một điếu thuốc. Trên lầu chợt có tiếng chân ông Thành bước xuống ... Rít tới hơi thứ hai, Ngữ mới thấy An Hạ. Cô không bước vào một mình mà đang ngả nghiêng trong vòng tay Trí.

Diệp Trúc bước theo sau, giọng trách móc:

--Sao anh để nó uống say dữ vậy?

--Chậ! Tại An Hạ muốn uống, anh cản không được.

An Hạ vẫn tựa đầu vào Trí, giọng lí nhí:

--Tao đâu có say. Mà mời anh Ngữ ăn chè giùm tao chưa mà trách ... sếp Trí vậy? Hôm nay vui quá, không uống đâu có được.

Nhìn An Hạ khêu gợi trong chiếc váy dạ hội hở ngực, hở tay mong manh màu trắng, Ngữ muốn điên lên. Anh rít thuốc liên tục mắt ngó Trí đến toé lửa, khi anh cứ ôm riết lấy cái eo nhỏ xíu của Hạ.

Giọng ông Thành gay gắt vang lên:

--Diệp Trúc, đưa An Hạ vào phòng.

An Hạ xua tay:

--Anh Trí đưa Hạ vào đi. Lúc nãy anh hứa rồi mà.

--Được ... được ... thôi! Anh sẽ đưa em.

Thấy ông Thành nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, Trí vội hạ giọng:

--Nhưng tốt nhất em nên theo Diệp Trúc vào phòng nghỉ ngơi.

--Mới hứa đã rút lời. Em ghét anh lắm.

Diệp Trúc bước tới kéo An Hạ về phía mình.

--Đi theo tao. Mà hừ quá rồi.

An Hạ bá cổ Trúc:

--Mày thích tao như vậy lắm mà. Đúng không?

Mặt Trúc đỏ lên:

--Nói bậy.

Dứt lời, cô lôi An Hạ lên lầu. Không khí trong phòng bỗng trầm hẳn xuống khi chỉ còn ba người đàn ông.

Trí sời lời lên tiếng:

--Cậu về hồi nào vậy?

Ông Thành trả lời nhát gừng:

--Mới về tới.

--Nghe Trúc nói dạo này cậu rất siêng về nhà.

--Chuyện đó không liên quan tới mày. Sắn đây tao nói cho biết. An Hạ là gái nhà lành, đừng đùa với nó.

Mặt Trí tỉnh bơ:

--Cháu không hề đùa cũng không hề tán tỉnh, khổ nỗi Hạ mê cháu quá, thấy cũng tội nên ...

Ông Thành cười khẩy:

--Con gái nào chẳng bị cái miệng mày mê hoặc. Nhưng cậu không tin An Hạ yêu mày. Hừ! Con bé phải lấy lòng ông chủ vì miếng cơm thôi.

--Cháu không rẻ tiền như cậu nghĩ đâu. Dầu gì An Hạ cũng là bạn của Diệp Trúc mà.

--Nếu không phải vậy, chắc mày xơi nó lâu rồi. Hừ! An Hạ sẽ nghĩ chỗ mày. Tao tìm việc khác cho con bé làm.

Trí nhếch môi rất đều:

--Tìm làm gì cho mệt, cứ đưa thẳng con bé ra Hà Nội cho nó làm thư ký riêng cho cậu. Vậy là nhứt cử lưỡng tiện.

Ông Thành lồng lộn lên:

--Thằng khốn. Mà ... mà nói thế mà nghe được à?

Trí khoanh tay ngạo nghễ:

--Cậu giận làm gì, coi chừng lên máu đỏ! Cách đây vài hôm cháu tình cờ gặp lại Hoài Thu. Cậu còn nhớ con bé có bộ ngực hết sảy đó không? Hoài Thu nhờ cháu gửi lời cảm ơn cậu.

Trán ông Thành nhú lại đầy căng thẳng.

--Cảm ơn về chuyện gì?

Trí cười thâm độc:

--Con nhỏ nói ... nhờ cậu biến nó thành đàn bà rồi biểu vài chỉ vàng làm vốn nên bây giờ mới khá ra. Hoài Thu đang làm chủ một quán bia ôm. Con nhỏ chờ cháu mời cậu ghé quán nó chơi.

Liếc chừng lên lầu như sợ Diệp Trúc nghe được, ông Thành nghiêng rằng:

--Mày im đi! Tao không muốn biết thêm về Hoài Thu.

--Vậy cũng tốt. Riêng phần An Hạ, nếu cậu đã sắp xếp cho cô bé rồi thì từ giờ trở đi Hạ không còn là nhân viên của cháu nữa. Ngày mai cô ta khỏi đi làm. Cháu về đây.

Tới gần cầu thang, Trí hét to:

--Anh về Trúc ơi! Tối nay chịu khó ngủ chung với An Hạ giùm anh nhé.

Bước đến vố vai Ngũ, Trí cười:

--Nãy giờ ... bị nghe mệt nghỉ hả? Gửi lời thăm cô Hồng ghen.

Ngũ nhếch môi chán chường. Dù thế nào An Hạ cũng không thể ở lại trong nhà Diệp Trúc nữa. Anh phải tìm cách giúp đỡ cô có một chỗ ở khác, thậm chí cả một việc làm khác. An Hạ cần tránh xa Trí vì anh ta đâu hề yêu cô.

Chắc An Hạ sẽ hụt hẫng đau đớn vì chuyện này. Nhưng có đúng cô yêu Trí không? Nếu cảnh vừa rồi là một màn kịch An Hạ cố ý diễn cho anh xem thì sao?

Trái tim vốn nhạy cảm của Ngũ vẫn tin rằng Hạ yêu anh. Lúc này ý nghĩ đó bỗng mãnh liệt trong Ngũ. Nhất định anh không làm, dù An Hạ có khéo sắp xếp cách mấy, ánh mắt cô vẫn chứa đựng những ẩn tình dành riêng cho anh. Ngũ không bao giờ bỏ qua cơ hội có được tình yêu của An Hạ, anh không để cô rơi vào tay người khác.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 9

An Hạ quay lại khi nghe tiếng ông Thành gọi từ phía cuối vườn. Dựng cây chổi vào gốc mận cô bước tới băng đá nơi ông đang ngồi với điều thuốc trên tay.

Từ hôm say rượu đến nay, dường như ông giận. Gặp cô, ông làm lì ngó chỗ khác chẳng nói chẳng rằng gì cả. Tối giờ cơm ông không về ăn, bỏ mặc Hạ và Trúc tẻ ngắt bên mâm cơm đã nguội lạnh vì chờ đợi.

Diệp Trúc cho biết, ông không muốn An Hạ tiếp tục làm việc ở chỗ Trí nữa. Chắc vì cô không nghe lời, nên ông mới bực bội như thế.

Rụt rè đứng nép một bên, An Hạ nói:

--Chú gọi cháu?

Giọng ông Thành hờ hững:

--Ờ ... ngồi xuống đó đi.

An Hạ dè dặt ngồi nhích ở một góc ghế, cô không đoán được ông sắp nói gì với mình. Búng tàn thuốc ra xa, ông Thành mở đầu:

--Dạo này công việc của Hạ ra sao?

--Dạ vẫn thường ạ.

--Trí ... vẫn tốt chứ?

An Hạ gật đầu:

--Vâng, anh ấy lúc nào cũng tốt.

Ông Thành vụt hỏi:

--Hạ yêu Trí lắm hả?

Bất ngờ vì câu hỏi, An Hạ đáp ứng:

--Dạ ...

Ông Thành trầm giọng:

--Tôi không tin.

Cụp hàng mi cong vút xuống, An Hạ lí nhí:

--Tại sao vậy?

--Vì Trí không phải mẫu đàn ông để An Hạ chọn dù nó giàu có, quyền hành và khá bảnh trai.

An Hạ nói rất nhanh:

--Cháu ... yêu anh Trí không phải vì những điểm đó.

Ông Thành nhấn mạnh:

--Vậy thì vì điểm nào?

--Cháu ... cháu không biết ...

Ông Thành nhìn thẳng vào mắt An Hạ:

--Tại sao lại không biết?

-- ...

--Có phải tại vì ... em không hề yêu mà chỉ nhận vợ vào để che giấu tình cảm thật trong lòng mình?

An Hạ cắn môi:

--Không phải đâu chú. Cháu ...

--An Hạ! Em không qua mắt tôi được đâu. Cần gì phải làm khổ mình chứ. Tình yêu rất tuyệt, đã yêu, chúng ta không dấu được ai. Nhìn thấy em thế này, tôi chịu hết nổi rồi.

Lúc An Hạ còn hoang mang vì những lời vừa nghe thì ông Thành lại nói tiếp:

--Tôi biết em sợ Diệp Trúc phản đối, sợ con bé khổ vì mối tình này có phần nào kịch tính. Nhưng cuộc đời người ta ngắn lắm, vì dư luận mà hy sinh tình yêu là ngu ngốc.

An Hạ sụt sùi:

--Diệp Trúc sẽ rất đau khổ, cháu không thể làm khác được.

Ông Thành dịu dàng:

--Rồi con bé cũng sẽ quen. Nín đi, nước mắt chỉ làm rối lòng người khác chứ chẳng giải quyết được gì.

An Hạ thần thờ:

--Chú nên quan tâm đến Diệp Trúc, cháu chịu đựng quen rồi. Sau này nhất định cháu sẽ có một tình yêu khác đang hoàng hơn.

Ông Thành vụt siết mạnh tay Hạ.

--Vậy tình yêu này không đang hoàng sao?

An Hạ ấp úng:

--Cháu không thể ...

--Hay em không tin tôi? Tôi thật tình yêu em mà An Hạ.

Rút nhanh tay về, An Hạ như muốn nín thở vì câu tỏ tình đột ngột của ông Thành. Thì ra nãy giờ ông đề cập tới bản thân, chứ không phải nói đến Ngữ như cô lầm tưởng.

An Hạ cổ trần tỉnh trước đôi mắt rực lửa đam mê của ông Thành.

--Chú đừng nói vậy, tội cháu lắm.

Đột nhiên ông đứng dậy:

--Xin lỗi! Tôi đã quá vội vàng, nhưng em có hiểu không? Thời gian của những người đứng tuổi như tôi chẳng còn bao nhiêu, tôi không thể lặng im được nữa.

Giọng ông đầy xúc động:

--Tôi đã bị choáng khi lần đầu tiên thấy em nằm ngủ trên salon. Trái tim tôi bồi hồi lúc em e ấp đi kể bên trong tà áo dài màu hoa cúc. Rồi đến đêm về, phải đối diện với bóng mình trên vách, tôi thấy cô đơn lạ

lòng. Từ lâu, tôi đã quen cảnh quạnh quẽ, nhưng khi em xuất hiện trong ngôi nhà này, tôi như sống lại thời trai trẻ với khao khát, đam mê. Bỗng dưng tôi ao ước một người đàn bà cho riêng mình. Người đó chính là em.

An Hạ hoảng hốt đứng dậy, cô chưa kịp quay đi, ông Thành đã bước tới ôm siết cô và đè sát vào tường. Hạ cố đẩy ông ra nhưng không được. Cô lạc giọng van xin.

--Đừng chú ... đừng ...

Ông Thành thở hổn hển:

--Anh yêu em ... yêu nhiều lắm.

Cúi xuống, ông vội vàng hôn lên môi cô. Mím chặt miệng lại, An Hạ run lên trong vòng tay ông. Cuối cùng ông cũng buông cô ra, giọng hả hê:

--Anh hứa sẽ lo cho em tất cả. Đừng quá xúc động như thế, bé cưng ạ.

An Hạ im lặng, cô bàng hoàng vì hành động bất ngờ đầy ham muốn của ông. Đẩy mạnh ông sang một bên, cô cầm đầu chạy nhanh ra cổng.

Mặc cho ông Thành thẳng thốt gọi, Hạ mở cửa phóng bừa ra đường và đụng ngay vào một chiếc xe vừa trờ tới.

Cô té ngời xuống và nghe giọng Ngữ thẳng thốt:

--An Hạ! Em làm sao vậy?

Dựng chống xe, anh vội vã đỡ cô lên, đúng lúc ông Thành chạy đến. Hai người đàn ông hần học nhìn nhau. Vừa ôm Hạ trong tay, Ngữ vừa nghiêng răng hỏi:

--Anh đã làm gì An Hạ?

--Ờ ... có làm gì đâu, cô bé hiểu lầm anh thôi.

An Hạ ghen ngào nhìn Ngữ:

--Em muốn đi khỏi đây ngay bây giờ.

Ngữ tức tối:

--Nhưng chuyện gì đã xảy ra?

An Hạ lắc đầu, ông Thành vội nói:

--An Hạ! Trở vào đi ...

Cô gào lên:

--Đừng kêu tên tôi nữa.

Nắm tay Ngữ kéo mạnh, cô tức tưởi:

--Em muốn rời khỏi chỗ này, anh nghe không?

Ngữ rờ máy xe, Hạ lên ngồi sau lưng anh. Tim cô đập thành thịch vì bị kích động. Ngữ im lặng chẳng nói một lời, làm Hạ không thể đoán được anh đang nghĩ gì. Nước mắt thương thân chọt ứa ra. Cô cố

cầm lại, nhưng nỗi uất nghẹn dâng trào tức cả ngực khiến Hạ nấc lên. Cô nức nở sau lưng Ngữ, anh vẫn im lặng phóng xe đi mặc An Hạ khóc ướt cả áo mình. Tới một ngôi nhà, Ngữ dừng xe lại. An Hạ lơ ngơ bước xuống, anh mở cổng dắt xe vào.

--Nhà của anh. Em không ngại chứ?

An Hạ thờ thẩn lắc đầu. Để mặc anh dìu mình tới salon. Hạ mệt mỏi buông người xuống ghế, mặt xanh xao như người ốm nặng.

Vào bếp rót một ly nước, Ngữ cẩn thận bưng cho Hạ uống từng ngụm nhỏ. Anh xót xa nhìn đôi tay cô run rẩy đan vào nhau.

--Đây là nhà anh. Không có gì em phải sợ hết. Bình tĩnh lại đi, anh sẽ tìm cho em một chỗ ở khác. Nhà Diệp Trúc không an toàn cho em đâu.

An Hạ nghẹn ngào:

--Sao chú Thành lại ... lại làm thế với em?

--Vì con người ông ta là vậy. Anh đã từng nói mà em đâu chịu tin.

Rồi Ngữ nóng nảy đặt ly nước đánh cộp lên bàn:

--Ông ta chưa ... chưa xúc phạm đến em chứ?

An Hạ lắc đầu, cô thều thào:

--Chú ấy bảo rất yêu em. Trời ơi! Thật kinh khủng, em xem chú ấy như ba mình. Anh có tin em không?

Ngữ nghiêm nghị.

--Anh tin.

Hai người bỗng rơi vào im lặng. Ngữ lại đi xuống bếp. Anh mang ra một chiếc khăn ướt và ngồi xuống dịu dàng lau mặt cho Hạ.

Anh xúc động nhìn đôi mi cong của cô rũ xuống mệt mỏi, muôn phần. Nỗi khát khao được hôn cô khiến Ngữ nóng bừng người, nhưng anh hiểu An Hạ vừa qua một cú sốc mạnh, bất cứ hành động nào của anh lúc này cũng khiến cô hiểu lầm và hoảng sợ hết.

Tay anh lau nhẹ những giọt nước mắt không ngớt ứa ra, giọng vỗ về:

--Nín đi Hạ! Em khóc làm anh nhói tới tim. Vết thương hôm trước lại rướm máu nữa rồi kìa.

Nghe Ngữ nói thế, Hạ mở bừng mắt, cô hốt hoảng la lên:

--Trời ơi! Vậy là vết thương bị động ...

Ngữ trách nhẹ cô:

--Em lo như thế, sao suốt thời gian qua không ghé thăm hay hỏi han gì tới anh hết?

Làm như không nghe Ngữ ... chất vấn. An Hạ lo lắng nhìn vào ngực anh:

--Nhưng bây giờ ... nó bị sao rồi?

Ngữ đăm đăm:

--Nó vẫn chưa lành và anh lúc nào cũng đau đớn khi nghĩ tới em.

An Hạ gượng cười:

--Anh lại đùa.

--Nếu không đùa, anh đâu được thấy em cười.

An Hạ đỏ mặt, cô bối rối ngó quanh. Căn phòng thật dễ yêu với bốn vách tường trắng treo nhiều tranh vẽ. Bộ salon màu đen Hạ và Ngữ đang ngồi chiếm một góc gần cửa sổ. Góc trong có lọ hoa khô giản dị đặt gần dàn máy compact. Căn phòng được bày biện hài hoà với những vật dụng khác, trang nhã nhưng không kém độc đáo.

Hạ buột miệng:

--Nhà anh dễ thương quá!

Ngữ mỉm cười:

--Em thích không?

An Hạ im lặng. Cô dè dặt nhìn ra ngoài. Trời tối rồi, khoảng sân trước nhà Ngữ xào xạc lá. Mùi hương hoa nào đó thoảng nhẹ vào mũi làm Hạ có cảm giác bình an ...

--Sao không trả lời anh?

An Hạ đắn đo rồi lắc đầu:

--Em không thích.

Ngữ thản nhiên:

--Anh biết em sẽ trả lời như thế, nhưng càng muốn giấu kỹ con người mình bao nhiêu thì nó càng dễ lộ ra bấy nhiêu. Chúng ta là bạn, giữa bạn bè phải có sự cảm thông, chia sẻ. Có thể em không tin anh, nhưng đâu phải trên đời này ai cũng xấu ...

Ngập ngừng một chút, Ngữ nói tiếp:

--Anh có nhiều khuyết điểm lắm, nên không dám cho rằng mình tốt.

Nghĩ lại ít ra anh cũng còn trái tim chân thật, sống không tự dối mình, cũng không dối người khác.

An Hạ bẻ những ngón tay.

--Mỗi người có hoàn cảnh và số phận khác nhau, em muốn sống như anh cũng không được. Anh trách em cứ trách đi, em cũng có rất nhiều cái xấu. Cơ bản nhất là ích kỷ, chỉ nghĩ tới mình, không biết quan tâm đến người khác. Anh vì em bị thương nặng nhưng em đã chẳng hề thăm hỏi anh dù chỉ một câu ...

Ngữ tiếp lời cô:

--Đã thế còn bày trò đả chèn, rồi bỏ đi dạ hội gì đó với người yêu hờ nhằm trêu gan anh.

An Hạ nghiêm nghị.

--Em yêu Trí thật.

Ngữ nhìn xoáy vào mắt cô, miệng cười mỉm.

--Thế à?

An Hạ bình tĩnh gật đầu:

--Chính vì tưởng anh là Trí, nên hôm đó Tiến mới ... mới ...

--Lại anh một dao, vậy trước đây em từng ... với Tiến như hần đã nói?

An Hạ gật đầu, cô cúi gầm mặt xuống, mắt mờ đi nhưng vẫn cố lớn tiếng:

--Anh thấy đó. Em không đáng để anh quan tâm. Em quen nhiều đàn ông vì ... vì cần tiền để sống.

--Thế sao khi ông Thành nói yêu em, em lại bỏ chạy?

An Hạ nhìn Ngữ đầy thách thức:

--Vì em đã có Trí rồi.

Tựa người vào salon, Ngữ bật cười khan:

--Muốn được nhiều tiền, em vẫn có thể chấp nhận thêm ông Thành mà, hay em chê ông già? Nếu muốn ... chắc ăn em nên chọn ông. Trí bay bướm, lại còn trẻ, em không đủ sức trói buộc hần ta đâu.

--Cám ơn ý tốt của anh. Có lẽ em nên trở về nhà Diệp Trúc thì hơn. Chú Thành đang sốt ruột đợi em.

Dứt lời, An Hạ đứng dậy bước ra cửa. Ngữ lảng lảng để cô đi, chút hờn ghen giận dữ rất trẻ con đã níu chân anh. Ngữ thừa biết Hạ nói dối, nhưng anh vẫn tức vẫn ghen vì anh quá yêu cô.

Thời gian nặng nề trôi qua. Ngữ nghe tiếng tích tắc của đồng hồ trên tay vang lên từng giây một.

Không biết An Hạ đi tới đâu rồi. Chịu hết nổi, anh chạy ào ra và đứng sượng lại lúc thấy cô bé đang ngồi gục đầu trên thềm nhà.

Ngữ vội ngồi xuống kế bên. Cố dằn xúc cảm, nhưng không được.

Ngữ xót xa vuốt nhẹ tóc Hạ, giọng vỗ về:

--Đừng làm khổ mình nữa An Hạ. Anh biết cuộc đời dành cho em buồn nhiều hơn vui, nhưng không phải vì thế mà em thả trôi tất cả.

An Hạ thẫn thức:

--Em không thả trôi, em luôn muốn vươn lên và đứng vững, nhưng tại sao họ không buông tha cho em chứ? Từ bé đến giờ em chỉ mong được sống hạnh phúc bên cha mẹ, vậy mà mẹ em lại bệnh nằm một chỗ suốt 5 năm dài ròng rã. Gia đình không còn là nơi để ba em quan tâm. Suốt thời gian mẹ bệnh, ba đã biến thành người khác, ông rệu rã chè bê tha và chả mấy khi về nhà. Cho đến khi mẹ mất, ông rệu ngay người đàn bà khác về và không thèm ngó ngàng tới đứa con côi cút.

Mím môi lại, Hạ ghen ngào:

--Cuộc đời em bước sang một trang mới đầy trắc trở. Em không bao

giờ được yên khi có Tiến ở nhà. Hắn như bóng ma luôn ám ảnh em.

--Tiến rất mê em, lâu nay hắn đeo đuổi làm em phải bỏ nhà lên đây.

Đúng không?

An Hạ chớp mắt:

--Anh cũng biết chuyện này nữa à?

--Diệp Trúc nói, cô ấy khẳng khẳng cho rằng em và hắn ... nhưng anh không hề tin.

--Nếu yêu Tiến, em đâu phải bỏ nhà lên đây rồi trốn hắn để anh bị thương như thế.

Nâng niu đôi tay nhỏ xíu của Hạ trong tay mình, Ngữ thì thầm:

--Anh hiểu ...

Khẽ lắc đầu, An Hạ buồn rầu nói:

--Anh không hiểu đâu. Ở nhà Diệp Trúc, em tưởng mình đã tìm được tổ ấm, nào ngờ chú Thành lại ... lại ... thật khó quá.

Ngồi xích ra một chút, An Hạ thở dài:

--Hồi còn sống, mẹ vẫn dặn dò phải tránh xa đàn ông, họ không có ai tốt hết. Thực tế đã chứng minh lời mẹ là đúng.

--Kể cả anh sao Hạ?

An Hạ ngập ngừng:

--Không! Với em, anh là người tốt nhất, nhưng không được đâu Ngữ

...

Nắm vai cô xoay người lại, Ngữ nhìn sát vào mắt Hạ.

--Thế sao? Khi anh không hề yêu Diệp Trúc? Hừ! Đừng nói là tại Trí.

Anh ta không phải là cái phao tốt để em bám vào đâu. Bám vào Trí, sớm muộn gì em cũng chìm xuống tận đáy biển.

An Hạ kêu lên:

--Anh đừng nói nữa được không? Em phải làm sao cho đúng, anh cho em biết đi khi em nợ Diệp Trúc quá nhiều?

Buông Hạ ra, Ngữ ngồi tựa vào tường, giọng lạnh tanh:

--Đừng nghĩ anh sẽ yêu Diệp Trúc nếu không được yêu em. Tình yêu chó đâu phải món hàng, không có thứ này sẽ thay đổi vào bằng thứ khác.

An Hạ nhỏ nhẹ.

--Giữa chúng ta chỉ là bạn, mãi là bạn, vậy phải tốt cho cả ba người không?

Mắt Ngữ tha thiết:

--Em thừa biết không thể có chuyện đó, còn dối lòng làm gì.

An Hạ chịu không nổi ánh mắt của Ngữ, cô lảng sang chuyện khác.

--Nghe Diệp Trúc nói công ty anh làm việc sắp cho anh tu nghiệp phải không?

--Em cũng quan tâm đến chuyện này sao?
--Ờ ... không! Diệp Trúc than sẽ rất nhớ nếu phải xa anh, nên em hỏi thế thôi.
Ngữ lạnh lùng:
--Sang vấn đề khác đi.
--Vấn đề gì bây giờ? Hay anh nói về anh vậy?
--Em đâu có thích nghe về anh.
--Thích chứ! Tìm hiểu người yêu của bạn mình, cũng thú vị lắm.
Ngữ nhòm người lên:
--Đừng trêu anh đấy.
An Hạ thản nhiên:
--Em đâu có trêu, dầu anh không chịu, em vẫn nói anh là người yêu của Diệp Trúc.
Ngữ làm lì:
--Nhưng anh lại khẳng định anh là người yêu của em và đang muốn ... mi em.
--Á ... đừng.
Thấy vẻ hốt hoảng của Hạ, Ngữ tủm tỉm:
--Anh nói đùa thôi, nhưng nếu em vẫn cố tình ghép anh với Diệp Trúc, buộc anh phải thể hiện tình cảm với người anh yêu để cô nàng biết được yêu nhau, được hôn nhau tuyệt diệu ra sao. Anh nghĩ, chỉ có cách đó, cô nàng mới không đẩy anh sang người khác.
An Hạ trấn tĩnh lại:
--Anh giỏi nói lời ràng buộc lắm.
--Vậy mới mong buộc được em chứ.
--Nhưng em không dễ để anh buộc đâu.
Ngữ hơi thách thức:
--Thật không?
An Hạ nghiêm nghị gật đầu.
Ngữ thở dài:
--Tiếc thật.
Mắt vẫn dăm dăm nhìn Hạ, anh nhỏ nhẹ.
--Dù em nói ngược nói ngang thế nào anh vẫn thích nghe và thích có em kề bên như vậy. Nói nữa đi An Hạ ...
An Hạ bối rối:
--Có lẽ em nên về, giờ này Trúc có nhà rồi. Lúc nãy anh tới thăm Trúc à?
--Nếu nói không em cũng đâu có tin, nhưng anh đến nhà với mục đích duy nhất là được nhìn em. Bây giờ có em rồi, anh không để em về đâu. An Hạ! Hãy nhìn vào mắt anh đi ...

--Để làm gì? Em không ...

Ngữ gần giọng:

--... không yêu anh, đúng không?

An Hạ nhếch môi, chua chát:

--Nếu yêu thì sao? Anh nghĩ gia đình anh sẽ chấp nhận một con bé trốn nhà ra đi như em à? Em là người thực tế, trong yêu đương cũng vậy, em không muốn trèo cao để phải ân hận suốt đời. Anh tha cho em đi ...

--Anh yêu ai gia đình không có quyền ngăn cấm. Anh sống tự lập, quen tự do và sẽ tự chọn người yêu cho mình. Thì ra lâu nay em trốn anh vì mặc cảm. An Hạ! Em phải hiểu, mỗi gia đình có hoàn cảnh riêng. Anh có sống sung túc hơn người khác, nhưng đâu có nghĩa là anh được hạnh phúc, ấm êm như họ.

An Hạ bó gối im lặng, cô nghe giọng Ngữ đều đều:

--Vừa mới ba tuổi, anh đã mồ côi cha, mẹ anh tổng thẳng con về gia đình chồng rồi bước thêm bước nữa. Từ đó anh không biết tình thương của cha mẹ ra sao. Sống chung với bà nội và gia đình chú thím, anh luôn mang nặng mặc cảm bị ruồng bỏ, nhìn những đứa em bà con được chăm sóc, chiều chuộng, anh tủi thân vô cùng, khi nghĩ tới mẹ mình.

An Hạ tò mò:

--Bác gái bây giờ ở đâu?

--Ở Mỹ với người chồng sau.

--Bác có về thăm anh không?

Ngữ gạt đầu:

--Những năm gần đây đi lại thuận tiện mẹ anh về thường lắm.

An Hạ chớp mắt:

--Vậy là anh sướng rồi. Riêng em không bao giờ được gặp mẹ nữa.

Ngữ tròng trành nhìn Hạ.

--Điều này anh may mắn hơn em, và làm anh càng ... thương em hơn.

An Hạ cầu nhàu:

--Nói mà không biết ngượng mồm.

Ngữ tủm tỉm:

--Hồi nhỏ bà nội cưng anh lắm, nhờ vậy anh không bị ăn hiếp. Nội cũng thường ... khen anh mồm mép vì bao giờ anh cũng tía lia chọc cho nội cười. Mãi đến khi nội chết anh mới ít nói lại và không còn hứng thú chọc cười ai hết.

An Hạ nhìn Ngữ khi anh tự dưng im lặng.

--Sau đó thì sao?

--Nội chết lúc anh 18 tuổi, vừa tốt nghiệp phổ thông. Chú anh không muốn cho anh tiếp tục vào đại học dù chú ấy thừa sức nuôi 10 đứa cháu mồ côi như anh.

An Hạ tiếp lời:

--Thế là anh phải lao vào đời tìm việc?

--Cũng giống như em bây giờ, nhưng anh may mắn hơn là có nhà để ở. Ngôi nhà này bà nội để lại cho anh, vì anh là cháu đích tôn. Ông chú, bà cô chả có ý kiến gì, vì họ quá giàu, thế là bỗng dưng anh có nhà, nhưng lại nghèo rớt mồng tơi vì không làm ra tiền.

Ngũ có vẻ xa xôi:

--Đói thì đầu gối phải bò, anh vào phụ việc trong một gara xe hơi, người luôn luôn bẩn thỉu vì dầu nhớt, con gái chả có cô nào thèm nhìn tới anh. Làm ở đó được một năm thì mẹ anh về. Hai mẹ con lần đầu gặp nhau đầy ngỡ ngàng và mặc cảm. Anh mặc cảm vì mình bẩn cùng quá, còn mẹ mặc cảm vì đã bỏ con trai suốt 18 năm.

Nhưng vốn rất thiếu thốn tình cảm, anh không phiền trách mẹ mà mừng mừng tủi tủi đón nhận sự yêu thương với hai cô em gái và ông bố dượng. Hai đứa em gái rất thương anh, riêng ông bố dượng cũng tử tế. Ông ấy muốn anh tiếp tục học nữa, nên hàng tháng mẹ có gửi tiền về. Anh an tâm học đại học, ra trường làm cho một hãng xe hơi của Nhật cho tới bây giờ.

An Hạ nói:

--Cuộc đời anh giống một câu chuyện cổ tích kết thúc có hậu.

--Nhưng chưa hoàn chỉnh vì chàng hoàng tử chưa được công chúa chấp nhận lời cầu hôn.

--Em không phải là công chúa.

Nâng mặt An Hạ lên bằng cả hai tay, giọng Ngũ thì thào xúc động:

--Em là công chúa của lòng anh. Lâu nay em giữ trái tim anh, khiến anh thành gã si tình mất hồn lạc vía. Nếu không yêu, em làm sao trả lại tim cho anh thì trả đi ... bé con.

--Ơ! Anh đừng vu oan cho em, em có biết tim anh nơi đâu mà trả.

Cúi xuống thật sát mặt Hạ, Ngũ bồi hồi:

--Thì ... nó đang kề bên em đây, chứ đâu nữa.

An Hạ cố đẩy Ngũ ra nhưng sức lực lẫn ý chí trong người cô bỗng tan biến đi mất. Hạ cuống lên khi mắt Ngũ menh mông thu hết hồn cô. Hạ biết mình đã đầu hàng gã con trai này rồi. những câu nói không, những lời phản đối, chối từ lặn đâu xuống tận đáy ký ức, cô chợt bị thôi thúc bởi một cảm xúc lạ kỳ. Chưa khi nào như lúc này An Hạ muốn được ôm siết vào lòng, được mơn trớn vỗ về bằng những lời đắm say dịu ngọt nhất.

Ngũ không phải là Tiến, càng không giống ông Thành, anh thực sự là người cô yêu trong đau khổ bao tháng ngày rồi. Trong phút chốc Hạ quên Diệp Trúc, quên mọi đau buồn vui từng đeo đuổi mình, cô ao ước duy nhất một điều ... cứ mãi mãi có Ngũ ở kề bên như thế này, mặc cho ngày mai ra sao cũng được.

Tim đập thành thịch, An Hạ khép bờ mi cong lại, An Hạ bối ngỡ đón lấy môi anh, ấm áp nồng nàn. Ngũ nhẹ nhàng kéo cô vào lòng trong say đắm. Anh cảm thấy được sự hồi hộp lo sợ lẫn thích thú của Hạ. Cô hoàn toàn thụ động đón nhận nụ hôn đầu. Ngũ sung sướng rời môi cô để hôn lên má, lên trán, lên mắt ... Còn gì hạnh phúc hơn khi biết mình là người đầu tiên cho người mình yêu biết cảm giác tuyệt vời của nụ hôn.

An Hạ bên lên giấu mặt vào ngực anh.

--Em ... hư lắm phải không, Ngũ?

Anh cắn nhẹ vành tai Hạ.

--Anh mới hư. Anh không dẫn được lòng nên đã ... mi em, làm em run đến mức tim đập thành thịch. Từ trước đến giờ chưa ai hôn em hết, đúng không?

An Hạ lắc đầu, giọng ngập ngừng:

--Sao anh lại hỏi thế?

Ngũ cười nhẹ.

--Để nghe em trả lời và thấy hạnh phúc hơn. Em như thiên thần nhỏ ngây thơ trong trắng. Lần đầu nhìn thấy gương mặt em, anh đã biết mình sẽ khổ vì yêu rồi.

An Hạ phụng phịu:

--Chưa biết gì về người ta mà đã yêu ...

Ngũ xa xôi:

--Điều đó cũng thường mà. Em từng nghe hai câu thơ này chưa?

--Thơ gì, anh đọc đi?

Mắt Ngũ nheo lại thật đa tình:

--"Chưa biết tên nàng, biết tuổi nàng
mà sầu trong dạ đã mang mang ..."

Cúi xuống tìm môi Hạ, Ngũ say sưa hôn lần nữa. Lần này Hạ không còn run, cô rụt rè đáp lại và dịu dàng ôm lấy vòng lưng vững chãi rắn chắc của Ngũ. Những nụ hôn ân cần, đầy tình yêu làm 2 người cảm thấy mình đã là của nhau, thuộc về nhau. An Hạ tựa vào bờ vai rộng của Ngũ thủ thỉ kể về tuổi thơ buồn tẻ của mình.

Anh vuốt tóc cô:

--Tất cả qua rồi, từ nay đã có anh, anh sẽ lo cho em tất cả.

An Hạ lắc đầu:

--Em muốn tự lo cho mình hơn là dựa vào người khác, dù đó là người em yêu.

Ngũ kêu lên:

--Chà! Đã chịu nhận anh là người yêu rồi sao?

--Em ví dụ chứ bộ.

Ngũ lắc đầu:

--Lúc nào cũng bướng, ngay cả lúc hôn nhau, em cũng ráng cắn môi anh.

An Hạ khúc khích cười. Mùi ngọc lan ngọt ngào bay toả làm cô băng khuâng. Yêu và được yêu đúng là tuyệt vời. Lâu nay cô cố tình lẫn trốn nhưng vẫn không thoát khỏi Ngũ, cô đang hạnh phúc bên anh trong lúc Diệp Trúc lại bồn chồn ngóng đợi. Suy cho cùng chính An Hạ đã cướp Ngũ của Trúc.

Nỗi ân hận dày vò làm cô ray rứt không yên, An Hạ buột miệng thở dài làm Ngũ ngạc nhiên.

--Sao vậy?

Cô ngập ngừng:

--Diệp Trúc đang chờ anh ở nhà.

--Anh biết, nhưng làm sao bỏ em được. Anh sẽ nói rõ với Trúc chuyện tui mình.

--Thú thật đi, anh có hứa hẹn gì không? Sao Trúc khẳng khẳng nói với em là anh rất yêu nó, thậm chí đã nhiều lần hôn nó nữa?

Ngũ khò sở.

--Anh chưa bao giờ nói yêu ai ngoài em.

An Hạ nhìn sâu vào mắt Ngũ.

--Nhưng hôn thì có chứ?

Ngũ khoả lấp:

--Đàn ông chưa vợ đôi lúc cũng ... đi chơi.

--Em không nói chuyện đi chơi mà nói đến Diệp Trúc. Anh có ...

Ngũ gật đầu thú nhận:

--Anh có hôn Trúc. Lần đó cô ấy khóc trông tội nghiệp lắm.

Thấy An Hạ gục đầu xuống, Ngũ vội nói:

--Đừng giận anh. An Hạ! Anh không muốn giấu em điều gì hết, đó chỉ là tình cảm nhất thời, anh không hề yêu ...

Ngẩng đầu lên, Hạ gần giọng:

--Nhưng anh có nghĩ tới Trúc không? Con bé sống trong chờ đợi, hy vọng vì những nụ hôn nhất thời của anh đó. Em quen khổ rồi, có chuyện gì em cũng chịu được hết, nhưng Diệp Trúc thì không, nó sẽ tức chết được khi nghĩ bị bạn phản bội, bị người yêu phụ bạc. Chúng ta không thể ích kỷ Ngũ à.

Ngũ cau mày:

--Em muốn anh phải làm sao đây?

An Hạ lạnh lùng:

--Anh phải có trách nhiệm về hành động của mình.

Ngũ bật cười, anh bẹo má cô:

--Em trẻ con vừa thôi. Không lẽ chỉ vì lỡ hôn một cô gái, anh phải cưới cô ta làm vợ và bỏ người mình yêu?

An Hạ kêu lên:

--Nhưng tại sao anh có thể hôn khi không hề yêu? Anh có biết đối với con gái chuyện đó thiêng liêng đến mức nào không?

Ngũ im lặng, một lát sau anh hỏi:

--Em muốn anh phải làm sao?

--Em không biết, nhưng nghĩ tới Trúc, em thấy chúng ta có lỗi.

Ngũ thở dài:

--Tạm thời không để lộ mối quan hệ của mình, từ từ Diệp Trúc cũng sẽ hiểu ra.

An Hạ làm thinh, cô buồn bã nhìn anh.

--Em muốn về.

--Anh sẽ đưa em tới đầu ngõ.

An Hạ gật đầu, cô đưa tay cho Ngũ kéo mình đứng dậy. Ngũ ôm mãi cô trong tay, Hạ lại không cưỡng được lòng, cô để anh hôn hoài nụ hôn dài như bất tận.

Mãi một lúc sau Hạ mới nói:

--Về thôi anh.

Hai người im lặng suốt đoạn đường dài, càng gần đến nhà, tâm trí Hạ càng mâu thuẫn. Cô muốn Ngũ mãi mãi chỉ yêu mình, rồi cô cũng khốn khổ khi nghĩ tới Trúc. Một linh cảm mơ hồ nào đó cứ nhói nhói trong tim. Cô sẽ sống thế nào cho trọn tình vẹn nghĩa đây?

Tới đầu đường Ngũ thả An Hạ xuống. Con phố khuya vắng người làm cô thấy sợ.

Ngũ âu yếm vuốt những sợi tóc loà xoà trên trán Hạ và trầm giọng:

--Anh đứng đây chờ em vào nhà rồi mới về. Nhớ cẩn thận, đừng quên khoá cửa phòng dù ngày hay đêm.

An Hạ gật đầu, vừa quay lưng đi được vài bước, cô đã nghe Ngũ gọi:

--Hạ ...

Cô ngạc nhiên quay lại.

Ngũ ngồi trên xe nói với theo:

--Anh yêu em! Yêu chỉ mình em thôi.

An Hạ xúc động mạnh, cô buột miệng:

--Em cũng vậy.

Dứt lời cô cầm đầu chạy một mạch về nhà và đưa tay bấm chuông, lòng hồi hộp vì sợ người mở cổng là ông Thành.

Gương mặt Diệp Trúc lộ ra, con bé dài giọng:

--Chà! Đi chơi khuya dữ nha.

Không dám quay lại xem Ngữ còn đó không, Hạ bối rối đánh trống lảng:

--Chưa ngủ à?

Không trả lời, Diệp Trúc ghé sát vào tóc cô:

--Toàn mùi thuốc lá. Ghê nha. Mà đi với ông Trí phải không?

An Hạ luynh quynh gật đầu. Diệp Trúc kéo tay cô:

--Làm gì cuống lên thế. Mau vào đây khai thật với tao xem hai người đến đâu chơi những trò gì?

An Hạ lúng túng:

--Tha cho tao đi mà.

--Dễ gì mà tha. À! Sao ông không đưa mày tới tận nhà?

An Hạ cắn môi:

--Ảnh sợ gặp chú Thành.

Diệp Trúc nhún vai:

--Ba đi đâu từ chiều, giờ vẫn chưa về.

--Nếu biết chỉ có mình mày ở nhà, tao không đi khuya như thế.

Diệp Trúc bật cười:

--Có vì bạn bè cũng mức độ nào đó thôi. Tao ở nhà nhưng không một mình giống mày tưởng. Mày có người yêu kể bên, tao cũng vậy. Lúc An Hạ còn hoang mang chưa hiểu thì Trúc đã nói tiếp bằng giọng hết sức tự nhiên.

--Ngữ cũng vừa mới về độ năm phút.

Gieo mình xuống salon, mắt lim dim mơ mộng, Diệp Trúc nói:

--Tao và Ngữ có một buổi tối tuyệt vời ngất ngây.

An Hạ ngớ ngàng:

--Thật hả?

Diệp Trúc cao giọng:

--Chả lẽ dối? Suốt buổi cứ hôn nhau rát cả môi. Ngữ mê tao lắm rồi.

Thấy Hạ tròn mắt nhìn, Trúc hất hàm:

--Thế mày thì sao? Có ... hôn không?

An Hạ dờ khóc dờ cười vì câu hỏi trần trụi của Trúc. Lẽ nào con bé muốn gài bẫy cô.

Hết sức thận trọng, Hạ nói nước đôi:

--Người yêu gặp người yêu ít ra cũng hôn một cái rồi mới trò chuyện.

Diệp Trúc bĩu môi:

--Xì! Chỉ một cái thôi sao? Ông Trí đâu phải cừu non, mày cũng từng có kinh nghiệm với thằng Tiến rồi, hai người khác nào lừa với rơm, khỏi cần gió, ngồi kề nhau cũng cháy bùng ...

An Hạ nóng người, cô không ngờ Trúc lại nghĩ về mình như vậy.

Cô kêu lên tức tối:

--Tao và Tiến không có gì hết. Sao mày không chịu tin? Lẽ nào tao yêu cái thằng con riêng của bà mẹ kế mình mà phải bỏ quê lên đây để trốn nó.

Diệp Trúc cười:

--Không yêu thì thôi. Làm gì khẩn trương thế? Nếu yêu anh Trí, thì mày ráng mà giữ, ông bay bướm lắm đó.

Dứt lời Trúc đứng dậy. Cô vừa nghe ngao hát một bài nhạc buồn vừa bước về phòng mình.

An Hạ thần thờ trông theo. Cả cô lẫn Diệp Trúc đều nói dối, nhưng trong hoàn cảnh này ai đáng được tha thứ hơn ai?

Chuông đồng hồ thông thả gõ 12 tiếng. Một ngày hết rồi, sáng mai chuyện gì sẽ xảy đến khi tối nay cô đã chấp nhận tình yêu của Ngữ?

Yêu một người, rồi bị quay vòng bởi những ràng buộc quanh người đó thật là khổ. Dầu sao đêm nay Diệp Trúc cũng khổ hơn cô.

Tự an ủi mình xong, An Hạ với tay tắt đèn. Bóng tối lan đầy phòng. Mùi thuốc lá Ngữ hút còn đầy trên tóc cô, buồn và nhớ ...

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 10

An Hạ rút rè bước vào phòng ăn, giọng ngập ngừng:

--Xin lỗi! Cháu đã về muộn.

Đang cầm ly bia trên tay, ông Thành đặt xuống bàn và cười rất sáng khoái:

--Ồ! Không sao. Mọi người vừa bắt đầu thôi mà. Vào đây An Hạ.

Nhích người sang một bên cho Hạ ngồi xuống kế mình. Diệp Trúc tủm tỉm:

--Lại đi với ông Trí chứ gì? Phải phạt bia mới được.

An Hạ liếc Ngữ thật nhanh và thấy mặt anh thật lạnh lùng ... Lẽ nào anh khó chịu vì lời nói đùa của Trúc?

Cô bối rối xoa hai tay vào nhau vừa lúc ông Thành lên tiếng:

--Chú giới thiệu cô Hồng, cô ruột của Ngữ.

An Hạ mỉm cười với người đàn bà có nét đẹp khá sắc sảo. Cô lịch sự lấy lòng:

--Cháu nghe Diệp Trúc và chú Thành nhắc đến cô luôn.

Bà Hồng mỉm cười đáp lễ trong khi Hạ đang tìm những nét giống nhau của bà và Ngữ, nhưng không ra.

Gấp cho Hạ một miếng tôm chiên bột, bà Hồng nói:

--Cô cũng nghe Trúc kể về hoàn cảnh của cháu. Ra đời sớm lại không nơi nương tựa thật là khổ. Cũng may cháu gặp bạn tốt, chú Thành lại là người rộng rãi, nhân hậu ...

Ngữ bỗng ngắt lời:

--Đàn ông nào cũng rộng rãi, nhân hậu dễ động lòng trắc ẩn hết chớ đâu chỉ riêng anh Thành. Cô khen ảnh làm cháu ... tự ái quá.

Bà Hồng cười xoa:

--Cái thằng vô duyên.

Diệp Trúc cong môi:

--Lại nữa. Lúc nào cũng gọi ba là anh. Cô Hồng rầy ảnh hộ cháu đi chứ.

Ngữ tỉnh queo:

--Cô Hồng và ba em vẫn chưa là gì của nhau, làm sao anh thay đổi cách xưng hô từ anh sang được.

Diệp Trúc hơi dỗi:

--Ý em không phải thế.

Ông Thành chợt lên tiếng:

--Thôi đừng nói nhiều nữa. Ăn đi rồi nghe ba tuyên bố lý do cho bữa cơm chiều này.

Trúc có vẻ ngạc nhiên:

--Lý do gì vậy ba?

Ông Thành cười:

--Năm nay con được 21 tuổi, đang là sinh viên đại học, đã có người yêu. Xem như ba đã làm tròn phân nửa bổn phận của người cha và trọn tình nghĩa với mẹ con.

Ngừng lại một chút để dò xét phản ứng của Trúc, ông nói tiếp:

--Suốt thời gian qua, ba may mắn quen được cô Hồng, cô ấy là người tốt, con rất thích cô ấy phải không Diệp Trúc?

Mặt Diệp Trúc bỗng tái đi:

--Ba định cưới cô Hồng?

--Đó không phải là điều con muốn sao?

Diệp Trúc lo lắng:

--Nhưng con và Ngữ sẽ ... sẽ như thế nào?

Ông Thành thản nhiên:

--Trước kia ra sao, thì bây giờ vẫn thế. Con khéo hỏi.

Diệp Trúc phụng phịu:

--Con không thích ảnh gọi ba bằng dượng đâu, nghe thấy ghét lắm.

Bà Hồng góp vào:

--Ngữ tập gọi anh Thành là ba cũng vừa rồi đó. Cô tán thành chuyện của hai đứa.

Ngữ nhếch môi:

--Lạ thật! Sao lại quan tâm tới cháu khi cô và anh Thành là nhân vật chính.

Ông Thành bưng ly bia lên:

--Tôi cưới vợ để con gái tôi an tâm lấy chồng. Đúng ra cậu và Trúc mới là nhân vật chính là nỗi quan tâm lớn nhất của tôi. Chúng ta cùng ly mừng hạnh phúc của mình.

Ngữ đứng dậy, giọng giễu cợt:

--Cháu chúc mừng cô dượng. Nhất là dượng đã sáng suốt trong yêu đương, sau bao nhiêu tháng ngày thả rong ngựa trên những cánh đồng cỏ non mơn mớn, lần cỏ uá vàng thu, cuối cùng dượng đã dừng chân trên một thảo nguyên đang độ phì nhiêu sung túc. Cháu không hề ngạc nhiên trước quyết định của cô, dượng. Chỉ mong dượng luôn đối xử tốt với cô cháu.

Dứt lời anh uống cạn ly bia. Bà Hồng nguyền yêu thằng cháu trai:

--Cái thằng giỏi dài dòng văn tự. Cô cũng mong mày sẽ đối xử tốt với Diệp Trúc.

--Cô nói vậy không đúng. Quan hệ giữa cháu và Trúc đâu giống quan hệ giữa cô và dượng Thành. Là bạn bè, lúc nào cháu chả tốt với cô ấy. Cô dượng yên tâm, cháu sẽ tiếp tục tốt cho đến khi Trúc lấy chồng.

Diệp Trúc sững sờ nhìn Ngữ, ngồi kế bên An Hạ hoảng lên vì đôi mắt của Trúc.

Trúc lắp bắp:

--Anh vừa nói cái gì? Chúng ta là bạn à? Chỉ là bạn thôi sao?

Dứt lời, Trúc xô ghế đứng dậy chạy ra sân. Hạ định đuổi theo thì bà Hồng đã nói:

--Cháu để cô dỗ con bé.

Quay sang Ngữ, bà gắt:

--Mày thật quá quắt, nói vậy mà nghe được, mau theo xin lỗi nó.

Ngữ ôn tồn:

--Cháu chỉ nói thật lòng. Sao lại xin lỗi chứ? Cháu không muốn gạt Diệp Trúc mãi.

Đợi bà Hồng vừa khuất, ông Thành rít lên:

--Cậu là một thằng đều.

--Nhưng không bằng anh. Tôi rất phần nộ khi anh đem cô tôi ra làm bình phong. Hừ! Anh muốn xoa dịu, đánh tan những tội lỗi với An Hạ nên mới gấp rút bày ra bữa cơm gia đình này chứ gì?

Ông Thành cười gằn:

--Thì ra cậu chê con Trúc vì An Hạ. Lẽ ra con gái tôi phải thấy điều này từ lâu.

Ngữ nóng nảy:

--Tôi không chê khen gì hết. Từ trước đến giờ tôi không hề yêu Diệp Trúc, tự cô ấy nhận vợ vào.

An Hạ nài nỉ.

--Anh nói nhỏ một tý ...

Hạ vừa dứt lời đã nghe tiếng Trúc lạnh lùng vọng vào:

--Không cần đâu. Anh cố ý cho tôi nghe mà, Hạ đừng giả vờ nữa.

Bước tới trước bàn ăn, Diệp Trúc chỉ thẳng vào mặt An Hạ:

--Cút khỏi nhà tao ngay, đồ phản叛.

Ông Thành vội nói:

--Con không nên làm thế. Tối rồi, An Hạ biết sẽ đi đâu?

Diệp Trúc khinh khỉnh:

--Đó là chuyện của nó, nhìn thấy mặt nó lúc này con chỉ muốn ói. Cả ba cũng vậy, tởm quá! Ba đã làm gì nó vậy?

Ông Thành giãy nảy lên:

--Con hỏi thật kỳ, chẳng lẽ ba tởm tộ đến mức đó sao?

Diệp Trúc gật gù:

--Con hiểu rồi. Vì bị An Hạ quyến rũ, nên hôm nay ba phải mời cô Hồng tới cho nó biết ba có cổ rồi. Đúng không?

Ngữ nói ngay:

--Trúc không được nhục mạ An Hạ. Cô ấy là nạn nhân của ba em đó.

Diệp Trúc cười nhạt:

--Vậy ai là nạn nhân của anh? Chắc em quá. Đúng là đồn mạt, lẽ ra tôi không nên quá tin người, không nên đem nó về đây. Trước kia nghe bạn bè đồn nó ăn ở với cả thằng con riêng của bà mẹ ghẻ, tôi luôn bên vực nó, nay rõ rồi, cả ba tôi nó cũng quyến rũ thì ai mà nó từ.

An Hạ ôm mặt ghen lời:

--Tôi không có ...

Trúc khoanh tay ngạo nghễ:

--Có hay không tao chẳng cần quan tâm. Đi khỏi đây ngay.

An Hạ mím môi:

--Sáng mai tôi sẽ đi, nhưng tôi không có lỗi gì với Trúc cả. Lâu nay

Trúc rất tốt, tôi không bao giờ quên ơn ...

Trúc nhặt nhẻo:

--Tao lại muốn quên cho dễ sống.

An Hạ cúi gằm mặt bước lên lầu, cô không muốn thanh minh gì cho mình hết, dầu sao cô cũng mang ơn người ta nhiều quá mà.

Ngũ định chạy theo, anh gọi:

--Hạ! Sắp xếp rồi đi với anh ngay bây giờ.

Hạ lắc đầu:

--Cám ơn! Tôi không muốn phiền anh.

Diệp Trúc mai mỉa:

--Dầu sao cũng nể mặt em một tý chứ Ngũ? Anh làm gì vội vàng dữ vậy?

Nãy giờ ngồi im, bà Hồng chột lên tiếng:

--Mày nói con đó là nạn nhân của anh Thành là ý gì? Hừ! Không ngờ mày mê nó tới mức nói bậy để gây chia rẽ giữa tao và cha con Diệp Trúc.

Ngũ chán nản:

--Nếu cô nghĩ thế, cháu chả còn gì để nói.

Nhìn ông Thành, Ngũ ngập ngừng:

--Tôi muốn lên phòng An Hạ, anh không phiền chứ?

--Tuỳ cậu.

Phớt lờ ánh mắt tuyệt vọng của Trúc, Ngũ bước ào lên lầu. Anh gõ nhẹ vào cửa.

--Hạ! Anh đây.

Giọng cô mệt mỏi vọng ra:

--Em muốn được yên. Anh về đi.

Ngũ lo lắng:

--Nhưng em không sao chứ?

--Không.

--Anh cần nói chuyện với em.

An Hạ hơi gắt:

--Em mệt lắm, chuyện xảy ra như vậy chưa vừa lòng anh sao?

Ngũ chép miệng:

--Em trách anh đấy à?

--Em chỉ trách bản thân mình.

--Mở cửa cho anh vào.

Giọng Hạ cộc lốc:

--Không! Để cho em yên.

Ngũ thở dài, anh lầm lũi bước xuống. Phòng khách chỉ còn ông Thành và bà Hồng.

Thấy anh, bà nói ngay:

--Diệp Trúc đang khóc ở trong, vào dỗ nó đi. Con nhỏ kia đâu có thể sánh với Diệp Trúc chứ.

--Cháu không làm được việc đó. Cô khỏi phải nhắc nhở.

Anh hậm hực bước ra sân, rồi xe phóng đi. Gió đêm xoa dịu những bức bối trong hồn Ngữ. Anh bình tâm lại cùng bao nhiêu suy nghĩ về chuyện xảy đến.

Tại sao An Hạ lại trách anh? Tại sao cô cứ muốn giấu mãi tình cảm của hai người? Dù biết thái độ của mình làm tổn thương Diệp Trúc, nhưng anh đâu thể làm khác được. Không dứt khoát sớm với Trúc, lâu ngày càng khó xử hơn.

Nhưng suy cho cùng, Ngữ đã không khéo khi xử sự. Trước mặt nhiều người anh lại thẳng thừng từ chối Trúc và thú nhận yêu An Hạ. Chính anh lôi cả cô Hồng vào chuyện này khi cho rằng cô là tấm bình phong được ông Thành che chắn cho khuất lỗi lầm đã gây ra.

Anh đã nóng nảy, hấp tấp lẫn bồng bột như trẻ con. Anh nghĩ đến mình nhiều quá. An Hạ giận anh cũng đúng. Ngữ đã nông nổi khiến cô bị dòn vào tình thế bị động tồi tệ nhất. Lẽ ra anh phải khôn khéo, cao tay ẩn, chừng chạc hơn trong tình yêu, thì anh lại thiếu mất cái bản lĩnh của người đàn ông. Nén tiếng thở dài, Ngữ tăng tốc độ. Lòng anh ray rức khi nghĩ đến An Hạ. Giờ này chắc cô bé cũng đang rối bù suy tư, vì Hạ vốn là người sống nội tâm mà. An Hạ sẽ không tha thứ cho anh, cũng như sẽ mãi dằn vặt bản thân khi nghĩ mình đã làm khổ những người mình mang nặng ân nghĩa.

Sáng mai quyết định anh sẽ đến thật sớm để đưa cô về ở nhà mình. Qua một đêm, có giận anh cách mấy chắc An Hạ cũng nguôi ngoai. Tạm yên lòng với điều vừa nghĩ, Ngữ tắt xe vào cái quán bên đường. Anh cần một vài ly rượu để dễ ngủ hơn, nếu không với anh đêm nay sẽ dài thăm thẳm.

o0o

Đợi Diệp Trúc ngồi xuống, Trí mới tủm tỉm cười:

--Có chuyện gì, sao không điện thoại mà trực tiếp đến tìm anh vậy? Diệp Trúc nghiêm nghị.

--Chuyện này không nói qua điện thoại được.

Trí bật cười:

--Quan trọng đến vậy à? Có liên quan tới cậu Thành phải không?

--Sao anh lại hỏi thế?

Rót trà vào tách cho Trúc, Trí nói:

--Trực giác của anh nhạy bén lắm. Chắc An Hạ đã gây ra xáo trộn trong gia đình em.

--Nó nói với anh hả?

--Không! Nhưng con bé xin phép nghỉ để dờn chỗ ở. Nếu cơm lành canh ngọt sao phải dờn đi chứ?

Diệp Trúc cau có:

--Cái gì mà cơm lành canh ngọt. Anh ví von nghe trái tai thật. An Hạ có là cái ... thá gì trong nhà em, nó đang ở đâu mặc kệ nó. Điều em muốn anh làm là cho nó nghỉ việc ngay tức thời.

Trí trợn mắt:

--Tự nhiên sa thải công nhân không lý do? Khó đấy, họ sẽ kiện tới liên đoàn lao động, mệt lắm.

Diệp Trúc cười khẩy:

--Anh đừng ... nhát ma em, muốn đuổi thì bịa ra lý do. Quyền sinh sát nằm gọn trong tay giám đốc mà.

Trí ung dung nói:

--Đúng là như vậy, nhưng tại sao anh phải đuổi một người vừa trẻ đẹp, có năng lực lại rất siêng năng như An Hạ? Em nên nhớ, anh đã bỏ kinh phí của công ty cho Hạ đi học mấy tháng ròng. Con bé bây giờ là nhân viên tiếp thị hàng đầu của công ty. Anh cho Hạ nghỉ, những chỗ khác nó ... lượm ngay, đã vậy họ còn chê mình ngu, nên bỏ tiền ra đào tạo sẵn người giùm họ.

Bưng tách trà lên nhấp một ngụm, Trí hỏi tiếp:

--Nhưng đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Trúc gắt:

--Anh đoán đúng rồi, còn hỏi chi nữa?

Trí cười ha hả.

--Công nhận cậu Thành chịu chơi thật, nhưng An Hạ đâu có lỗi.

--Nó lẳng lơ bẹo hình bẹo dạng với ông mà không lỗi à?

Trí xoa cằm:

--Em từng bảo An Hạ thầm yêu anh mà?

Diệp Trúc ghen ở ngực.

--Nó ... nó giả vờ thế để che mắt thế gian. Nó ... nó khôn nạn. Em đã tin làm người, lẽ ra không nên đưa nó vào nhà.

Trí tò mò:

--Nhưng cậu Thành bây giờ ra sao?

--Có sao đâu! Ông sắp rước cô Hồng về một cách đường đường chính chính.

--Ôi! Vậy thì ổn rồi. Mắc mớ gì phải đuổi An Hạ, một khi con bé đã ra đi.

Mặt Diệp Trúc đanh lại:

--Em cho nó chỗ ở, cơm ăn, xin cho nó việc làm nhưng nó lại phản

em. Bây giờ em muốn lấy lại tất cả. Nó phải thân bại danh liệt, em mới hả.

Trí nhăn nhó:

--Chà! có cần ... gắng dữ vậy hôn? Nhìn mặt em giống mấy bà sắp đánh ghen quá.

Diệp Trúc áp ứng:

--Em làm thế vì nghĩ tới cô Hồng.

--Chớ không phải vì thằng cháu của bà à?

Trúc gân cổ lên:

--Em không ưa anh ta. Anh gút vấn đề đi. Có đuổi An Hạ hay không?

Trí gãi đầu:

--Để xem đã ... đột xuất như vậy người đâu mà thay.

Giọng Diệp Trúc lạnh lùng:

--Cứ coi như nó bất ngờ bị xe cán chết.

Trí kêu lên:

--Trời ơi! Em ác khẩu vừa thôi. Dầu sao An Hạ cũng là bạn em mà.

--Bây giờ nó là kẻ thù và em mong nó chết cho rồi.

Trí lắc đầu ngao ngán:

--Nhưng An Hạ đang làm việc cho anh. Em trù nghe ớn quá.

Diệp Trúc chưa kịp nói tiếp thì bên trong, chuông điện thoại reo vang.

Trí hấp tấp đứng dậy.

--Anh không đuổi An Hạ được. Cô ta mới xin nghỉ một ngày, công ty đã rồi lên rồi.

Nhìn Trí bước vào phòng làm việc của giám đốc, Diệp Trúc tức quá sức. Cô không ngờ anh coi trọng An Hạ hơn mình.

Đang giận dữ nắm tay lên ghế, Trúc chợt nghe có người gọi mình.

--Phải Diệp Trúc không? Lâu quá mới gặp em nha.

Ngước lên, cô thấy Thủy Tiên, người tình kỳ cựu nhất của Trí đang cười thật tươi. Dù từ trước đến giờ không hề có cảm tình với Thủy Tiên, nhưng Trúc cũng gượng gạo cười ... đáp lễ.

Thủy Tiên tíu tít:

--Em tìm anh Trí à? Gặp chưa?

--Gặp rồi, nhưng anh đang nghe điện thoại.

Tự nhiên ngồi xuống salon, Tiên nửa đùa nửa thật:

--Lại xin việc cho bạn hả?

Như bị chọc đúng chỗ đau, Diệp Trúc sắc giọng:

--Làm gì có, em tới bảo anh Trí cho nó nghỉ mà anh không chịu mới tức chứ.

Thủy Tiên hỏi dồn dập:

--Ừa! Sao lại đuổi An Hạ vậy?

Diệp Trúc mím môi:

--Vì nó lẳng lơ, trắc nết quá. Tối ngày cứ cặp với anh Trí, em sợ không ổn ...

Mắt Thủy Tiên long lên:

--Anh có nói sao không đuổi nó không?

--Anh Trí bảo nó làm được việc. Đuổi nó thì uổng ...

Ném cho Thủy Tiên cái nhìn sắc lẹm, Diệp Trúc hạ giọng:

--Chị coi chừng mắt người yêu như chơi đó ...

Thủy Tiên tỏ vẻ tự tin:

--Anh Trí không tệ dữ vậy đâu.

Diệp Trúc nhún vai:

--Nhưng An Hạ rất tệ, là bạn mà em còn bị nó lừa, sém tý nữa mất mấy cây vàng vì tin nết mặt thánh thiện của nó.

Thủy Tiên sửng sốt:

--Hạ dám à? Sao không thưa cho nó ngồi tù?

Diệp Trúc nói láo như thật:

--Ba em không thích làm lớn chuyện, vì ông muốn để đức cho con cháu.

Cô chưa nói hết câu, đã nghe giọng Trí cười:

--Con gái nhờ đức cha, cậu Thành làm vậy cũng đúng, ông muốn em được phước. Nhưng em lại chẳng từ bi hỉ xả chút nào. Nè! Coi chừng bị trả quả đó cưng.

Diệp Trúc cau mặt:

--Kệ em. Anh phải đuổi An Hạ cho em.

Trí khoát tay:

--Chừng nào tìm được người có năng lực như An Hạ thì sẽ đuổi.

Như vậy chịu chưa?

--Biết đến chừng nào anh mới tìm được người thế nó?

Thủy Tiên ngọt ngào:

--Em đừng lo. Chị sẽ tìm người ngay. Thành phố này dân có khả năng hơn An Hạ xếp hàng xin việc cũng dài mấy cây số. Ngại gì chuyện không có người thay nó chứ.

Trí chép miệng:

--Chà! Mới đó mà đã thành lập phe đồng minh rồi. Ghê thật! Em về được rồi đó Trúc. Gởi lời thăm cậu Thành hộ anh. Hôm nào rảnh anh phải mua biếu ông vài chai rượu thuốc để ông bổ gân, bổ thận mới được.

Diệp Trúc giận dữ, đứng dậy:

--Đuổi thì em về, nhớ tổng con quỷ Hạ đi cho khuất mắt em đó. Nếu không em sẽ tới đây quậy dài dài cho anh coi.

Đợi Trúc ra khỏi phòng, Trí mới nói:

--Y như con nít và cũng y như nữ hoàng, muốn ra lệnh cho ai thì ra. Hừ! Làm sao đuổi An Hạ được chứ.

Thủy Tiên bấu môi:

--Được hay không là do anh thôi, nhưng em nói thật, giữ nó lại thế nào cũng sinh chuyện nữa. Đã có tật ăn cắp thì khó lường trước lắm.

Trí nhú mày:

--Cô ta ăn cắp cái gì?

Thủy Tiên trợn mắt:

--Vàng chớ cái gì. Bộ Diệp Trúc không kể với anh sao?

Ngắc ra mắt mấy giây, Trí mới hỏi:

--Nó nói thế với em à? Đúng là mồm mép đàn bà. Vừa xảo trá vừa độc ác. Mới là bạn bè thân thiết giờ đã biến thành kẻ thù. Mà vì lý do gì cơ chứ? Anh không tin con nhỏ Trúc này chút nào.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 11

Thủy Tiên chì chiết:

--Bị con Hạ hớp hồn rồi, lấy đâu để tin Diệp Trúc. Đúng là đàn ông, lúc nào cũng nhẹ dạ trước sắc đẹp.

Trí lảng lơ nựng Tiên:

--Đương nhiên. Nếu không anh đâu mê em. Sao hôm nay lại bỏ dưới mà lên đây vậy?

--Lâu lâu về đây quản lý anh, bám chốt ở cơ sở đó hoài, mất bò lúc nào không hay.

Trí bật cười:

--Khi đã mất ở sát bên cũng chẳng giữ được đâu cưng.

Quắc mắt lên, Thủy Tiên nói:

--Vậy em nhất định buộc anh đuổi An Hạ.

Trí xua tay:

--Lại An Hạ. Nói chuyện khác đi.

Thủy Tiên giẫy nảy:

--Đừng đánh trống lảng. Anh chọn đi! Một là em, hai là con nhỏ đó.

Trí nổi cộc lên:

--Đừng làm nũng ngu ngốc như thế. Em thừa biết với anh, công việc là trên hết. Nếu bắt chọn, anh chọn Hạ thì em ráng chịu.

Thủy Tiên làm thinh. Đúng là vừa rồi cô hơi quá đáng. Lẽ ra cô phải nhớ Trí là người cao ngạo, không thích bị bắt chẹt vì bất cứ lý do gì chứ. Chọc giận anh chỉ thiệt thân. Khôn hồn phải lo xoa dịu anh trước, còn với con quỷ nhỏ đó, sớm muộn gì cô cũng tìm được cách tổng nó đi nhanh nhất.

Tỏ vẻ ân hận, Thủy Tiên áp ứng:

--Em xin lỗi, tại yêu anh quá nên em ghen ...

Đốt một điều thuốc, Trí sẵn giọng:

--Ghen kiểu này coi chừng có ngày anh yêu An Hạ thật đó.

--Em nghĩ anh không dễ thay đổi như vậy.

--Biết nói thế sao còn ghen?

Thủy Tiên cười trừ, cô nhỏ nhẹ.

--Em pha cà phê cho anh ghen?

Trí rít một hơi khói:

--Không có em ở đây vẫn có người pha cà phê. Tiên à! Ráng trụ cơ sở đó giúp anh, em xuống đây hoài, lỡ công nhân làm bậy, lấy ai quản lý họ?

--Em biết sắp xếp việc của mình chứ. Ai bảo anh không ghé thăm em làm chi.

--Khổ quá! Mỗi ngày điện thoại một lần đủ rồi.

Trí chưa dứt lời đã có tiếng gõ cửa. Anh tăng hăng:

--Vào đi!

Tò mò anh nhìn lên và hơi bất ngờ khi thấy Ngữ. Mỉm cười thật tươi, Trí vui vẻ.

--Gió nào thổi cậu đến đây thế?

Ngữ nói ngay:

--Tôi có chuyện muốn hỏi thăm anh đây.

Trí nhún vai:

--Được! Ngồi xuống đã.

Quan sang Thủy Tiên, Trí ra lệnh:

--Lo nước giúp anh.

Biết Trí muốn đuổi khéo mình, Thủy Tiên hậm hực đứng dậy bước ra ngoài.

Căn phòng còn hai người đàn ông bỗng trầm xuống vì khói thuốc.

Đầy gúi ba số năm về phía Ngữ, Trí cười cười:

--Chuyện này liên quan tới Diệp Trúc phải không? Vừa rồi con bé có đến đây.

Ngữ kêu lên:

--Để làm gì, anh biết không?

--À! Con bé tìm tôi yêu cầu vài việc, nhưng chả hề liên quan gì tới

cậu.

Giọng Ngữ ngập ngừng:

--Nhưng chắc liên quan tới An Hạ?

Hơi chồm người về phía trước, Trí nói:

--A! Tôi hiểu rồi.

--Anh hiểu cái gì?

--Nãy giờ tôi đoán không ra lý do Trúc bắt tôi sa thải An Hạ, bây giờ thì rõ rồi. Con bé vì cậu chứ đâu phải vì ông bố già hay táy máy của nó.

Ngữ nóng nảy:

--Anh đuổi An Hạ rồi à?

Gạt tàn vào đầu con sư tử bằng đá, Trí lơ lửng:

--Làm gì có. Cô ta là vốn quý của tôi mà.

--Nếu thế. Anh cho tôi gặp An Hạ một chút.

--Tiếc quá! Cô ấy xin nghỉ rồi ...

Mặt Ngữ căng thẳng, anh nói gần như gào lên:

--Nghỉ là sao. Anh bắt Hạ nghỉ phải không?

Trí vỗ nhẹ vào vai Ngữ.

--Bình tĩnh một chút cậu em. Con bé xin nghỉ để tìm chỗ ở mới.

--Anh biết chỗ nào không?

Trí lắc đầu, giọng giễu cợt:

--Tôi chưa dám quan tâm đến mức bao cả nơi ăn chốn ở cho cô nhân viên xinh đẹp này. Nếu cậu cần biết, tôi sẽ hỏi giùm cho. Đừng nghĩ bậy đấy nhé, con bé dễ yêu thật, nhưng tôi chưa hề tán tỉnh bao giờ.

Xoay xoay gói thuốc lá, Trí nói tiếp:

--Không phải tôi hiền lành, chỉ tại An Hạ nghiêm quá khiến tôi dè dặt.

Tôi có nguyên tắc riêng trong quan hệ trai gái.

Ngữ tò mò:

--Nguyên tắc ấy ra sao?

Trí ung dung nói:

--Với những cô gái nghiêm túc, đàng hoàng, tôi không bao giờ tán tỉnh để mua vui hoặc giải trí qua đêm. Từ trước đến giờ tôi mang tiếng ăn chơi nhưng chưa khi nào mang tiếng hại con gái nhà lành. An Hạ rất tốt, trước đây Diệp Trúc có nói cô bé này rất yêu tôi. Là không khi nào Hạ bộc lộ tình cảm của mình, ngoài lần duy nhất cô bé uống rượu say, mà chính tôi đã đưa về tận nhà.

Ngữ vội lên tiếng:

--Lần đó chính An Hạ muốn làm thế để tôi ghét cô bé, chứ Hạ không hề yêu anh.

--Tôi cũng nghi An Hạ đóng kịch và cho rằng Hạ và ông cậu của mình có vấn đề ... Thì ra óc phán đoán của tôi tệ quá. Cả cậu và con bé diễn xuất đều rất đạt. Đạt đến mức anh em nhà tôi đều lầm.

Ngữ trầm ngâm:

--Mong rằng anh không trách chúng tôi.

Trí bật cười:

--Trách những kẻ đang cuồng si vì yêu thì chỉ lỗi. Tôi là doanh nghiệp nên đâu thích lỗi. Tóm lại, tôi ủng hộ cậu. Nhưng nghe cho rõ đây, nếu không giữ kỷ An Hạ, tôi sẵn sàng cướp cô bé từ tay cậu đấy.

Thủy Tiên bưng nước vào, mặt cô sa sầm xuống vì câu nói sau cùng của Trí.

Phất tay bảo Tiên đi ra, Trí bỗng hỏi:

--Hình như ông cậu của tôi cũng rất ... mê An Hạ?

Hơi khó chịu vì cách dùng từ của Trí, nhưng Ngữ vẫn trả lời.

--Đúng là như vậy. Tôi muốn Hạ rời khỏi ngôi nhà ấy từ lâu, nhưng cô bé vì nghĩ đến Trúc nên không nỡ. Rốt cuộc bao nhiêu tội lỗi, tai tiếng đều trút lên đầu Hạ.

Trí uống một ngụm nước.

--Bây giờ Hạ đang bơ vơ giữa thành phố không bà con họ hàng này. Tôi nghĩ cậu phải lo cho con bé đúng với vai trò người yêu của mình.

Ngữ đứng dậy:

--Tôi hiểu! Cảm ơn anh nhiều lắm!

Ngữ phóng xe về nhà và ngạc nhiên khi thấy bà Hồng đứng chờ trước cổng.

Vừa mở cửa, anh vừa hỏi:

--Có chuyện gì vậy cô?

Bà Hồng ậm ừ:

--Ờ! ... Thì cũng chuyện của gia đình mình thôi.

Đợi bà ngồi xuống salon, Ngữ tiếp:

--Cô cứ vào thẳng vấn đề đi.

Bà Hồng nhìn quanh căn phòng một lượt rồi nói:

--Ngôi nhà này vẫn còn mới quá chứ.

Ngữ thản nhiên đáp:

--Từ ngày nội mất đi tới giờ, mỗi năm cháu vẫn sửa sang. Năm rồi vừa sửa sang, trang trí nội thất lại, tốn đâu có ít.

Bà Hồng khinh khỉnh:

--Có tiền đồ việc gì lại không xong, nhưng không có nghĩa là mày muốn gì cũng được đâu.

Ngữ nhú mày:

--Cô nói thế là sao? Cháu không hiểu.

Bà Hồng khoanh tay:

--Là cháu đích tôn, trên nguyên tắc mày thừa hưởng ngôi nhà này là đúng, nhưng giấy tờ luật pháp thì chưa đủ để mày là chủ nó đâu.

Ngũ cười nhạt:

--Nói vậy di chúc của nội đâu có giá trị.

Bà Hồng nhấn mạnh:

--Nó chỉ có giá trị khi cô chú trong nhà không ai khiếu nại gì hết.

Ngũ hơi khiêu khích:

--À ... Cháu hiểu! Chả lẽ bây giờ đang có ai khiếu nại?

--Chưa có ai hết. Nhưng mày phải hiểu điều này. Đây là nơi để thờ cúng ông bà chứ không phải là ngôi nhà ở bình thường, do đó không được phép dẫn gái về làm chuyện đồi bại.

Mặt Ngũ đỏ bừng rồi tái đi vì giận. Anh gằn giọng:

--Tôi không hề làm chuyện đó.

--Tao cũng nghĩ vậy, có điều không nói ra thì không an tâm. Dầu sao trước khi nhắm mắt nội cũng đã giao mày lại cho cô chăm sóc.

Ngũ nóng nảy ngắt ngang:

--Cô khỏi nhắc tôi cũng nhớ mình đã được chăm sóc thế nào mà. Cũng may tôi vẫn vượt lên khỏi số phận để tới hôm nay không hổ thẹn với lương tâm khi dám nói rằng: Tôi không mang ơn hay mắc nợ gì cô hết.

Bà Hồng đành đá:

--Tao cũng chả đến để kể ơn với mày. Mục đích tao nói rồi, mày không được dắt con đi trăm phương ấy về đây.

Ngũ đập tay xuống bàn:

--Cô không được nói An Hạ như thế.

Bà Hồng bấu môi:

--Vậy tao phải nói sao cho phải? Mày ngu vừa vừa thôi con ạ! Gái nhà lành danh giá, giàu có lại chê, đi mê con đi ranh ấy.

Ngũ đứng dậy:

--Đủ rồi. Cô không có tư cách nhục mạ người khác. Cô về đi.

Bà Hồng nhún vai:

--Được thôi! Nhưng tao phải nói cho mày biết, con An Hạ từng ăn ở với thằng anh gì đó của nó, mày có nhào vào cũng chỉ là hưởng sái. Tốt nhất là chơi qua đường rồi bỏ đi con ạ. Diệp Trúc bao giờ cũng chờ mày trở về với nó.

Đứng dậy, bà Hồng gằn từng chữ:

--Nhớ đó, tao và chú Hoà sẽ lấy lại ngôi nhà này, nếu mày rước thứ mạt hạng ấy về đây.

Nhìn bà Hồng nhún nhảy bước ra đường, Ngũ tức điên lên được.

--Hừ! Chưa chi bà đã muốn phủ đầu anh rồi. Anh cần gì ngôi nhà lạnh ngắt này chứ.

Nhớ lại chuyện xưa, Ngữ chột bực bội vô cùng. Hồi nhỏ Ngữ vẫn thầm trách mẹ sao vô trách nhiệm, đành đoạn bỏ mặc giọt máu của mình, không cần biết nó sống chết thế nào. Anh luôn nghĩ bà nội cùng cô chú đã cứu mang anh suốt mười mấy năm ròng, nên luôn luôn mặc cảm với dòng họ bên nội.

Lúc chết, nội có dặn bà Hồng phải chăm sóc anh. Trước mặt nội, bà vừa khóc vừa hứa hẹn đủ điều, nhưng chưa được trăm ngày, bà Hồng đã trở mặt ...

Ra ơn cho Ngữ ở lại ngôi nhà tuy bề thế nhưng nhiều nơi đã mục nát. Bà Hồng thẳng thừng nói không có tiền nuôi Ngữ ăn học tiếp, anh phải tự bươn chải lo cho bản thân, chứ bà không lo cho anh như khi nội còn sống. Lúc ấy Ngữ hoàn toàn hụt hẫng, anh biết chú Hoà vốn rất sợ vợ, sẽ chẳng đời nào dám giúp đỡ thẳng cháu cô út này nên đành vào phụ việc cho một gara.

Mãi đến khi mẹ anh về, Ngữ mới bật ngửa vì nhiều chuyện bất ngờ mà suốt gần 20 năm qua, anh không hề hay biết.

Thì ra khi ba anh chết, bà nội đã bắt anh về nuôi với lý do anh là cháu đích tôn. Vì quá nghèo, lại không được mẹ chồng yêu thương, mẹ anh đành bấm bụng xa con và lâu lâu đến thăm 1 lần.

Đến khi bà bước thêm bước nữa thì nội anh liền cấm cửa và luôn nói xấu mẹ với anh. Ngữ đã tin mẹ mình là người không ra gì, chứ anh đâu biết rằng từ khi sang Mỹ, hầu như hàng tháng mẹ đều gửi tiền về để nuôi anh. Chính suốt những tháng năm dài đó, bà nội và cô Hồng cũng sống bằng những đồng tiền đô la đầm mồ hôi nước mắt của mẹ anh ở xứ lạ, nhưng mọi người lại giấu kín chuyện này.

Sau khi nội chết, bà Hồng lại nhấn chìm hết tiền hàng tháng của Ngữ, mặc anh bữa đói bữa no, người đầy dầu nhớt, tối ngày nằm dưới gầm xe, nghe chủ nặng nề.

Nếu mẹ anh không về, chắc sự thật này sẽ bị cô Hồng tiếp tục giấu kín.

Ngữ không bao giờ quên nét mặt giả dối đến trơ trẽn của cô mình khi bà vả lá nói rằng vì lo tương lai cho Ngữ, mấy năm nay bà đã giữ gìn số tiền hàng tháng của anh, số tiền ấy bà đang hùn vốn làm ăn. Mẹ Ngữ đã bắt bà Hồng tính ra. Số vốn ấy không kể lãi cũng đã cả trăm triệu. Lâu nay Ngữ vẫn để yên cho bà Hồng tiếp tục làm ăn với ông Thành, nhưng có lẽ bây giờ đã tới lúc Ngữ lấy lại những gì thuộc về anh rồi.

Hôm đó khi kể cho An Hạ về cuộc đời mình, Ngữ đã giấu bớt nhiều

điều không hay vì anh muốn Hạ đừng có ấn tượng xấu về bà Hồng. Nào ngờ chính bà lại tỏ thái độ với Hạ trước.

Lẽ ra bà phải hiểu, với Ngữ bà không còn chút uy tín nào nữa. Nếu phải lựa chọn, chắc chắn anh sẽ chọn An Hạ, chứ ngôi nhà này và ông chú và bà cô với anh thì có nghĩa lý gì.

Mệt mỏi buông người xuống ghế, Ngữ ray rứt nhớ An Hạ. Không biết cô bé giận anh đến mức nào, mà sáng hôm qua, anh chưa tới kịp cô đã dậy thật sớm xách vali đi biệt. Ngữ chờ cô ở công ty cũng không thấy, hôm nay vào hỏi thăm Trí anh mới biết An Hạ xin nghỉ phép. Chẳng lẽ cô muốn tránh mặt Ngữ? Đã thật lòng yêu nhau sao cô bé lại nông nổi thế nhỉ? Bộ An Hạ nghĩ anh sẽ quên nếu cô cứ lần tránh anh mãi sao?

Ngữ từng coi cút, đơn độc giữa cuộc đời. Hơn ai hết anh hiểu vào lúc này, An Hạ đang quạnh quẽ lẻ loi và đau khổ vô cùng.

Nhất định anh phải là niềm an ủi, là chỗ dựa vững chắc, đáng tin nhất của cô. Anh yêu cô với cả trái tim mình. Nhất định anh phải mang đến cho An Hạ hạnh phúc mà bao lâu nay cô vẫn khao khát.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 12

Nhìn An Hạ từ tốn uống từng ngụm cam vắt rồi lặng lẽ khuấy đều ly nước, Ngữ thương cô thất cả ruột.

Dịu dàng siết bàn tay nhỏ xíu của Hạ, anh xót xa:

--Trông em phờ phạc quá! Mệt lắm phải không?

An Hạ cười gượng:

--Đâu có! Chắc tại em không quen ngồi máy lạnh nên thấy khó chịu.

--Vậy về nhà anh nghen?

Hạ khẽ lắc đầu, Ngữ cười nhẹ.

--Sợ anh à?

--Không phải đâu, em sợ anh mang tiếng với gia đình.

Ngữ nhúm mày:

--Cô Hồng đã nói gì với em phải không?

Nhìn nét mặt cau có lạnh tanh của Ngữ, An Hạ buồn bã.

--Dĩ nhiên cô phải bênh vực Diệp Trúc và nói nặng em, nhưng em không trách đâu.

Ngữ nóng nảy:

--Cô Hồng gặp em hồi nào?

An Hạ trả lời nhát gừng:

--Hồi sáng này trong phòng giám đốc.

Ngữ có vẻ ngạc nhiên:

--Lúc đó anh Trí đâu?

An Hạ lắc đầu:

--Em không biết. Khi bước vào, em chỉ thấy cô anh và Thủy Tiên.

Sau đó chị Thủy Tiên cũng ra ngoài.

--Bà ấy đã nói gì với em?

An Hạ gục đầu, giọng nghẹn lại:

--Nhiều lắm! Nhưng chủ yếu là kể lể công nuôi anh, và hăm dọa em ... Ngữ ơi! Em mệt mỏi quá.

Ngữ vội vàng nói:

--Đừng khóc Hạ! Em làm sao vậy? An Hạ của anh bướng bỉnh, cứng rắn lắm kia mà. Bây giờ em đã có anh, trở ngại nào cũng vượt qua được huống hồ chỉ chỉ là những lời vớ vẩn của cô Hồng.

An Hạ nói nhỏ.

--Cô Hồng không vớ vẩn đâu, cô là cô anh, từng thay mẹ nuôi nấng anh, không nên vì em mà hằn học như vậy. Tốt hơn là quên em đi.

Ngữ chép miệng:

--Cổ chả tốt như lời đã nói với em đâu. Anh không muốn nhắc lại những chuyện cô Hồng đã đối với mình, mà chỉ muốn em hãy tin vào anh. Không ai có quyền định đoạt tình cảm của chúng ta cả. Tại sao lúc nào em cũng lo những điều không đâu? Trước đây vì Diệp Trúc nên trốn tránh anh, bây giờ lại vì cô Hồng. Khi đã thật sự yêu, người ta không sợ gì hết.

Giọng An Hạ có vẻ chua chát.

--Nói như vậy chắc em chưa thật sự yêu đâu.

--Ý anh không phải thế, đừng dối nữa mà.

An Hạ co người ôm hai vai. Ngữ kéo cô vào lòng, hai người im lặng giữa tiếng nhạc không lời nhẹ nhàng đầy ắp quán cà phê đang trong giờ cao điểm. Quán không còn chỗ trống. Những người ở đây đa số là những cặp tình nhân rất trẻ, họ tự nhiên âu yếm, hôn nhau trong ánh sáng âm âm của những chùm đèn trên vách. Nhìn họ, An Hạ chợt ấm lòng, khi được tựa vào ngực Ngữ, nghe Ngữ nói lời yêu đương chân thật. Những lời đó làm cô yên tâm hơn và tin anh hơn. Với Hạ, bây giờ ngoài Ngữ ra, cô còn có ai đâu. Anh là sự sống, là tất cả những gì quý nhất của cô. Ngoài miệng Hạ luôn bảo Ngữ quên mình đi. Nhưng nếu như anh quên cô thật, chắc Hạ không sống nổi. Ngữ thăm thì bên tai cô:

--Tìm em mấy bữa nay không gặp, rồi phải đi công tác cả tuần lễ, anh lo muốn điên được vì không biết em ăn ở ra sao.

An Hạ phụng phụ:

--Em có phải là con nít đâu.

Ngữ cười:

--Nếu em là con nít, anh đâu phải lo. Chỉ khổ em dễ yêu quá nên anh sợ ... Lỡ ai bắt mất em, anh sẽ sống ra sao đây?

An Hạ ngược lên nhìn anh.

--Thì anh sẽ sống như lúc chưa quen em, chưa biết em, một con bé nhà quê hết chỗ nói, đã vậy còn dễ ghét nữa.

Ngữ cắn nhẹ những ngón tay Hạ.

--Nếu đột nhiên anh biến mất, em sống trở lại như xưa được không mà hỏi anh.

An Hạ gật đầu:

--Được chứ! Vì em chưa thật sự yêu mà.

Ngữ nâng cằm cô lên:

--Thích chọc anh lắm phải không?

Hạ cười khúc khích:

--Mặt anh giận trông khiếp thấy mờ. Em đâu dám chọc.

--Vậy khi hôn em, mặt anh trông thế nào?

An Hạ lắc đầu thật nhanh.

--Ơ! Em không biết.

Ngữ cúi xuống thật sát.

--Sao lại không biết?

Hạ chưa kịp trả lời, đã nghe Ngữ cười.

--Phải vì em bận ... nhắm mắt không? Anh thích nhìn hàng mi cong của em lắm! Khép mi lại đi ... bé.

An Hạ bồi hồi nghe lời anh. Trong phút chốc, cô đã tạm quên những phiền toái của cuộc sống để cảm nhận trọn vẹn hạnh phúc của người đang yêu và được yêu.

Khi môi Ngữ tiếc nuối rời môi cô ra, An Hạ xúc động thầm thì:

--Ngữ ơi! Nếu đột nhiên anh biến mất chắc em không sống nổi. Vì trên đời này em chỉ còn anh là người thân yêu nhất.

Ngữ siết cô thật chặt:

--Anh yêu em! Anh yêu em! Có cần hét lên cho cả thế giới biết không Hạ?

--Không cần đâu! Chỉ cần anh nói với em là đủ rồi vì em cũng rất yêu anh.

--Còn lạnh không bé?

An Hạ khẽ lắc đầu và nói:

--Thì ra người ta thích vào cà phê máy lạnh là vì nó kín đáo, không khí và khung cảnh này khiến người ta thích ôm nhau và hôn nhau. Ở đây là nơi công cộng, nhưng ai cũng có góc thật riêng của mình. Ngồi gần nhau từng đôi một, nhưng chắc không hề nhìn nhau. Chẳng bù với ngôi nhà nơi em trọ.

Ngữ chắc lưỡi:

--Anh vẫn chưa tưởng tượng được nó ra sao.

An Hạ đều giọng:

--Cứ hình dung một căn phòng vuông vức 25 mét vuông mà chứa 20 người, chen chúc trên từng chiếc chiếu cá nhân, thì anh sẽ hiểu tại sao dạo này trông em phờ phạc. Trong căn phòng đó, em không có góc riêng của mình, dù đã chui vào mùng nằm nhắm mắt chờ ngủ.

Ngữ kêu lên:

--Trời ơi! Phòng trọ hay trại tập trung thời phát xít vậy?

An Hạ nhếch môi:

--Phòng trọ đấy! Và ở thành phố này nhan nhản những nơi như vậy. Chật chội tăm tối, nóng muốn điên khi nắng và ướt dột dầm dề khi mưa.

Ngữ kêu lên:

--Em không thể ở đó được.

An Hạ bình thản:

--Rồi em sẽ quen mà.

Xoay mặt Hạ lại, Ngữ xúc động nói:

--Đến nhà anh đi, ở đó rộng lại nhiều phòng. Anh sẽ lo cho em tất cả.

Thấy Hạ làm thinh, Ngữ nói tiếp:

--Anh cũng sẽ lấy tiền phòng, chứ có cho em ở ... chùa đâu mà ngại.

Hạ lắc đầu:

--Không được đâu.

--Em cổ hủ như bà già 90.

--Vậy sao anh yêu em?

Ngữ cười cười:

--Không biết! Chuyện ... duyên nợ mà ... Hay là mình cưới nhau đi.

An Hạ tròn mắt nhìn Ngữ:

--Anh đùa hoài.

--Anh nói thật đó. Có như vậy em mới ... danh chánh ngôn thuận ở chung với anh mà không thấy ngại chứ.

An Hạ ấp úng:

--Anh muốn cưới ... vì như vậy à?

Ngữ hôn nhẹ lên môi cô.

--Dĩ nhiên đó chỉ là cái cớ rất dễ thương còn nguyên nhân chính là vì

... I love you.

An Hạ im lặng trong vòng tay Ngữ. Tự dưng cô thấy anh trẻ con một cách đáng yêu khi đề nghị như vậy. Cô yêu anh chân thành, nhưng chưa khi nào cô nghĩ đến lúc sẽ là vợ anh. Với Hạ chuyện ấy còn quá xa vời trong khi thực tế trước mắt, chuyện ăn ở làm việc đã chiếm hết thời gian tâm trí cô.

Ngữ lại thăm thì:

--Sao không nói gì hết vậy? Em đang nghĩ gì, cho anh biết đi?

An Hạ ngập ngừng:

--Anh có quá vội vàng khi nói với em như thế không? Anh đã biết nhiều về em đâu nào?

Ngữ thản nhiên:

--Anh yêu em. Vậy là đủ rồi.

An Hạ ngớ ngàng:

--Đơn giản vậy sao?

Ngữ nháy mắt trêu cô:

--Yêu em và được em yêu đâu có đơn giản.

Nhưng Hạ không cười, cô nghiêm giọng nói:

--Anh đã yêu bao nhiêu người mới tới em?

Ngữ ngập ngừng:

--Yêu vu vơ, nhớ vớ vẩn thì chắc nhiều, nhưng yêu như yêu em thì chưa bao giờ. Em là cô gái làm tim anh nhói lên khi vừa thấy lần đầu.

An Hạ hỏi:

--Anh tin cảm xúc đó là yêu sao?

Ngữ gật đầu:

--Đúng vậy! Thời gian sẽ chứng minh điều đó.

Giọng An Hạ nhỏ nhẹ.

--Nhưng chúng ta vừa mới quen chưa bao lâu. Em chưa có thời gian chứng minh lời anh nói, làm sao dám nghĩ tới chuyện cưới xin.

Ngữ xụ mặt:

--Em không tin anh?

--Không phải! Em cần một người yêu chín chắn, một tình yêu bền vững hơn là chỉ tin anh.

Ngữ thở dài:

--Anh hiểu ...

--Giận em hả?

--Làm gì có.

An Hạ nũng nịu:

--Sao không ôm nữa? Em lạnh rồi nè.

Ngữ siết cô trong tay.

--Dễ ghét như vậy bảo sao họ không chết mệt vì em.
An Hạ hỏi:
--Anh bảo ... họ nào?
Giọng Ngữ chột lạnh tanh.
--Thì ông Thành, rồi Trí, Tiến gì đó của em. Lẽ nào ngoài anh ra, em không hề yêu ai?
Hạ cười tủm tỉm:
--Anh từng bảo chỉ cần yêu em là đủ rồi. Sao bây giờ lại hỏi?
--Nhưng giữa em và Tiến không có gì thật chứ?
--Chuyện này em đã nói với anh, em không muốn nhắc lại nữa.
Ngữ làu bàu:
--Em nói hồi nào, anh quên rồi. Bữa nay em khẳng định đi Hạ. Có hay không?
Nhìn nét mặt nôn nóng của Ngữ, Hạ thấy buồn cười. Cô cong môi trên:
--Thí dụ như ... có thì sao?
Ngữ gầm gừ gặt lại:
--Vậy là có chứ gì?
An Hạ hỏi tiếp:
--Anh sẽ không yêu em nữa hả?
Ngữ nhẹ đẩy cô ra và châm thuốc hút. Hạ cười khúc khích:
--Ở đây cấm hút thuốc đó.
--Mặc xác họ. Khi anh quạu lên rồi, đổ ai dám cấm.
--Nhưng sao tự nhiên anh lại quạu?
Ngữ hằm hừ:
--Em thừa biết, còn hỏi đó.
Dứt lời, Ngữ khoanh tay ngồi hút thuốc. Mặc An Hạ xụ mặt ngồi kế bên, anh thản nhiên phả khói lên không, chân nhịp theo nhạc.
An Hạ ầm ỨC, co ro. Cô không ngờ Ngữ ghen đến mức chẳng phân biệt đâu là thật đâu là giả. Vừa nghe cô nói lơ lơ lửng lửng đã nổi cơn lên. Rõ ràng anh rất đa nghi.
Tự ái bỗng dưng trời dậy bùng bùng. An Hạ mím môi:
--Em về đây.
Ngữ cười nhạt:
--Hết thích ngồi với anh rồi à?
Hạ lạnh lùng:
--Đúng vậy và nguyên nhân là từ anh.
--Hừ! Vừa nhắc đến Tiến, em đã thay đổi thái độ và đổ thừa anh. Tại sao vậy?
--Vì em không muốn bị người mình yêu coi thường.

Ngũ dài giọng:

--Có thật anh là người em yêu không?

An Hạ nhìn Ngũ trân trối, mặt anh lăm lè vô cảm làm cô tức điên lên.

Đứng phắt dậy, An Hạ gần từng tiếng:

--Chắc không phải. Em lầm rồi.

Ngăn nổi nghẹn dâng lên tới ngực. An Hạ lao ra phía cửa. Cô va vấp lung tung vì ánh sáng âm u của quán cà phê và vì mắt mình nhoè nhoẹt.

Mặc những tiếng phản ứng khó chịu vang lên sau lưng, Hạ cầm đầu chạy nhanh.

Vừa ra khỏi cửa, cô đã bị Ngũ kéo lại. Anh áp sát cô vào tường, đầu cúi xuống thật gần.

An Hạ đẩy mạnh anh ra.

--Làm gì vậy, người ta nhìn kìa.

Ngũ ôm cô cứng ngắc.

--Ai nhìn kệ họ, hôn nhau có gì lạ đâu?

An Hạ vùng ra:

--Em không phải trò đùa của anh.

Ngũ tủm tủm:

--Mặt em giận trông cũng khiếp lắm chứ.

An Hạ chì chiết:

--Khiếp cách mấy cũng thua mặt người đang ghen.

--Anh mà thèm ghen?

--Không ghen sao đối xử với em kỳ vậy. Anh đâu có tin em, vậy thì yêu làm chi. Đường ai nấy đi chắc dễ chịu hơn nhiều.

Ngũ leo đẹo bước sau lưng An Hạ. Giọng anh có vẻ ân hận:

--Anh xin lỗi, nhưng thật lòng anh không chịu nổi khi nghĩ em từng yêu một người nào đó khác anh.

--Chả lẽ em nói đùa hay nói thật anh cũng không biết sao?

Ngũ trầm giọng:

--Anh không thích em đem tình yêu của anh ra đùa như thế.

--Vậy em xin lỗi! Tối lắm rồi, em phải về thôi.

--Đứng đây đợi anh lấy xe nha.

Thấy An Hạ cúi đầu làm thinh, Ngũ xuống nước:

--Anh không bao giờ ngu ngốc khơi ra những chuyện vớ vẩn như vừa rồi nữa. Đừng giận anh mà.

An Hạ hờn dỗi:

--Ai ... dám giận anh.

--Không giận thì cười đi.

--Cười hồng nổi rồi ...

Ngữ xoa tay:

--Để anh làm hề cho em cười vậy.

Hạ chưa kịp nói lời nào, Ngữ đã le lưỡi làm đôi mắt lé xệ và cái miệng méo sang một bên trông thật gớm ghiếc.

Cô bật cười:

--Eo ơi! Xấu xí quá! Em chê bây giờ.

Ngữ vòng tay ôm eo Hạ.

--Hết giận anh rồi phải không?

An Hạ cúi vào sườn Ngữ:

--Tạm tha cho anh chớ chưa hết giận đâu.

Ngữ nhăn nhó:

--Trời ơi! Móng vuốt đại bàng hay những vết chim câu đây mà đau muốn chết vậy?

An Hạ cong môi đưa tay ra:

--Là móng vuốt của em đó. Nếu đã yêu phải chịu thúc thủ thôi.

Ngữ nói:

--Anh xin đầu hàng vô điều kiện. Tương anh râu quạp, sau này chắc sẽ sợ vợ.

An Hạ ngồi thật ngoan sau lưng, Ngữ hơi nghiêng đầu ra sau vò vỉnh:

--Ôm anh đi nhỏ.

An Hạ nhắm mắt tựa vào lưng anh và nghe Ngữ hát khe khẽ:

"Lãng du khắp nơi, anh với em cùng lênh đènh quên tháng ngày ..."

Vòng tay ôm siết lấy anh, Hạ bỗng hoang mang lo lắng. Tính Ngữ xem chừng hơi thất thường. Anh cộc lốc lắm lì rồi vui nhộn như trẻ con liền sau đó. Anh rất yêu cô nhưng cũng rất ghen. Liệu An Hạ chịu đựng nổi Ngữ không, dù cô cũng rất yêu anh?

Tay Ngữ đan vào tay cô, giọng anh trầm xuống:

--Em nghĩ gì vậy?

--Em nghe anh hát.

--Anh thích bản nhạc đó lâu rồi, nhưng hôm nay có em kể bên anh mới thấy nó hay tuyệt.

An Hạ xa xôi:

--Nhưng cuộc đời này đâu phải là một khúc ca lãng mạn như vừa hát.

Ngữ gật gù:

--Anh biết, bởi vậy người ta mới có những bài hát như thế để thấy cuộc đời vẫn đáng yêu.

Hạ vùi vào lưng Ngữ:

--Anh mồm mép lắm. Hèn chi ...

--Hèn chi thế nào?

--Người ta chết vì anh chớ còn thế nào nữa.

Ngữ bồi hồi:

--Anh chỉ cần có em chứ không cần ai hết? Anh yêu em! Chỉ mình em thôi.

An Hạ thêm vào:

--Và tin em nữa chứ?

Ngữ nhún vai:

--Chỉ 99%. Anh theo học thuyết tương đối mà.

--Nhưng người ta có thể chia tay vì 1% mong manh đó.

--Nếu vậy cũng đành chịu. Anh rất rạch ròi, trong tình yêu cũng thế.

Hồi còn nhỏ anh rất thương nội và cô Hồng. Khi lớn lên biết được hai người đã lừa dối mình, bao nhiêu tình cảm trong anh cạn hết. Nội chết rồi anh không muốn nhắc nữa, nhưng với cô Hồng anh xem như người dưng nước lã. Dù ngoài miệng cô cô cháu cháu ngọt sớt, chẳng qua anh muốn giữ chút thể diện cho cổ.

An Hạ băn khoăn:

--Đối xử như vậy có quá đáng không anh?

Giọng Ngữ dừng dừng:

--Ai đã lừa dối anh, anh xem như không có họ nữa. Anh vứt họ ra khỏi trái tim mình như vứt một món đồ bỏ đi.

Hạ ngập ngừng:

--Như vậy ... ác lắm.

Ngữ giễu cợt:

--Bản chất của anh mà, em yêu nhầm sa tăng rồi nhóc ạ.

An Hạ kêu lên:

--Anh không phải sa tăng. Sao nỡ nói vậy với em?

Ngữ im lặng. Trái tim Hạ chột nhoi nhói, yêu một người không đơn giản chút nào. Hạ yêu Ngữ, ngoài những trở ngại bên ngoài cô đang chống đỡ, Hạ chột bàng hoàng phát hiện ra tính cách dữ dội của Ngữ chính là trở ngại bên trong lớn nhất. Nếu sau này hai người phải xa nhau, chắc không lý do khách quan nào đâu mà chính do hai người thôi.

Bất giác An Hạ lo lắng. Cô ôm siết Ngữ như sợ anh biến mất.

Giọng đầy xúc động, Hạ nói:

--Dù anh là thiên thần hay sa tăng, em cũng yêu anh hết. Anh hiểu không?

Ngữ khẽ cười:

--Anh hiểu. Bây giờ chỉ đường cho anh đến nhà trọ đi thiên thần bé nhỏ.

An Hạ như sự tĩnh, cô rùng mình nhớ tới chỗ mình ở rồi đáp ứng:

--Anh chỉ có thể đưa em tới đầu ngõ thôi.

Ngữ bất bình:

--Tại sao vậy?

--Em ở nhà sàn. Muốn vào tới nơi phải qua mấy cây cầu khỉ ọp ẹp, xe anh vô không được đâu.

--Trời ơi! Em ở khu ổ chuột ven mấy con kênh nước đen ngòm hôi hám như vậy, anh không an tâm đâu.

Hạ chắc lưỡi:

--Em chỉ ở tạm thôi mà. Anh không biết đâu. Tìm nhà trọ khó lắm.

Nhiều chỗ tiền thuê nhà hơn nửa tháng lương đó. Em đâu thể hoang phí được.

Ngữ nhỏ nhẹ.

--Về ở với anh đi Hạ.

An Hạ lắc đầu:

--Em không muốn mắc nợ anh đâu.

--Em cố chấp quá.

--Có lẽ là vậy. Nhưng nếu anh là em, chắc anh cũng thế thôi.

Ngữ thở dài:

--Anh không ép, chỉ mong sao em mau có chỗ trọ khác, như vậy anh mới an tâm.

An Hạ im lặng nép vào người Ngữ. Một chút nữa thôi cô phải về cõi riêng tăm tối, chật hẹp và nghèo khó của mình. Bây giờ còn được bên anh hãy ôm chặt để biết mình đang hạnh phúc. Vài tháng nữa anh đi tu nghiệp ở Nhật rồi. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra khi chỉ còn mình Hạ với nỗi nhớ mong chất ngất ...

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 13

Ngữ nôn nóng bước theo đứa bé vào con hẻm nhỏ xíu, ngoằn ngoèo dơ bẩn. Mùi hôi thối từ phía rạch bốc lên làm anh váng vất, khó chịu, nhưng Ngữ vẫn hối hả đi tiếp.

Đã 3 ngày rồi anh không gặp An Hạ, dù chiều nào Ngữ cũng đợi cô ở cổng công ty. Hỏi thăm anh mới biết Hạ nghỉ đã mấy bữa. Sáng nay không đi làm, anh tới khu ổ chuột này tìm nhà trọ của cô, mà lòng như có lửa đốt vì lo lắng.

Tới trước 1 căn nhà tôn thấp lè tè, thằng nhóc cười toe toét:
--Trong này nè ... ông kêu đại đi ...
Gọi mấy tiếng vẫn không trả lời, Ngử dúm 5 ngàn vào tay thằng bé rồi đẩy cửa lom khom bước vô.
Trên sàn nhà ngổn ngang những chiếc chiếu gấp vội vã để che mừng mền. Bên trong hoàn toàn không có ai. Định thần nhìn kỹ, Ngử thấy trong góc phòng, sát vách tường có 1 người nằm đắp mền.
Ngần ngừ 1 chút, anh lách mình tránh những chiếc chiếu, bước đến kế bên và thẳng thốt kêu lên:
--Trời ơi! An Hạ.
Ngử nát lòng nhìn cô nằm mê man với gương mặt đỏ ửng, đôi môi khô nứt vì sốt.
Rờ trán cô, Ngử hốt hoảng khi thấy cô nóng hổi. Anh gọi nhỏ nhưng Hạ chỉ ú ớ trở mình rồi nằm yên.
Đang lúc không biết phải làm sao, Ngử chợt nghe có tiếng động ở cửa. Anh nhìn vào thấy 1 phụ nữ bước vào.
Chị ta tò mò ngó anh rồi hỏi:
--Cậu là ai vậy?
Ngử nói nhanh:
--Tôi là ... bạn của An Hạ.
--À! thì ra là vậy. Con nhỏ nằm mấy hôm rồi mới thấy được cậu.
--Tôi không biết Hạ bệnh. Sáng nay tìm mãi mới ra nhà trọ. Chị ở đây với Hạ à?
Chị phụ nữ gật đầu.
--Phải! Tôi là Liên, nãy giờ tôi đi mua thuốc cho con bé. Nó bị cảm mà.
Ngử lo lắng:
--Sao tôi gọi, Hạ không ... biết gì hết vậy?
Bước đến rờ trán Hạ, Liên kêu lên:
--Chà! Sao tự nhiên nó nóng dữ vậy kìa.
Ngử sốt ruột lay cô thật mạnh:
--Hạ! Hạ! Anh đây.
--Để tôi lấy khăn ướt lau mặt cho nó.
Dứt lời, Liên lật đật chạy ra sau, Ngử càng xóc cô dậy.
Thấy anh, Hạ bật khóc làm Ngử run lên.
Giọng Hạ yếu ớt:
--Em vừa mơ gặp mẹ, bà cứ lôi em đi. Em sợ không được gần anh nữa. Em sợ lắm ...
Ngử nhúm mày:
--Em nói bậy! Anh đang ôm em đây mà. Đến bác sĩ chích vài mũi là

khỏe ngay. Đừng khóc.

Đỡ cái khăn trên tay Liên, Ngữ ân cần lau mặt cho Hạ.

Liên lên tiếng:

--Cậu đưa con nhỏ đi bác sĩ là đúng. Ở chỗ này ... độc lắm, yếu 1 chút là ngã bệnh ngay. Phải tìm chỗ khác cho con bé trọ.

Ngữ nghiêm giọng:

--Nghe chị Liên nói chưa? Lần này dứt khoát anh đưa em về nhà.

Bướng với anh không được đâu.

An Hạ nhìn Liên rên rỉ.

--Chị đi bác sĩ với em nha.

Liên gật đầu:

--Được mà! Để chị giúp em thay quần áo.

Dứt lời, Liên hất mặt về phía Ngữ:

--Chịu khó ra ngoài 1 chút ... nhà trọ nào từ trước tới sau cũng chỉ trống thế này thôi.

Ngữ gượng cười đợi Hạ đứng dậy rồi bước ra ngoài, khép cửa lại.

Anh không tưởng tượng An Hạ phải ở trong căn nhà tồi tàn như thế.

Đã vậy còn giá thuê nhà ở thành phố rất đắt, nhưng cứ ngỡ rằng ít ra những căn nhà cho thuê cũng tiện nghi 1 tý, chớ nào ngờ như thế này người ta cũng phải ở trọ. Anh không thể để cho người mình yêu ở đây được. Nếu An Hạ ngại sống chung, Ngữ sẵn sàng nhường căn nhà đang ở cho cô, anh sẽ vào công ty, trong đó lúc nào cũng có 1 phòng trống dành cho anh.

Tạm an tâm với điều vừa nghĩ ra, Ngữ nôn nóng cho tay vào túi quần đi qua đi lại. Anh biết đây là cơ hội tốt để An Hạ không từ chối mình. Anh yêu cô và khao khát lúc An Hạ thuộc về mình từng giây từng phút.

oOo

Bước đến gần cầu thang, An Hạ lắng nghe tiếng bà Hồng vọng lên từ phòng khách.

--Cuối cùng mày cũng đưa con hồ ly ấy về ở đây, tao thật không tin nổi mày mê nó như vậy.

Giọng Ngữ gay gắt:

--Tôi đã nói chuyện này không liên quan đến cô mà.

Bà Hồng gân cổ lên:

--Sao lại không? Trai gái chẳng phải vợ chồng mà ở chung nhà, còn ra thể thống gì nữa.

Ngữ cười nhạt:

--Tôi và Hạ sẽ đăng ký kết hôn, chỉ đợi mẹ tôi ở Mỹ về là tổ chức lễ cưới. Có thể việc của tụi tôi chả ra thể thống gì, nhưng chắc chắn

không khéo dây dưa từ năm này qua tháng nọ như mối tình của cô và anh Thành. Tôi đã từng nói, cô không có tư cách để lên lớp tôi. Điều này chả bao giờ sai. Cô về đi, đừng vì muốn lấy lòng Diệp Trúc mà đến đây kiếm chuyện nữa.

An Hạ nhói đau khi nghe bà Hồng nói:

--Tại chỉ vì mày chó không vì con Trúc. Mày u mê nên mới tưởng An Hạ yêu mày thật lòng. Hừ! Nó chỉ mê tiền thôi. Trước đây nó đã mời chài anh Thành để moi tiền bao thẳng kếp ruột. Bây giờ tới phiên moi tiền mày. Cứ vào soi gương đi sẽ thấy cái đầu mày mọc sừng tới nơi rồi kìa.

Ngữ lạnh tanh:

--Tánh tôi nóng nảy, cô thừa biết mà, do đó cô về đi. Tôi sợ mình không dẫn được thì phiền lắm.

Bà Hồng ơng ơng:

--Bất quá mày đánh cô ruột mình vài cái chó gì. Dù có bị như vậy tao cũng phải nó cho mà biết. An Hạ là đứa hư thân mất nết, không đáng để mày lo. Trước sau gì tao cũng sẽ vạch mặt nó cho mày thấy.

An Hạ mệt mỏi ngồi bệt xuống cầu thang, 2 tay ôm lấy đầu, tâm trí cô trống rỗng, hồn vía ngơ ngơ như lạc tận đâu.

--Tại sao người ta không để cô yên chứ?

Nước mắt tủi hờn lại ứa ra nghẹn ngào, tức tưởi. An Hạ nghe Ngữ gằn từng chữ.

--Nếu không làm được việc ấy, cô tính sao đây?

--Mày đừng hỏi đó. Tao sẽ đưa thẳng kếp của nó đến gặp mày. Cách đây vài hôm thẳng Tiến dám mò tới nhà Diệp Trúc để hỏi thăm An Hạ. Nhờ vậy tao mới tra hỏi được vài điều thú vị về tụi nó.

Ngữ gay gắt nạt ngang:

--Toàn là bịa đặt, tôi không nghe.

Bà Hồng bật cười:

--Bịa đặt à? Cứ cho là tao bịa, nhưng coi chừng đó. Nếu không, tới lúc mày qua Nhật, ở bên này nó rước thẳng đó về đây hú hí thì vừa đau vừa nhục nhé con.

Tại An Hạ ù lên, cô không hiểu Tiến đã đặt điều khai xấu gì về mình, mà bà Hồng lại nói những câu khó nghe đến thế.

Người rã rời, Hạ thất thểu bước lần ra ban công. Cô ngồi xuống xích đu và mặc cho nó đung đưa, đung đưa ... rồi cuộc đời sẽ đẩy đưa cô tới đâu? Sao số phận cô lúc nào cũng bấp bênh như chiếc xích đu này vậy? Ngữ yêu nhưng anh có tin Hạ không khi anh cứ phải nghe những lời như thế? Điều này chỉ có Ngữ biết, cô hồi hộp nghe bước chân anh đến gần.

Ngồi xuống kế bên, Ngữ im lặng kéo cô vào lòng, mặt làm lì nghị ngời:

An Hạ khó khăn mở lời.

--Cô Hồng nói gì thế anh?

Ngữ cúi xuống hôn nhẹ lên ót Hạ.

--Đâu có gì ngoài chuyện hôn hạp làm ăn.

--Em nghe hết rồi, anh đừng dối nữa.

--Anh không quan tâm đến những lời báng bổ đó.

An Hạ buồn bã:

--Nếu không quan tâm, anh đâu giấu em ...

Bỗng dừng Ngữ câu lên, anh đứng dậy cau có:

--Vậy em muốn anh phải làm sao? Tin lời cô Hồng à?

Thấy An Hạ co ro nhìn mình, Ngữ vung tay:

--Xin lỗi! Anh không bình tĩnh nổi khi nhớ đến kẻ đã tặng cho mình 1 nhát dao. Vết sẹo ấy vẫn còn mới nguyên, em hiểu không?

An Hạ chậm chạp gật đầu:

--Em hiểu. Quên em đi, anh sẽ dễ chịu hơn. Năm tháng dần qua, em hay vết theo theo thời gian cũng cũ đi mà.

Cấn môi thật đau, cô đi nhanh về phòng. Ngữ không ngăn lại, cũng không theo cô. An Hạ thần thờ ngồi xuống giường ...

Lẽ ra cô nên trở về phòng trọ tồi tàn trong khu ổ chuột đó sau khi hết bệnh. Nhưng cô đã không cam tâm nhìn Ngữ cô đơn buồn bã trong ngôi nhà sang trọng to lớn của anh.

Hai người yêu nhau sống bên nhau thì chuyện gì đến đã đến, cô không ân hận vì cô yêu. Song bây giờ điều An Hạ lo sợ đã tới ...

Tiến, Diệp Trúc và có lẽ cả ông Thành lẫn bà Hồng không dễ tha thứ cho cô. Họ tung đòn hoả mù vào Ngữ, rồi đánh mạnh vào lòng tự trọng của cô. Đúng là An Hạ không có tư cách gì để ở cùng Ngữ tại đây ngoài cái tiếng nhân tình nhân gái.

Lúc này Ngữ đã nói dối khi bảo với bà Hồng hai người vừa đăng ký kết hôn. Anh muốn giữ thể diện cho Hạ hay muốn dẫn mặt bà cô mình?

Có lẽ đã tới lúc An Hạ phải đi rồi ...

--Em làm gì vậy?

Hạ giật mình khi thấy Ngữ đứng tựa vào cửa phòng. Vò tròn chiếc gối trong tay, cô cố giữ vẻ thản nhiên.

--Đâu có gì ...

Ngữ ngồi xuống giọng giễu cợt:

--Lại giận anh nữa rồi, đúng không. Ghê thật ... nào là: "Quên em đi, anh sẽ dễ chịu hơn. Năm tháng dần qua, em hay vết theo theo thời

gian cũng cũ đi mà". Nói thì hay lắm, chỉ cần đêm nay nằm 1 mình, ngày mai thành phố sẽ ngập lụt mất.

An Hạ chưa ngoa:

--Thì cứ để em 1 mình, anh vào đây làm chi rồi kể lể. Thấy ghét.

Nằm vật ra giường, Ngữ kéo mạnh Hạ theo.

--Chân anh chả muốn vào, khổ nỗi mỗi anh đòi năng nặc. Không hôn em đâu có được.

--Anh giỏi nguy biện lắm! Mới nạt người ta tức thì, bây giờ bày đặt ... ai thêm cho hôn.

Ngữ háo hức:

--Anh xin ... tạ tội liền. Chuẩn bị môi nha cứng! Không thêm cũng ráng chịu.

Định giấu mặt vào gối nhưng không kịp, An Hạ lả người đi vì trận mưa hôn của Ngữ.

Bỗng dừng anh buông cô ra thở dài.

--Hai tuần nữa anh đi rồi. Ai lo cho em đây? Càng nghĩ càng rối. Nói thật, anh không muốn xa em dù 1 giây.

--Đàn ông phải đặt sự nghiệp lên hàng đầu. Thiếu gì người muốn đi nước ngoài như anh mà không được. Cơ hội không đến 2 lần đâu.

Ngữ gác tay sau ót:

--Đành rằng như thế, nhưng có sự nghiệp mà lỡ mất ... vợ thì cuộc sống này với anh vô nghĩa.

An Hạ chớp mắt:

--Em đâu phải là vợ anh.

--Vậy thì là gì? Đời anh chỉ có mình em. Nếu vì lý do gì đó phải sống người đàn bà khác, anh không bao giờ hạnh phúc.

Vuốt nhẹ vết sẹo trên ngực Ngữ, An Hạ ngập ngừng:

--Anh thật sự hạnh phúc khi có em bên cạnh à?

Ngữ gật đầu và hỏi:

--Bộ em không hạnh phúc khi sống với anh sao?

An Hạ nhìn Ngữ:

--Có chứ! Nhưng em luôn mang nặng cảm giác tình mình mong manh quá. Bởi vậy hạnh phúc còn có nghĩa là lo âu hồi hộp.

Ngữ hơi nhồm đầu lên:

--Về chuyện gì mới được?

--Nhiều chuyện lắm. Thí dụ những điều cô Hồng vừa nói, hoặc nghĩ đến ông Thành và Diệp Trúc, em sợ họ không bỏ qua cho mình.

--Chúng ta chả có lỗi gì với họ hết. Em đừng nhắc nữa.

An Hạ cắn môi:

--Nhưng chính họ làm em lo ...

--Em không yêu Trúc, em lo gì nào?

An Hạ nép sát người vào Ngữ. Cô không thể nào giải thích cho anh biết nỗi lo của mình. Nhưng Hạ linh cảm điều bất hạnh nào đó đang rình rập hạnh phúc cô đang có.

Bất giác cô ôm lấy Ngữ, anh dịu dàng vuốt ve cô, giọng trầm xuống:

--Anh định nhờ chị Liên ở đây với em trong suốt thời gian anh đi Nhật. Có người cạnh em, anh an tâm hơn.

--Chắc gì chị ấy chịu làm cô bảo mẫu giữ người yêu giùm anh.

Ngữ cười tự tin:

--Anh năn nỉ, chị sẽ chịu thôi. Anh thấy chị Liên tốt, lại rất thương em.

--Có lẽ em nên ở nhà trọ cho đến khi anh về thì hay hơn.

--Lại mặc cảm rồi, đây là nhà của chúng ta. Không có anh, em phải giữ nó chứ. Anh quyết định rồi, sau khi ở Nhật về, mình sẽ làm đám cưới ngay.

Hạ cắn khoăn:

--Có vội vàng lắm không anh? Em chỉ sợ ...

Ngữ gắt:

--Trời ơi! Hết lo rồi đến sợ. Anh rầu em quá Hạ à! Hay là không muốn làm vợ anh?

Hạ lắc đầu thật nhanh:

--Đâu có.

--Hoặc em còn giấu anh chuyện gì?

--Không hề ...

--Vậy coi như thông qua nha ... cô vợ bé bỏng của anh. Bây giờ nhắm mắt lại đi ...

An Hạ ngước lên khi Ngữ cúi xuống thật gần, gần đến mức Hạ nghe cả nhịp đập tim anh, hồi hã. Yêu và được sung sướng biết bao nhiêu.

Cô phụng phịu nói:

--Em muốn nhìn xem mặt anh khi hôn ra sao ...

Ngữ cười:

--Trông xấu xí lắm, bé con ạ.

Dứt lời, Ngữ với tay tắt đèn. Hương ngọc lan dịu dàng len vào tận phòng làm đêm thêm quyến rũ hơn, sâu lắng hơn ...

oOo

An Hạ dè dặt nhìn bà Hồng rồi nhỏ nhẹ lên tiếng:

--Thưa cô, anh Ngữ không có ở nhà ...

Khác với nét cau có lạnh lùng mỗi lần gặp Hạ, hôm nay bà Hồng cười thật tươi.

--Cô biết, nhưng không sao, vì cô tìm cháu mà. Sao chưa mở cửa?

Bộ thẳng Ngữ dặn cháu đừng tiếp cô à?

--Dạ ... đâu có. Cháu chỉ ngạc nhiên không biết cô tìm cháu vì chuyện gì thôi.

--Thì cũng chuyện của 2 đứa bây. Sáng nay mẹ thằng Ngữ có điện thoại về hỏi thăm nàng dâu tương lai ... Nào! Chả lẽ để đứng ngoài đường như vậy à?

An Hạ lúng túng mở cổng, bà Hồng tự nhiên bước vào, ngồi xuống salon.

--Chả biết thằng Ngữ ca tụng cháu thế nào mà mẹ có coi bộ chịu lắm. Dù sau 6 tháng nữa cháu cũng là vợ nó. Chuyện cũ không nhắc lại nhé?

An Hạ nói ngay:

--Cháu đã quên mất rồi ạ.

Bà Hồng ngọt ngào:

--Được vậy thì tốt, cháu cũng thông cảm cho cô. Nếu đặt vào trường hợp cháu là cô, có lẽ cháu sẽ thấy khó xử khi mỗi ngày nhìn thấy nét mặt buồn rầu, khổ sở của Diệp Trúc. Một bên là con chồng, một bên cháu ruột. Bệnh vực đứa nào cũng khó hết.

Thấy An Hạ ngồi lặng thinh, bà Hồng giả lả.

--Chậc! Vừa nói chuyện cũ bỏ qua, cô lại đi nhắc nữa rồi. Đúng là lắm cảm.

An Hạ vội vàng lên tiếng:

--Để cháu rót nước cho cô ...

Bà Hồng xua tay:

--Thôi! Cô không uống nước tủ lạnh đâu.

Cho tay vào giỏ xách, bà nói:

--À! Sẵn có bịch sữa tươi, cháu cho vào 2 ly, mình cùng uống vậy.

--Cô thích uống sữa tươi lắm à?

--Ờ! .. Nè! Đừng nói rằng cháu không biết uống sữa ghen.

An Hạ đứng dậy:

--Ơi không! Cháu thích sữa lắm.

Bà Hồng nhếch môi cười rất lạ.

--Vậy thì quá tốt rồi! Hợp gu với cô.

Đợi An Hạ khuất sau bếp, bà Hồng bước đến mở nhạc.

Con bé xinh đẹp đúng là nai tơ. Mà đàn ông nào chả mê các con nai vàng ngơ ngác, ngây thơ. Nhớ tới ông Thành, máu ghen của bà bốc lên đến đầu ... Thà ông bỏ tiền ra chơi gái, bà chả thêm bận tâm.

Đằng này ông bày đặt yêu 1 con bé đáng tuổi con gái mình mới tức chết được chứ.

Hừ! An Hạ tưởng bà chấp nhận mối tình của nó và Ngữ là lắm to. Bà đâu ưa gì Ngữ. Hai đứa phải khổ sở bà mới hả lòng ghen tuông, đổ

ky ...

Nhìn Hạ nhanh nhẹn bưng cái khay ra, bà Hồng khen:

--Cháu làm việc lẹ làng thật! Ngũ có phúc mới được cháu yêu.

Bưng ly sữa nhấp 1 miếng, bà nhú mày:

--Chà! Hơi lạt ... cô có tạt ừa ngọt. Làm ơn cho thêm tí đường nha.

An Hạ nhẩn nhục:

--Dạ được.

An Hạ vừa quay lưng đi, bà Hồng đã lấy trong túi ra 1 gói giấy nhỏ và lẹ làng trút chất bột trắng trong gói vào ly của An Hạ.

Miệng cuỜi nhếch môi, tay khuấy nhanh, bà đặc ý nhìn ly sữa nằm ngon lành trên bàn.

Hừ! Con mồi sắp mắc bẫy rồi. Bà sẽ được khoan tay đứng nhìn với nỗi hả hê của người giăng bẫy ...

Đợi Hạ để hủ đường xuống bàn, bà ngọt ngào:

--Uống đi Hạ! Nãy giờ mất công chạy tới chạy lui vì chiều ý cô.

Thấy Hạ dè dặt nhấp từng tý, bà Hồng cười cười:

--Trông cháu nhút nhát như con mèo thế kia bảo sao Ngũ không yêu.

Thằng nhóc ấy thích làm anh hùng bảo vệ phái yếu lắm! Nhưng nó rất độc đoán và muốn người khác phục tùng mình triệt để. Chắc cháu phải ... tuân lệnh nó thôi. Đúng không?

An Hạ hạ giọng:

--Đã thương thì phải chịu thôi cô ạ.

--Biết nhường nhịn là tốt. Cháu hơn Diệp Trúc ở điểm này. Con bé quen được cưng chiều nên rất háo thắng. Cho đến bây giờ Diệp Trúc vẫn tin sấm muộn Ngũ cũng trở về với nó. Đúng là điên rồ, cô không hiểu nó dựa trên cơ sở nào để nói như vậy. Khi thằng đàn ông đã quay lưng với mình vì con đàn bà khác thì khỏi trông mong. Trừ khi

...

An Hạ buột miệng:

--Trừ khi thế nào hờ cô?

Bà Hồng khoát tay:

--Uống sữa đi rồi cô nói cho nghe. Chậc! Thằng Ngũ cũng chả vừa gì

...

Người Hạ nóng bừng lên vì câu nói lấp lửng của bà Hồng, cầm ly sữa cô máy móc uống cạn ...

Bà Hồng mỉm cười đầy vẻ hài lòng rồi dài giọng:

--Thằng Ngũ vốn đa nghi, nó yêu cháu nhưng vẫn nghi cháu. Bởi vậy nếu còn giấu nó điều gì thì chính cháu đã tạo cơ hội cho Diệp Trúc rồi đó.

An Hạ lắc đầu:

--Ồ! Cháu không hề giấu Ngữ chuyện gì hết.

Giọng bà Hồng lừng khừng:

--Thật sao?

Thấy Hạ lo lắng nhìn mình, bà Hồng nói tiếp:

--Chú Thành cũng không giấu cô bất cứ chuyện riêng tư thầm kín nào. Nhờ vậy cô mới biết trước đây có 1 lần ông và cháu đã ôm riết lấy nhau, hôn mê mết quên cả đất trời.

Lúc An Hạ sững sờ tái mặt thì bà Hồng lại nhẹ nhàng đập thêm 1 câu nữa:

--Chắc Ngữ không biết chuyện này? Vì hạnh phúc của mình, cô cũng chẳng nói ra làm chi cho ... xấu thiếp hổ chàng. Có điều đối với thằng Tiến cháu phải coi chừng, nó sẽ khai hết nếu ...

An Hạ chợt thấy choáng. Cô ân hận đã quên lời Ngữ dặn, mở cửa mời bà ta vào nhà. Rõ ràng bà Hồng tới đây với mục đích xấu. Cô quá ngờ nghệch, cả tin nên bây giờ mới rơi vào bẫy như vậy. Thật ra bà ta muốn gì ở cô chứ?

Đang hoang mang cực độ, An Hạ bỗng thấy người ngầy ngật thật khó chịu. Tay chân rã rời, mí mắt sụp xuống, nhưng cô vẫn nghe giọng bà Hồng sắc lẹm.

--Thằng Tiến từng nói với Diệp Trúc nó đã ăn ở với cháu như vợ chồng, đúng không?

Người nhẹ tênh như sắp ngã, cô ú ớ:

--Cháu không có ...

Bà Hồng cười khan:

--Chuyện đó ai mà biết. Cuộc đời này biến hoá khôn lường, từ không hoá thành có, hư trở nên thật mảy mòi.

An Hạ cố gắng suy nghĩ nhưng không hiểu nổi ý bà ta, cô gượng đứng dậy nhưng không được. Mắt gương lên thật to, Hạ thấy gương mặt bà Hồng chập chờn rồi nhòa dần trong bóng tối.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 14

Ngữ ngạc nhiên khi nghe tiếng nhạc vang lên thật to từ phòng khách, nhạc to đến mức anh bóp kèn mấy lần mà An Hạ vẫn không hay biết để ra mở cổng. Cô bé mê nhạc Ráp quá rồi đấy.

Mỉm cười một mình, Ngữ luồn tay vào trong kéo chốt cổng rồi dắt xe

vào sân.

Phen này phải ... hù một cái cho em sợ nhớ đời mới được. Vô ý kiểu này mai mốt anh đi thì ai lo cho em đây.

Lòng Ngữ nôn nao khi nghĩ tới cảnh An Hạ vò vố một mình trong phòng nằm ôm gối nhớ anh. Sáu tháng trời không dài lắm, nhưng vừa được sống hạnh phúc khác nào vợ chồng son mà phải xa nhau thì còn gì khổ hơn. Nếu không vì tương lai của cả hai, Ngữ đã ở nhà rồi.

Rón rén bước lên cầu thang, đẩy nhẹ cửa phòng ngủ, Ngữ ngạc nhiên đến nín thở khi thấy một người đàn ông đang ... quần lầy An Hạ trên giường. Ngữ ghen cứng hàm lúc nhận ra gã chính là Tiến. Máu nóng bốc cao lên tận đầu, Ngữ gào như hổ rừng bị thương rồi nhào tới kéo gã ra.

Đấm một cái vào mặt làm Tiến xiểng niểng, anh long mắt lên.

--Tao sẽ giết mày.

Tiến đưa tay chùi máu miệng, mồm oang oang:

--An Hạ là của tao. Vì cần tiền, cần chỗ nương nấu buộc lòng con bé mới ở với mày. Nhưng bất cứ khi nào tao muốn, con bé đều chiều ý. Ví dụ hôm nay chẳng hạn. Dù biết ngày mai mày đi, An Hạ vẫn ... hê ... hê ... Thôi! Tao nhường mày đêm nay đó thằng đại gái.

Ngữ giận điên lên. Anh nhào tới, Tiến nhoài mình ra khỏi phòng, chạy ào xuống cầu thang. Ngữ chạy theo, đến nửa chừng không hiểu sao anh quay lại nhìn An Hạ đang run rẩy cài lại nút áo rồi ngồi co ro trên giường mặt xanh xao, hốt hoảng.

Đầu nặng nề, người lơ lơ lửng lửng, cô kinh hãi khi Ngữ xông xộc bước về phía mình.

Cô ú ớ mãi mới thành câu:

--Đừng ... tin ... nó.

Mặt tái xanh, mắt đỏ ngầu, Ngữ vung tay lên rồi ngật ngưỡng buông thõng xuống. Anh không thể nào đánh cô gái anh yêu điên cuồng được.

Bóp mạnh vai Hạ, giọng Ngữ đau đớn:

--Tại sao cô đối xử với tôi như thế? Tại sao?

An Hạ lão đảo trong vòng tay lồi kéo của anh.

--Em không biết. Em ...

Nói chưa hết câu, Hạ đã bị Ngữ xô té dài xuống sàn nhà. Cô gượng nhưng không sao ngồi dậy nổi. Chuyện gì đã xảy đến với cô? Hạ ngỡ ngác với chính mình.

Ngữ chống nạnh:

--Hừ! Đừng đóng kịch nữa. Tôi không bao giờ tha thứ cho ai lừa dối

tôi, tôi không cũng không quên những gì vừa thấy! Khuya nay tôi đi rồi. Dù không yêu, cô cũng nên để tôi sống hạnh phúc hết hôm nay chứ. Thật không thể ngờ, thiên thần trong trắng của tôi là thế.

Chỉ tay ra cửa phòng, Ngữ quát to:

--Mau rút theo nó đi.

Rướn người ôm lấy chân Ngữ, An Hạ bật khóc:

--Em bị Tiến hại mà.

Giọng Ngữ lạnh tanh:

--Vậy sao? Nó từ trên trời rơi vào phòng ngủ để hại cô à?

Cổ An Hạ khô khốc. Tâm trí mụ mẫm cô không biết phải trả lời thế nào khi bản thân chưa nghĩ được tại sao Tiến vào được tận đây.

Dừng dưng hất mạnh chân, khiến Hạ bật ngửa ra sau, Ngữ mím môi:

--Thu dọn rồi đi khỏi đây ngay.

--Nghe em nói ... em bị oan ...

--Tôi đã thấy rõ và cô chả còn gì để bào chữa.

Đầu óc hoảng loạn, An Hạ vô hồn nhìn Ngữ lúc anh hạ thấy giọng như thì thầm:

--Lâu nay cô đã lừa dối tôi, trong khi tôi lại yêu hết sức chân thành.

Mặt Ngữ đanh lại:

--Giờ thì hết rồi. Xem như cô đã chết, tôi sẽ đi kiếm ... nó để rửa mối nhục này.

--Đừng đi Ngữ.

Ngữ lạnh lùng:

--Cô lo cho nó à? Trước đây vì cô tôi đã bỏ qua, lần này phải sống chết với nó. Tôi chỉ yêu cầu cô đừng ở đây nữa.

An Hạ vỗ vào đầu, giọng rên rỉ.

--Anh phải tin, em bị người ta hại.

Ngữ chột gằm lên:

--Im đi! Và biến ngay đi! Tôi thù cô lắm.

An Hạ nghẹn ngào gục xuống. Lời của Ngữ như đinh nhọn đâm vào tim. Cô hụt hẫng, tuyệt vọng cùng cực trước sự việc vừa xảy ra.

--Bà Hồng! Đúng là bà Hồng đã gài cô vào bẫy.

An Hạ rùng mình khi đã nghĩ ra mọi việc, cô tức tưởi nói:

--Chính bà Hồng bày chuyện này ... đúng rồi ...

Nhưng Ngữ cười nhạt rồi quay lưng đi. An Hạ nằm vật xuống sàn.

Linh tính có một điều bất hạnh sẽ đến với mình đã thành hiện thực.

Hạ còn lạ gì tính Ngữ. Anh rất cố chấp và tự ái. Lúc này có nói gì với anh cũng vô ích. Anh đang bùng bùng vì ghen vì nhục. Ngọn lửa ghen tuông đã đốt cháy mọi thứ tốt đẹp từng có giữa hai người, nó làm cô trở nên hèn hạ, ti tiện trong mắt Ngữ ... Nhưng anh xem cô

như giun, gián, sâu bọ gì cũng chẳng sao. Điều quan trọng là Ngữ phải lên máy bay vào sáng mai, anh không thể vì Tiến mà bỏ lỡ cơ hội này.

Đầu nhức như búa bổ. An Hạ quờ quạng đứng dậy. Cô nhất định tìm cho ra Ngữ để năn nỉ anh chuẩn bị cho ngày mai. Dù có bị anh mắng, An Hạ cũng không ngại ngần.

Nhưng bây giờ anh ở đâu cơ chứ? Bước tới điện thoại, cô quay số công ty của anh và nghe máy trả lời từ hai ngày nay anh đã xin phép để chuẩn bị đi Nhật.

Loạng choạng An Hạ bước ra đường vẫy một chiếc xích lô. Ngồi lắc lư theo nhịp xe chạy, cô như mất hồn không biết trả lời với người lái mình sẽ về đâu.

Mặc cho xe chạy loanh quanh trong thành phố, An Hạ ngồi nhìn phố xá đông người và cố tìm Ngữ. Trái tim tan nát vì đau khổ, An Hạ không còn biết mình phải làm gì ngoài việc trở lại nhà. Có thể giờ này Ngữ đã nguôi ngoai và đang ở nhà chờ cô về để giải thích mọi chuyện không chừng ...

Tạm khuây khoả với điều vừa nghĩ ra, An Hạ giục người đạp xích lô đạp nhanh hơn. Về tới nhà, cô mừng đến ứa nước mắt vì cửa phòng khách mở. Vậy là Ngữ đã về rồi.

Chạy vào phòng, Hạ sững sờ khựng lại khi thấy Diệp Trúc đang tình tứ ngả đầu vào vai Ngữ trên salon.

Hai người vẫn thản nhiên nhìn cô đứng chết sững. Diệp Trúc nũng nịu cầu vai Ngữ.

--Vậy mà anh nói chỉ có hai đứa mình ở đây. Thế ... con kỳ đà kia chui từ đâu ra vậy?

Ngữ nhếch môi khinh bạc:

--Trong mắt anh lúc này chỉ có mình em, còn tất cả đều là rác rưởi bần thiêu.

Trúc cười rúc rích:

--Anh nói hay lắm. Nếu yêu em thì nhắc lại lần nữa đi cưng.

Ngữ vít đầu Trúc xuống:

--Anh thích hôn em hơn.

Dứt lời anh nâng mặt Trúc lên và âu yếm rà môi mình lên môi Trúc, sau đó anh hôn cô ta từng nụ nhỏ từng nụ nhỏ với tất cả khao khát, si mê cho đến khi Diệp Trúc quên cả đất trời ôm riết lấy mình, Ngữ mới hôn cô nụ hôn dài như bất tận.

Cách hôn này anh từng hôn An Hạ. Đó thường là khởi đầu sau đám của những đêm hồng ngây ngất hạnh phúc Ngữ chỉ dành riêng cho cô. Sao bây giờ anh lại ... lại ...

Mắt hoa lên vì hình ảnh đầy ... ấn tượng đang diễn ra. An Hạ cứng
nghe cả hàm, cô không thốt được lên lời nào ngoài việc cứ trố mắt
nhìn người đàn ông mình yêu mãi miết hôn người khác.
Dù biết Ngữ đang trả thù, An Hạ cũng không chịu nổi. Cô thụt lùi, thụt
lùi ra cửa và bẽ bàng ngồi xuống tam cấp. Nước mắt đầu cả rồi, Hạ
không khóc được nữa. Cả người cô như lửa cháy, Hạ muốn la hét,
nhưng lưỡi cô tê cứng, người cô mềm nhũn. Cô chợt hiểu ra, lúc
nhìn thấy cô trong tay Tiến, Ngữ cũng đau đớn khổ sở như vậy. Có
thể anh còn đau hơn cả cô bây giờ nữa kia.
Nhưng có phải anh đang đóng kịch nhằm trả thù cô không? Lẽ nào
Ngữ có thể diễn vai yêu y như thật thế này. Nhức nhối vì ghen, Hạ
ráng đứng dậy. Cô phải trở vào nói cho ra lẽ với Ngữ để anh hiểu cô
bị oan. Cả hai người đang rơi vào bẫy của bà Hồng và cả Diệp Trúc
nữa. Đúng là con bé đã cùng bà mẹ kể bày ra toàn bộ chuyện này
nhằm chiếm đoạt Ngữ của cô rồi.
Bước vào phòng khách, Hạ chỉ thấy mình Ngữ đang ngồi hút thuốc.
Nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, cô không biết phải bắt đầu thế
nào khi chuyện đã đến nước này.
Ngữ chợt hết sức dịu dàng:
--Ngồi xuống đi! Anh muốn nói chuyện với em.
Thái độ bình thản của Ngữ làm cô chợt dạ. Anh đã quyết định điều gì
chưa mà sao trông lạ thế? An Hạ liếm môi:
--Em cũng có chuyện cần nói với anh.
Ngữ rít một hơi khói thật sâu.
--Nếu là chuyện đã xảy ra, anh không nghe đâu, vì trăm nghe không
bằng một thấy.
Cô kêu lên uất ức:
--Ít ra em cũng được giải thích chứ?
Nhún vai đầy chán chường, Ngữ nói:
--Không cần đâu! Mọi việc quá rõ rồi. Dù em luôn miệng nói mình bị
oan.
--Em bị oan thật mà! Chính Diệp Trúc và cô Hồng đã cho em uống
thuốc mê ...
Ngữ gằn giọng nạt:
--Đừng bịa đặt nữa, họ cần phải làm thế sao?
An Hạ nghe lời:
--Anh không tin em à?
Ngữ cộc lốc:
--Không! Em vào thu dọn hết đồ đạc nhanh lên. Sau khi anh đi, ngôi
nhà này cô Hồng sẽ quản lý, em không vào được nữa đâu.

Lặng người đi vì thái độ phũ phàng của Ngữ. An Hạ ngó ngẩn hỏi:

--Vây em sẽ đi đâu?

Ngữ không trả lời, dụi đầu mẩu thuốc đang hút dở vào gạt tàn, anh mím môi gọi to:

--Xong chưa Trúc?

Giọng Diệp Trúc hồ hởi vọng ra:

--Xong rồi! Anh vào mang vali ra đi.

--Được! Cứ để đó, ra đây với anh.

Diệp Trúc nhún nhảy bước đến bên Ngữ.

Cô ta tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Hạ đứng xơ rớ cạnh salon.

--Mày còn tiếc gì nữa mà chưa rời khỏi đây? Bộ chờ Tiến trở lại rước hả?

Không chịu nổi ánh mắt dừng dừng ghẻ lạnh của Ngữ, An Hạ bỏ chạy vào phòng, cô hấp tấp quơ hết quần áo của mình cho vào giỏ.

Dù yêu cách mấy, oan cách mấy Hạ cũng có tự ái. Cô đâu làm gì sai để Ngữ đối xử tệ đến thế. Mới cách đây vài tiếng đồng hồ, anh còn nói với cô những lời yêu thương nồng nàn tha thiết. Sao bây giờ anh lại khác đến thế. Anh hận cô tận xương tuỷ hay sao?

Ngồi phịch xuống giường, Hạ ôm đầu rên rĩ ... Có Diệp Trúc ở bên cạnh Ngữ, cô không làm sao mở miệng nói cho anh hiểu vì con bé sẽ tác động vào theo kiểu chế dầu vô lửa. Ngữ chẳng đời nào tin cô.

Ngay bây giờ có thể anh không yêu mà chỉ lợi dụng Diệp Trúc chọc giận cô, nhưng qua sáu bảy tháng xa cách với nỗi hận trong lòng, An Hạ đâu thể đoán được Ngữ sẽ nghĩ sao? Anh có nghĩ lại thấy cô bị oan không?

Đang rối rắm với bao khốn đốn, Hạ bỗng thấy ai đó đặt tay lên vai mình. Cô vụt nhìn lên và giận tái mặt khi nhận ra là bà Hồng.

Bà ta đứng trước mặt cô với tất cả vẻ xác xược ngạo nghễ của kẻ chiến thắng.

Lúc Hạ chưa nói được lời nào, bà Hồng đã lên tiếng:

--Thế nào? Xéo khỏi đây được chưa?

An Hạ thần thờ:

--Ngữ bảo cô lên đuổi tôi đó à?

Bà Hồng lắc đầu:

--Không! Nó ra sân bay rồi. Và cái nhà này tôi quản lý. Tôi không rảnh để chờ mấy người đâu.

Hạ choáng váng:

--Anh đi rồi sao?

--Phải! Nó đi rồi và trong trái tim nó không bao giờ có hình bóng mày.

Hạ nấc lên:

--Cô là người độc ác.

Bà Hồng nghiêng răng:

--Khi yêu và khi ghen người ta có thể giết người. Tao chưa giết mày dù ông Thành vẫn còn chết mệt vì si mê mày mà! Trước đây tao không động tới mày vì còn thằng Ngữ, nhưng bây giờ mọi việc khác rồi. Mày sẽ thân bại danh liệt vì dám động vào bà.

Đẩy Hạ một cái thật mạnh làm cô xiểng niểng, bà Hồng quát lên:

--Cút ngay đi con quỷ nhỏ.

Ê chề nhục nhã lẫn đau đớn tuyệt vọng, An Hạ ôm giỏ xách đi như chạy ra ngoài.

Ngữ đã ra sân bay với Diệp Trúc và không thềm nói với cô lời nào.

Anh đoạn tình đến thế sao Ngữ? Tại sao anh không nghĩ, em đã không tiếc gì với anh cả mà. Hay là cuộc tình này chỉ là một trang trong cuốn vở đời anh. Đọc chán rồi anh sẵn sàng lật sang trang khác?

--Không! Anh không như thế đâu, nhưng bằng cách nào để anh hiểu cho em đây? An Hạ ngơ ngác đứng nhìn dòng xe chạy trên đường với đôi mắt của người không còn gì để mất. Trong đám đông đó không có ai là Ngữ của cô hết. Tất cả quá muộn rồi để cứu vãn một cuộc tình. Ngữ ra đi cùng mối hận lòng, với An Hạ điều đó đồng nghĩa với cái chết. Đúng là như vậy ...

Như một kẻ mộng du, Hạ vô hồn bước đi. Trời bỗng dưng đổ mưa nhưng dường như cô không để ý. Mặc gió thổi ào ào, mưa tạt ướt cả người, Hạ lơ ngơ đứng dưới cột đèn. Mãi đến lúc bị ai đó đập mạnh vào vai và gọi đúng tên mình, cô mới sực tỉnh ...

--Trời ơi! Em làm sao vậy Hạ?

Như đang chìm nổi giữa dòng mà vớ được phao. An Hạ ôm chầm lấy người trước mặt khóc oà lên.

--Chị Liên ơi! Em khổ quá.

Kéo Hạ vào mái hiên gần đó, Liên nói:

--Chuyện gì cũng phải bình tĩnh, đừng khóc nữa!

Mặc cho Liên dỗ dành, Hạ cứ khóc như mưa đang rơi.

--Ngữ đi học rồi sẽ về, em làm như cậu ta đi luôn không bằng.

Hạ bệu bạo nói trong nước mắt:

--Ngữ bỏ rơi em rồi.

--Em nói gì lạ vậy? Hồi sáng cậu ấy còn tới nhà trọ nhắc chị tối nay đến ngủ với em mà. Vừa rồi chị ghé nhưng thấy cửa đóng, chị tưởng em còn ngoài sân bay với Ngữ chứ.

--Ảnh đi với người khác. Ảnh đang hận em, ảnh bỏ em thật mà.

Liên kêu lên:

--Nhưng tại sao?

An Hạ lắc đầu rồi xót xa:

--Ảnh không tin em, ảnh cho rằng em có người đàn ông khác, nên đuổi em đi.

--Thật vô lý khi em đã sống chung như vợ chồng với Ngữ. Tại sao đến phút cuối cậu ta mới nói những điều khó tin này?

Người run rẩy vì lạnh và có lẽ cả vì phần uất An Hạ lấp bắp:

--Em bị lừa.

--Nghĩa là những gì Ngữ nghi ngờ đều có thật?

Hạ gào to với tận cùng uất ức:

--Không có! Không có. Em ...

Đang nói, An Hạ bỗng khóc nức lên, ngã chúi vào người Liên. Liên hốt hoảng ôm chầm lấy Hạ. Dưới ánh sáng nhợt nhạt của đèn đường, Liên thấy mặt Hạ bất động và trắng bệch như được nặn bằng sáp.

Kêu mãi Hạ vẫn làm thinh, Liên ú ớ la lên:

--Cứu tôi với!

Đoạn đường dài chìm dưới mưa vắng ngắt không một bóng người.

Liên không biết làm sao ngoài cách tiếp tục la lá mãi cho đến khi có một chiếc xích lô dừng lại, cô mới hào hển thở.

--Có người bị xỉu. Làm ơn giúp một tay.

Bác xích lô lệ làng đạp về khu ổ chuột mà Liên vừa chỉ đường.

Ngồi kế Hạ, Liên rơm rớm nước mắt. Cô không biết chuyện gì đã xảy ra mà Ngữ bỏ rơi Hạ trước lúc đi xa như vậy.

Nhìn bộ dạng Hạ thất thểu ngoài mưa rồi té xỉu thế này, Liên hiểu cô vừa qua một cú sốc nặng. Thật tội nghiệp An Hạ, con bé tứ cố vô thân bị người yêu ruồng rẫy sẽ sống ra sao đây.

Lòng cô bỗng dâng lên niềm thương cảm khôn nguôi. Trực giác cho Liên thấy Ngữ không phải hạng trăng hoa phóng đãng. Chắc chắn có sự nhầm lẫn gì rồi. Tạm thời Liên sẽ chăm sóc, an ủi Hạ, chờ đến khi Ngữ về, hai người lại ... huề thôi. Trai gái khi yêu, giận nhau là thường tình mà.

Nghe Hạ cựa mình khẽ rên, Liên mừng rỡ:

--Đừng quá khổ như vậy. Chuyện đâu còn có đó, chờ Ngữ về, chị sẽ đứng ra giải hoà cho hai đứa, không sao đâu.

An Hạ đau đớn trong im lặng. Bao lâu nữa Ngữ mới về? An Hạ bỗng muốn mình cứ mê mê tỉnh tỉnh như vậy mãi cho đỡ khổ.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi, lòng An Hạ chơi vơi khi nghĩ tới ngày mai.

Một ngày không có Ngữ.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 15

Đưa tay vẫy tạm biệt với con bé có đôi mắt tròn đen và bờ mi cong vút, An Hạ an tâm rời khỏi trường mẫu giáo. Hôm nay, con bé hết khóc nhè khi đến lớp, thế là tốt rồi. Cô mỉm cười nhìn bầy trẻ nhỏ chơi xích đu trong sân và băng khuâng nhận ra tuổi trẻ của mình đã vĩnh viễn qua rồi. Thời gian đúng là tựa cánh chim bay. An Hạ ngày nào nay đã thành một phụ nữ với bao lo toan bận rộn rất đời thường. Cuộc sống đã làm Hạ già dặn hơn so với những cô gái cùng tuổi, nhưng biết làm sao khi đôi vai cô phải gánh nhiều việc quá sức chịu đựng của mình.

Đi vào chợ, An Hạ vừa bước tới một quầy bán mỹ phẩm đã nghe tiếng Liên vọng ra:

--Hôm nay con bé còn khóc không?

An Hạ lắc đầu:

--Hết rồi, nhưng đòi hỏi đủ thứ mới khổ chứ.

Vừa lom khom xếp lại mấy chai dầu gội đầu, Liên vừa hỏi:

--Nó đòi cái gì? Đồ chơi hả?

An Hạ nhún vai:

--Nó đòi bố đưa đi học.

Liên tủm tỉm:

--Con ranh này đòi toàn cái không có mới chết! Em bảo sao với nó?

--Em bảo: "Bố ở nước ngoài chưa về, không đưa con đi học được".

Đó chị nó đã nói gì?

Liên ngồi xuống ghế sau quầy:

--Chị đoán không nổi rồi à nha.

An Hạ trầm giọng:

--Nó bảo kêu bố Dũng đưa nó đến trường để bạn cùng lớp không dám ăn hiếp nó nữa.

Liên cười nghệt nghẹo:

--Ôi trời ơi! Nó kiếm chồng cho em đấy.

An Hạ gắt:

--Đừng có nói nhảm.

--Sao lại nhảm? Chị thấy Dũng cũng tốt đó chứ. Nó rất thương bé An Nhiên, con nhỏ cũng quý bố Dũng. Chuyện đã qua bốn năm rồi, em còn chờ đợi gì nữa?

An Hạ nhếch môi:

--Em không chờ đợi mà chỉ thấy ngán ngẩm. Một mối tình vỡ tan và một đứa con. Với em là quá nhiều rồi, tim của em bé lắm, nó không đủ sức ... tải thêm những tình cảm khác đâu.

Liên chép miệng:

--Mới hai mươi mấy tuổi đầu mà làm như già 50. Bây giờ từ chối tình cảm của người ta, sau này sẽ ân hận đó. Đời nay đàn ông tốt chỉ còn sót lại vài ... mống thôi. Con gái hãy hãy đeo thắt Dững thiếu gì.

Giọng Hạ thản nhiên:

--Vậy thì mặc sức cho anh ta chọn. Em đâu dám trèo cao khi đã là đàn bà có con mọn.

--Nhưng nó lại thích gái một con thì sao?

An Hạ nhăn nhó:

--Sáng nay đã bán mở hàng chưa? Sao chị nói chuyện khó nghe quá vậy?

Liên nheo mắt:

--Chắc khách ... đợi em ra mới mua. Không tán dóc nữa, chị đi giao hàng đây.

Nhìn Liên đẩy chiếc xe Dame cũ mềm đi, An Hạ nao nao trong lòng. Suốt mấy năm nay, Liên là ân nhân, là cứu tinh của cô. Lần đầu nếu không có Liên, An Hạ đâu sống nổi đến bây giờ.

Thần thờ chùi thật lâu mặt tủ kiếng, An Hạ nhớ lại đoạn đường gian truân chuyên mình đã đi qua.

Mới đó đã 4 năm rồi, thời gian vô tình đến mức tàn nhẫn. Từ một cô bé ngốc nghếch quê mùa cô đã trở thành người đàn bà hạnh phúc. Rồi cũng trong khoảnh khắc lạnh lùng của thời gian, cô đã mất tất cả. Bốn năm rồi An Hạ chưa hề gặp lại Ngữ. Sau lần chia tay đầy bi kịch ấy, Ngữ đã đi biệt khỏi đời cô. Đi và không để cô nói một lời thanh minh cho những oan ức của mình.

Nghĩ lại chuyện xưa, An Hạ vẫn không hiểu sao mình đã có đủ can đảm lẫn nghị lực để vượt qua những tháng ngày kinh khủng đó.

Đêm ấy rời khỏi nhà Ngữ với giỏ xách trên tay, An Hạ cứ lang thang mãi ngoài đường như người mất trí. Gặp Liên, chị đã đưa Hạ về lại nhà trọ giữa đêm mưa như thác đổ. Trận mưa ấy làm cô bệnh hết cả tuần lễ ...

oOo

Cũng vào lúc nằm vùi với đau khổ tuyệt vọng đó, An Hạ biết mình đã có thai. Với cô, đây là điều bất ngờ khủng khiếp. Hạ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ làm mẹ. Nhất là vào lúc giữa cô và Ngữ đang xa cách nghìn trùng ... Anh đang hiểu lầm nên không bao giờ tin giọt

máu rơi đó là của mình.

Nhưng dù Ngữ đối với cô ra sao, An Hạ vẫn muốn có một đứa con của anh. Khổ nỗi hoàn toàn bị khủng hoảng, tinh thần suy sụp, thân xác bạc nhược vì thai hành nên Hạ tiều tụy ốm o như que củi. Nằm bẹp dí trong căn nhà trọ nóng bức, dơ bẩn, tồi tàn, cô chỉ muốn chết cho xong.

May thay An Hạ còn có Liên, chị ấy đối với cô thật tốt. Nếu không có chị, chắc An Hạ không đủ nghị lực vượt qua những gian truân trong cuộc sống.

Khi Hạ quyết định giữ cái thai vì đó là con của Ngữ, Liên không phản đối, chị hứa sẽ bảo bọc mẹ con An Hạ. Thời điểm đó giám đốc Trí đi công tác nước ngoài, Thủy Tiên ở nhà phụ trách chung đã thắng tay đuổi việc Hạ, vì lý do cô nghỉ lố tiêu chuẩn phép năm.

Đang lúc Hạ rơi xuống tận cùng của hố sâu bất hạnh, thì Liên lại gặp vận may. Chị trúng số được 100 triệu. Trở về quê, chị sửa sang ngôi nhà sắp đổ nát và mở quầy mỹ phẩm này, khác với thiên hạ thường tránh né con gái có ... chữa hoang vì sợ xui. Liên tin An Hạ đã mang may mắn đến cho mình. Công việc làm ăn tiến triển tốt, hai chị em đùm bọc nhau đến mãi bây giờ. Liên rất thương bé An Nhiên, cô bé y như búp bê với đôi mắt tròn với hàng mi cong mượt của mẹ và cái mũi cao, cái trán bướng giống bố. Nhìn con bé, ít ai cưỡng được việc phải véo vào má nó một cái. An Nhiên là cuộc sống của Hạ. Suốt mấy năm qua, không hình bóng người đàn ông nào lọt vào mắt cô. Ngoài tình thương dành cho con, Hạ da diết nhớ đến Ngữ. Cô hiểu mình không thể nào quên, không thể nào quên dù hiện tại anh ở đâu, Hạ hoàn toàn không biết.

Ngôi nhà đầy kỷ niệm của hai người bây giờ đang cho người nước ngoài thuê. Cô mất bật tin Ngữ. Nếu muốn biết anh ra sao, có lẽ phải hỏi bà Hồng hoặc Diệp Trúc. Nhưng cô đâu thể tìm đến họ được vì sau sự việc ấy họ đã là kẻ thù của Hạ. Có hỏi về Ngữ, hai người cũng chẳng trả lời thật.

Bán cho khách một lọ kem dưỡng da xong, An Hạ lại ngồi thừ ra với bao nhiêu suy nghĩ. Mãi đến khi có người gõ nhẹ lên tủ kính, cô mới giật mình ngước lên hỏi:

--Anh cần mua gì?

Dứt lời cô đã đỏ bừng mặt khi thấy Dũng đang tủm tỉm cười.

--Ở đây không có món nào dành cho tôi hết.

An Hạ vội vàng nói:

--Có chứ, đàn ông vẫn xài dầu gội dầu và xà bông thơm mà.

Mắt nhìn Hạ đăm đăm, Dũng trầm giọng:

--Tiếc là những thứ ấy không hợp với tôi.

An Hạ lắng đi:

--Anh đi chợ à?

--Vâng! Có chocolate, tôi gởi cho An Nhiên. Con bé thích món này lắm.

--Anh chiều nó quá, nó hư mất.

Dững nhỏ nhẹ.

--Tôi lại nghĩ An Nhiên cần phải được cưng chiều nhiều hơn nữa kìa.

An Hạ xùi mặt:

--Anh cho rằng tôi không yêu thương con gái mình sao?

--Ý tôi không phải vậy. Mà thôi, tôi nên ... biến để Hạ còn buồn bán nữa chứ.

Nhìn Dững xách giỏ bước đi, Hạ khẽ lắc đầu khi nhớ đến lời An Nhiên hồi sáng.

Con bé mới lên 3 thôi, nhưng luôn thắc mắc về ba của mình. Đi nhà trẻ lúc mới sáu tháng, An Nhiên dường như khôn trước tuổi, và già dặn hơn những đứa bé đồng trang lứa. Đến tuổi vào mẫu giáo, nó để ý thấy bạn bè được bố lẫn mẹ đưa đến lớp, nên về nhà đòi phải có bố, cho ... giống các bạn.

Chả biết chị Liên hay ai xúi mà dạo này con bé luôn miệng gọi Dững là bố. An Hạ có rầy, nhưng không được, càng ngày An Nhiên càng thân thiết với Dững, nó vùi vính anh đủ thứ. Dững rất nuông chiều nó, anh ta chẳng giấu ai việc mình yêu Hạ và dựa vào Nhiên để ... tấn công cô. Anh đã không tiếc công tiếc của làm vui lòng con bé, hồng chiếm lấy trái tim mẹ nó. Nhưng tất cả những việc ấy không làm cô mấy may xúc động. Đồi lúc Hạ nghĩ, nếu Dững tể nhị hơn, khéo léo hơn trong việc ... dấu mục đích của mình khi nuông chiều An Nhiên, thì liệu cô có mềm lòng không? Đàn bà thường hay nhẹ dạ, trước kia cũng vì yếu đuối trước sự đeo đuổi của Ngữ nên Hạ mới đáp lại tình yêu của anh, để cuộc đời cô rẽ sang một lối khác như vậy. An Hạ không ân hận vì Ngữ yêu cô thật tình. Cô chỉ trách sao anh nông nổi ghen tuông đến mức không phân biệt thật hư. Cô trách anh yêu mà không tin người mình yêu, cô trách cuộc sống ...

--Cô bán cho tôi một lọ khăn giấy đi.

An Hạ cúi xuống lấy hàng đưa cho khách. Nụ cười chưa kịp nở hết trên môi, cô đã khựng lại sững sờ khi nhìn người phụ nữ mang kính mát đứng trước quầy.

--Diệp Trúc ...

Đúng là Diệp Trúc, cô cũng ngạc nhiên không kém khi nhận ra An Hạ. Hai người chột im lặng vì bất ngờ. Sau cùng Diệp Trúc lên tiếng

trước.

--Không ngờ gặp mày ở xứ này.

An Hạ gật đầu:

--Ờ ... tao về đây 4 năm rồi.

Miệng Trúc nhếch lên thách thức:

--Nghĩa là sau khi Ngữ đi Nhật?

An Hạ lảng đi:

--Dạo này mày ra sao? Khỏe không?

Trúc nhún vai:

--Đương nhiên là khỏe. Tao ra trường, được làm việc cho một công ty nước ngoài. Hai vợ chồng tao hạnh phúc lắm.

An Hạ mỉm cười:

--Đã có gia đình rồi à? Chúc mừng mày.

Diệp Trúc hất hàm:

--Còn mày thế nào? Đã trở thành bà chủ quầy mỹ phẩm rồi sao?

--Đâu có! Tao chỉ làm công thôi.

Trúc soi mói:

--Bỏ Sài Gòn tới xứ lạ bao nhiêu năm rồi cuộc vẫn là kẻ làm công.

Mày thấy đó, ngoài đời đâu phải ai cũng tốt như cha con tao, đã cho mày ăn ở, lại tìm giúp chỗ làm.

An Hạ mai mỉa:

--Mày, chú Thành, và cô Hồng tốt đến mức nào, tao đâu có quên.

Diệp Trúc vênh váo:

--Vậy sao? Hôm nay nếu không theo công ty đi xuống đây công tác, tao đâu biết mày ở đây. Nghĩ cho cùng thế giới này cũng nhỏ xíu.

Nếu hay tin mày vẫn nghèo khổ đơn côi như ngày nào, chắc Tiến ... thương dữ lắm! Lâu nay nó vẫn tìm mày.

Mặt Hạ tái đi:

--Xin mày đừng cho Tiến biết tao ở đây.

--Tao không hứa đâu. Nếu muốn được yên thân sao mày không lấy chồng cho rồi?

An Hạ ngập ngừng:

--Tao cũng đã có gia đình và có con nữa.

Diệp Trúc gật đầu đầy khoan khoái:

--Nếu vậy thì còn sợ gì chứ?

--Tao chỉ muốn yên ổn bên chồng con.

Ra về kẻ bề trên ban ơn xuống, Diệp Trúc dài giọng:

--Chuyện nhỏ mà! Tao không nhớ ác đến thế đâu. Ngày xưa, vì tao đã chỉ Tiến biết nhà của Ngữ nên nó mới tìm đến mày, mà xảy ra nhiều chuyện làm tổn thương Ngữ. Ngấm lại mới hay mày và anh ấy không

có duyên nợ, chớ cũng chẳng phải tại tao hay cô Hồng như mày từng đổ thừa.

An Hạ nóng mặt:

--Sự thật chính mày và bà ta gài bẫy, tao không hề đổ thừa.

Sửa lại cái kính mát đen xỉ trên gương mặt trang điểm khá kỹ, Diệp Trúc trôn tráo nói:

--Nếu đúng như vậy thì cũng là chuyện đã qua rồi. Nguyên nhân từ mày mà ra, tại mày ép tao thôi.

Đưa tay lấy lọ khăn giấy trên tủ kính, Diệp Trúc hỏi trống:

--Bao nhiêu tiền đây?

--Tao không lấy tiền đâu.

Diệp Trúc bật cười:

--Nhận khăn của người khác cho là không nên. Tao tin dị đoan lắm. Vả lại mày làm công mà, tiền bạc chắc eo hẹp. Cứ để tao trả cho mày.

Dần tờ 50 ngàn lên tủ, Trúc hạ giọng:

--Phần thừa, tao ... cho con mày mua bánh. Nhận đi ...

An Hạ uất nghẹn nhìn Trúc, rồi bất ngờ cô chồm người qua tủ giặt gói khăn giấy lại.

--Tao không bán nữa.

--Ờ hay! Đừng tự ái vật, phải nghĩ tới con mình. Mày từng nhận từ tao nhiều thứ chớ có phải đây là lần đầu đâu mà mắc cỡ. Thôi tao đi, kéo người ta chờ ngoài xe ...

Mặc cho An Hạ đứng chết trân vì tức. Diệp Trúc yếu điệu bước đi.

Được vài bước, cô ta quay lại, giọng thật ngọt:

--Có gởi lời thăm Ngữ không? Tao chuyển giùm cho.

An Hạ lắp bắp:

--Bây giờ Ngữ ở đâu?

Diệp Trúc cười thật tươi:

--Ở nhà tao chớ ở đâu. Chắc năm nay tao phải sanh cho ảnh một thằng nhóc, chớ không để mày qua mặt kiểu này đâu.

Khi An Hạ kịp hiểu lời Diệp Trúc vừa nói, thì cô ta đã khuất giữa dòng người chen chúc trong chợ. Đứng không nổi, Hạ run rẩy ngồi xuống ghế.

Thế là hết! Hy vọng mong manh nhỏ bé nhưng vô cùng thiêng liêng của cô đã vỡ rồi. Người đàn ông cô yêu đã thuộc về người khác. Tất cả đã hết rồi, còn trông chờ chi nữa.

Ngày xưa anh nói chỉ yêu duy nhất em thôi. Nếu phải sống với người đàn bà khác, anh cũng không hạnh phúc. Chẳng biết hiện tại anh như thế nào, có hạnh phúc không? Dù sao em cũng mong anh hài

lòng bên Diệp Trúc mà ...

Cắn thật mạnh vào môi cho đừng khóc. An Hạ khổ sở trong dày vò, đau đớn.

Tại sao anh lại chọn Diệp Trúc, khi chính nó chia rẽ em và anh? Tại sao anh cưới Trúc khi chính anh luôn nói không yêu nó? Tại sao và tại sao? Ngủ ối! Oan ức này em đành mang trọn kiếp hay sao? Chỉ tội nghiệp An Nhiên. Em không đành để con thiếu cha.

Nhưng làm cách nào để anh tin em đây.

Anh ghen đến mức mù quáng, chính anh làm khổ hai chúng ta. Mấy năm ròng em một mình vất vả nuôi con trong tủ nhục, nhọc nhằn là hy vọng ngày nào đó chúng mình sẽ gặp lại nhau. Bây giờ còn gì nữa đâu. Em hận anh! Em hận anh ...

Nếu vì muốn trả thù em, anh cưới Diệp Trúc, thì em cũng sẽ vì hận anh, mà dẫu An Nhiên. Anh sẽ không bao giờ biết nó là con mình. An Nhiên không có người cha nông cạn, nhỏ mọn như anh.

Ngủ ối! Em thù anh! Tất cả những tình yêu em dành cho anh lâu nay đã thành tình thù mất rồi. Em phải sống ra sao cho hết khoảng đời còn lại đây?

Gượng cười với khách, An Hạ bán hàng, thu tiền rồi ngồi thần thờ. Trên mặt tủi tởm giấy 50 ngàn mới tinh của Diệp Trúc vẫn còn nằm đầy vẻ khiêu khích. An Hạ cúi gục đầu, số phận trớ trêu luôn an bài để cô thua kém Diệp Trúc về mọi thứ, nhưng cô chưa bao giờ甘 tỵ. Hạ chỉ trách sao trời không có mắt, để Diệp Trúc dùng thủ đoạn cướp Ngủ của cô. Chuyện ở hiền gặp lành chỉ có trong cổ tích, vì vậy nên An Hạ sẽ không đời nào đạt được ước mơ của mình. Ngày ngày cô sẽ tiếp tục ngồi bên quầy hàng này buôn bán nuôi con. Dù gì cô cũng còn có An Nhiên. Nó sẽ là động lực là niềm tin giúp Hạ tiếp tục vượt lên trên mọi khó khăn để vui sống.

Ngồi trên ghế đá, An Hạ thanh thản nhìn An Nhiên đánh cầu với Dũng. Cầm cây vợt bằng nhựa nhỏ xíu, Nhiên vừa đánh vừa chạy quanh, trong khi Dũng chỉ ngồi xếp bằng một chỗ trên cỏ, đánh trả lại.

Phải công nhận Dũng chịu khó với con bé quá.

Anh nhất định làm Hạ xiêu lòng, nên vờ cứng chiều An Nhiên, hay thật tình anh thương nó?

Câu hỏi này cứ luẩn quẩn trong đầu cô mãi, khiến Hạ ray rứt khó chịu mỗi khi thấy Dũng lo lắng cho An Nhiên.

Chiều nào đi rước con bé, Hạ cũng đưa nó ra công viên chơi. Dũng biết điều đó nên anh ta cũng lẻo đẻo có mặt. Thoạt đầu Hạ rất bức mình trước sự ... lì lợm của Dũng, nhưng dần dà cô lại thấy có anh là

... cần thiết vì Hạ không đủ sức khỏe cùng kiên nhẫn để đùa với An Nhiên. Tuy là gái, nhưng con bé nghịch chẳng khác nào con trai. Hạ đâu thể ngồi bệt ra cỏ, làm bò cho nó cỡi, hay công kênh nó trên vai như Dũng. những trò chơi đó chỉ có ông bố chơi với con, trong lúc bà mẹ ngồi trên ghế đá âu yếm trông theo và mỉm cười hạnh diện. Nhìn vào Dũng, Hạ và bé Nhiên, ai dám bảo đây không phải là một gia đình ấm êm hạnh phúc?

Bất giác An Hạ thở dài. Thật ra trái tim cô mềm lảm. Cô lo mình sẽ động lòng trước gã đàn ông goá vợ này. Nhất là bây giờ cô chẳng còn gì để chờ mong hy vọng.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 16

Sau lần gặp lại Diệp Trúc, An Hạ đau khổ đến mức đổ bệnh. Cô bỏ ăn, mất ngủ, và ngơ ngác ngác cả tháng trời. Suốt thời gian đó Dũng thay Hạ đưa đón An Nhiên, nhà ở sát vách nhau nên anh thường qua hỏi han chăm sóc cô từng chút.

Dũng làm Hạ nhớ Ngữ cuồng điên. Nhớ những ngày thần tiên ở bên anh, được anh chiều chuộng, yêu thương rồi tự dày vò mình trong tuyệt vọng. Nhìn cô ốm o gầy mòn, Liên chỉ nhún vai bảo:

--Tương tự trời cũng chẳng cứu được, huống chi bác sĩ người trần mắt thịt.

Nhưng rồi cũng chính cô gượng đứng dậy, lăn xả vào công việc để tìm quên. Cô còn có An Nhiên nên không thể ốm mãi được. Lỡ có chuyện gì, con bé phải mồ côi cha lẫn mẹ sao?

An Hạ vội nhích sang một bên khi thấy Dũng bước đến.

Anh ngồi xuống ghế, tay nắm bầu áo giữ giữ vì nực.

--Giống với trẻ con mệt còn hơn đá banh với người lớn. Tôi đã đừ rồi mà Nhiên vẫn muốn chơi nữa. Phải dụ một châu kem con bé mới chạy sang cầu tuột đấy.

An Hạ rút rề đưa Dũng cái khăn giấy.

--Tại con gái tôi mà anh phải đổ mồ hôi ... thật áy náy quá.

Giọng Dũng trầm xuống đầy trách móc:

--Có cần phải khách sáo thế không Hạ? Tôi vì trái tim mình, chớ đâu vì những lời sáo rỗng vừa rồi.

An Hạ ngập ngừng:

--Xin lỗi anh! Tôi không biết nói sao ...
Dũng nhẹ nhàng:
--Hạ có thể im lặng như lâu nay, tôi lại dễ chịu hơn.
--Thật ra mẹ con tôi mắc nợ anh nhiều lắm, nếu im lặng tôi thấy mình như có lỗi.
--Vậy nói ra lời cảm ơn rồi, Hạ đã nhẹ nhõm chưa?
Không đợi Hạ trả lời, Dũng nói tiếp:
--Tôi nghĩ chắc là chưa, và điều làm Hạ thấy như có lỗi không đơn giản là chút ân nghĩa thường tình của những người hàng xóm khác.
Hạ cười gượng:
--Tôi chưa hiểu ý anh.
Dũng hơi châm biếm:
--Vì Hạ có khi nào tìm hiểu về tôi đâu.
An Hạ bắt bẻ.
--Nói thế anh hiểu gì về tôi?
Dũng lúng túng:
--Có thể là chưa hiểu nhiều lắm, nhưng tôi biết đôi điều về ... em.
--Những điều đó không làm anh ngán ngẩm sao?
Dũng tha thiết:
--Không! Trái lại tôi càng thấy quý em hơn. An Hạ, em thừa biết ...
An Hạ vụt đứng dậy:
--Ơ! An Nhiên đâu rồi?
Dũng kéo mạnh tay làm cô té ngồi xuống ghế đá.
--Nó vẫn đang chơi cầu tuột. Nãy giờ em vẫn để ý trông nó. Đừng giả vờ lẫn tránh anh nữa.
An Hạ sửng sốt vì hành động quá nhanh của Dũng, cô không nghĩ giữa thanh thiên bạch nhật, anh ta dám nắm tay mình và nắm chặt đến mức Hạ rút lại không được.
Cô đáp ứng:
--Làm gì kỳ vậy?
Dũng nói nhanh:
--Chả ai chú ý đến mình đâu. Với họ, chúng ta là cặp vợ chồng chiều chiều đưa con ra công viên chơi. Mọi người quen mặt mình quá rồi.
Hạ mím môi rút tay về:
--Có thể họ làm, nhưng anh thì không.
Dũng thở dài:
--Xin lỗi! Anh quá hấp tấp, nhưng anh không thể đợi chờ mãi mà chưa nói lời ... yêu.
Giọng Hạ khô khan:
--Anh đã quên vợ mình rồi sao?

Dững im lặng, lâu lắm anh mới lên tiếng.

--Cô ấy chết đã 5 năm rồi. Anh không bao giờ quên vợ anh, nhưng điều đó đâu có nghĩa anh phải luôn luôn nghĩ đến người đã chết, và không được yêu nữa? Người ta sống cho hiện tại và vươn tới tương lai, anh cũng cho thế, dĩ vãng là chuyện đã qua, nó làm đời mình dày dặn hơn, sâu sắc hơn. Không ai có thể vui sống nếu cứ ôm mãi một quá khứ đầy đau buồn. Phải cố gắng quên đi.

An Hạ ngập ngừng:

--Quên không phải dễ.

--Nếu vì bé Nhiên, em sẽ thấy không khó khăn gì. Dầu sao người đàn ông đó cũng là hình bóng cũ, em đừng quay lại tìm khi cánh cửa ngày xưa đã khép rồi.

An Hạ cúi đầu, trầm tư. Thì ra Dững cũng khéo ăn nói chứ không đơn giản như cô từng nghĩ, và những lời của anh đang làm cô chao đảo đây.

Dững chợt xa xôi:

--Hồi đó anh ham có con lắm. Khổ nỗi vợ anh đau tim nặng, bác sĩ khuyến cáo sinh mạng cô ấy không bảo đảm nếu phải trải qua sinh đẻ.

An Hạ xót xa nói tiếp:

--Và chị đã chết trên bàn sanh phải không?

Gương mặt Dững bỗng cau lại đau khổ.

--Đúng vậy! Đứa bé cũng không cứu được. Cái chết của vợ con là bản án nặng nề đeo theo anh suốt bao nhiêu năm dài đằng đẳng. Anh đã từng nghĩ sẽ không thể nào quên, không thể nào quên. Vì quá buồn phiền, anh đã bán ngôi nhà cũ. Dọn về xóm này, anh tìm lại được niềm vui khi ngày ngày nghe tiếng An Nhiên bi bô trò chuyện. Anh thật sự xúc động khi một hôm con bé chợt gọi anh là "bố".

Dững mỉm cười:

--An Nhiên đã khơi dậy trong anh nỗi khao khát ngày xưa. Anh cảm thấy yêu đời và bỗng mơ tới một mái ấm gia đình. Anh đã nghĩ hoài tới em. Anh muốn được làm bố An Nhiên thật, chứ không ... hữu danh vô phận như lâu nay. Chúng ta đã từng trải rồi, chắc Hạ không phật lòng vì anh đặt thẳng vấn đề chứ?

An Hạ thẳng thắn:

--Tôi sẽ không mang hạnh phúc đến cho anh đâu.

Dững nhỏ nhẹ.

--Tại sao em lại nói vậy?

Mắt An Hạ bỗng rưng rưng, cô ghen ngào:

--Vì tôi không quên được như anh. Người đó vẫn tồn tại mãi trong tôi.

An Nhiên chính là sự hiện hữu của ảnh.

--Anh biết, và càng quý em hơn vì em là người chung thủy. Chưa bao giờ anh có tham vọng được em yêu, anh chỉ mong được chăm sóc, lo lắng cho mẹ con em hết quãng đường còn lại. Bé Nhiên sẽ sung sướng hơn, tự tin hơn khi có một ông bố như những đứa trẻ khác.

Hạ yếu ớt nói:

--Tôi đã quen sống có hai mẹ con rồi.

Dũng vẫn mềm mỏng:

--Chỉ mới có 4 năm sống với con thôi. Khoảng thời gian đó quá ngắn so với mấy mươi năm còn lại. Em nghĩ rằng mình em sẽ vượt qua hết những trở ngại của cuộc sống à? Em còn quá trẻ để hiểu hết mọi việc trên đời. Không đơn giản đâu Hạ.

Thấy cô lặng lẽ nhìn ra xa, Dũng nói tiếp:

--Tại sao mình không nương tựa vào nhau? Chúng ta có thể san sẻ, bù đắp những bất hạnh của nhau mà.

An Hạ van lơn:

--Anh đừng nói nữa. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Chúng ta cứ là láng giềng tốt, có phải hơn không?

Dũng chùng giọng:

--Anh không ép, chỉ mong em hãy suy nghĩ thật kỹ. Anh sẽ chờ ... bao lâu cũng được hết.

An Hạ chớp mắt khi bé Nhiên chạy ào đến.

--Mẹ ơi! Đi ăn kem.

Cô nghiêm mặt:

--Không được! Con đang ho mà.

Con bé dậm chân:

--Con hết ho rồi. Con ăn kem hà ...

An Hạ trừng mắt:

--Nín chưa? Mẹ phạt bây giờ.

Lầm lét nhìn Dũng, con bé cầu cứu:

--Bố ơi.

An Hạ dứt khoát:

--Không được gọi thế. Đây là bác Dũng. Con nhớ chưa?

Dũng khoanh tay:

--Bác cũng đồng ý với mẹ. Con không ăn kem được.

An Nhiên xụ mặt muốn khóc, đôi mi cong của nó rũ xuống, đen mướt trông thật đẹp làm sao, Dũng kéo con bé vào lòng dỗ ngọt:

--Nhưng con có thể uống sữa đậu nành. Chịu không?

Nhiên nhẩy cõn lên, nó bá cổ Dũng.

--Dạ chịu! Cho mẹ uống nữa nha ... bác Dũng?
Bế thốc con bé lên, Dũng cười:
--Đương nhiên rồi! Cả nhà mình cùng đi.
An Hạ cau mày:
--Anh đừng vịn vào nó để ... lôi kéo tôi.
Dũng nghiêng đầu nhìn cô:
--An Nhiên là con bài chủ của anh. Xin lỗi, anh phải vịn vào nó thôi!
Em có thể từ chối, nếu không thích mà.
An Hạ đứng bật dậy, giọng giận dữ:
--Tôi phải đưa nó về. Sắp mưa rồi.
Dứt lời cô nắm tay Nhiên lôi đi băng băng, con bé quay lại gọi:
--Bố ơi! Mình đi uống sữa.
Hạ nạt:
--Không được gọi bố, phải gọi là bác Dũng nghe chưa. Con còn gọi
bậy, mẹ đánh đòn đó.
Đặt nó vào cái yên chở trẻ con trước xe, An Hạ nói:
--Chiều nay không có uống sữa gì hết. Má Liên đang chờ cơm ở nhà.
Mình về mau.
An Nhiên ré lên:
--Không chịu ...
Hạ mím môi đạp xe mặc con bé khóc ò ò trên yên. Tự nhiên cô bực
bội vô cùng. Rõ ràng Dũng lợi dụng An Nhiên để lung lạc tình cảm
của cô. Anh ta chả thèm giấu chuyện này mới tức chứ?
An Nhiên chột gào lên:
--Bác Dũng ...
Quay lại, Hạ thấy Dũng đang tà tà chạy cúp sát bên mình, giọng ngọt
ngào:
--Có giận thì trút vào anh, con bé vô tội mà! Dằn vặt nó làm gì chứ?
--Tôi dạy con, liên quan gì đến anh?
Dũng vẫn nhẹ nhàng:
--Liên quan hay không, em tự hiểu. Anh không làm phiền mẹ con em
nữa đâu.
Mặc cho An Nhiên gọi đến khan cổ, lạc tiếng, Dũng phóng xe đi một
nước. An Hạ chột thấy chùng xuống một nỗi buồn kỳ cục.
Cô khước từ tình cảm của Dũng để vì ai, để làm gì khi thật sự, Hạ
biết lòng mình quá cô đơn trống vắng?
An Nhiên vẫn ê a khóc mãi làm Hạ cũng khóc theo, nước mắt cô rơi
xuống mặt môi. Hạ bỗng xót xa thương thân. Cô thấy thêm được
gục đầu vào vùng ngực vững vàng của một người đàn ông, thêm
được nghe anh vỗ về như ngày xưa Ngữ từng ôm cô và ân cần an ủi

bằng những lời âu yếm êm tai nhất.

Chiều nay con đường đưa mẹ con cô về nhà sao xa lắc lê thê, đã vậy mưa lại bắt đầu ầm ầm đổ xuống. Táp xe vào lề, An Hạ tìm chỗ trú. Mưa không bắt ngờ, nhưng cô không tránh được. Hạ ôm An Nhiên vào lòng cố che cho nó đừng bị ướt. Cô lo lắng nhìn mưa trắng xóa đất trời ... Gió thổi lốc từng cơn, An Hạ ướt nhẹp run rẩy. Sấm chớp ùng ùng làm An Nhiên ré lên khóc. Hạ cũng rất sợ sấm chớp nhưng lúc này cô như quên sợ. Ôm chặt bé Nhiên, cô ... vái sao trời mau tạnh.

Vừa lúc đó một chiếc xe máy chạy lên thềm ngừng trước mặt Hạ.

Người đàn ông mặc áo mưa, đầu đội nón cúi hắt bước đến bên cô.

An Hạ ngỡ ngàng khi nhận ra Dũng ...

Anh không nói không rằng cởi áo mưa ra, trùm lên cả hai mẹ con Hạ, mặc cho mưa quất vào người ướt hết.

An Nhiên thút thít:

--Bác Dũng ời, con sợ trời gằm.

Giọng anh dịu dàng:

--Không sao, có bác ở đây mà.

An Hạ ái ngại:

--Anh ướt hết rồi kìa.

--Nếu để em và bé Nhiên ướt, làm sao anh chịu nổi.

An Hạ ngập ngừng:

--Anh mở rộng áo ra, mình che chung sẽ đỡ lạnh.

Sáng ngời ánh mắt, Dũng nói nhanh:

--Để anh bế bé Nhiên cho em đỡ mỏi.

Như chỉ đợi Dũng lên tiếng, An Nhiên nhào qua ôm chặt lấy cổ anh, trong lúc An Hạ kéo áo mưa ra che cho cả 3 người.

Đứng nép vào Dũng, Hạ thấy vững lòng, cô bồi hồi khi nghe bé Nhiên reo lên:

--Bố Dũng che áo mưa làm nhà chòi. Trong nhà có bố mẹ và con. Vui quá!

Bất giác Hạ len lén nhìn Dũng và bắt gặp ánh mắt mong đợi tha thiết của anh. Một giây xao lòng tích tắc trôi qua, An Hạ yếu đuối để mặc tay mình trong tay Dũng, nhưng khổ nỗi tâm trí cô vẫn nhoi nhói vì một hình bóng chưa mờ phai.

Vẫn biết Dũng là người mẫu mực, có mức thu nhập ổn định nhờ làm chủ tiệm sửa đồ điện tử. Nếu bằng lòng làm vợ anh, cuộc sống mẹ con cô sẽ được bảo đảm, nhưng chẳng hiểu sao An Hạ vẫn cho rằng mình sẽ không hạnh phúc với mẫu đàn ông tỉ mỉ đến mức luôn tự mình xách giỏ ra chợ mua hàng và kiên trì trả giá từng món này. Hạ

chưa thể chấp nhận yêu một người mang tính cách trái ngược với Ngũ. Nhưng trước sự thúc bách đầy tính toán của cuộc đời, một phụ nữ trẻ không chồng mà có con như cô có thể hy sinh mình để An Nhiên được sống sung sướng hơn không?

An Hạ đâu thể trả lời được. Cô im lặng nghe tiếng mưa rơi, tiếng An Nhiên cười nắc nẻ và tiếng trái tim mình âm thầm thổn thức.

oOo

Nghiêng đầu nhìn gian hàng trưng bày giới thiệu xe hơi của công ty, Ngũ mỉm cười khoan khoái. Đây là lần đầu dự hội chợ ở các tỉnh đồng bằng nên công ty không ngại chi nhiều tiền để quảng cáo, tiếp thị. Với tư cách phó giám đốc, anh đã thành công khi tổ chức chu đáo việc giới thiệu sản phẩm của công ty mình. Lễ khai mạc vừa xong, nhiều quan khách và dân chúng tỏ ý thích thú khi tham quan khu trưng bày các loại phương tiện chuyên chở của hãng.

Vậy là sau 4 năm không nắm bắt thị trường ở miền nam, Ngũ đã nhanh chóng tìm hiểu, và đoán đúng sở thích của người dân ở đây. Bốn năm dài lăn xả vào công việc suốt ngày đêm, Ngũ đã đạt được một vị trí khá cao trong công tác. Là một phó giám đốc trẻ tuổi, năng nổ, bản lĩnh, đường công danh của anh đang mở rộng.

Châm một điếu thuốc và từ tốn nhả khói, Ngũ thông thả dạo sang những gian triển lãm kế bên. Anh muốn tránh Diệp Trúc khi cô ta giờ thói ghen tuông vô lối trước những nhân viên nữ của công ty.

Nhớ tới đôi mắt soi mói đôi môi son đỏ dè bửu của Trúc trước đám người mẫu đứng làm nền kế bên những chiếc xe du lịch đời mới, Ngũ lắc đầu ngao ngán.

Sao Trúc không nghĩ rằng bày con gái đó cũng như cô, chẳng thể nào làm anh rung động, để đừng theo làm phiền anh nữa. Ngũ đã quá chán khi phải vào ra đụng mặt rồi. Anh tưởng xuống thành phố này sẽ tránh được Trúc một thời gian, ai ngờ cô dùng cách gì chẳng biết, mà tổng giám đốc lại phân cô đi chung với anh, mới khổn khổ. Một tuần lễ ở dưới đây, Trúc bám anh không rời. Dường như cô lo lắng điều gì đó nên lúc nào cũng bồn chồn với anh, cáu gắt, khó chịu với nhân viên dưới quyền.

Mà điều gì khiến cô lo lắng chứ? Bỗng dưng Ngũ thấy chán chường. Vứt điếu thuốc hút dở, anh quay về gian hàng của mình và ngắm một cách say sưa chiếc xe du lịch đời mới nhất.

Ngay lúc đó, anh có cảm giác ai đang ... kéo kéo ống quần mình. Nhìn xuống, Ngũ ngạc nhiên khi thấy một con bé bé xíu đang nhìn lên. Cặp mắt nó to, đen nhánh, và làn mi dài cong vút làm Ngũ thấy nhói ở tim khi nhớ tới người anh từng yêu say đắm.

--Chú ơi ... cháu muốn lên xe ngồi.
Ngũ bật cười vì ... đề nghị bắt ngờ của con bé, anh ngồi xuống véo nhẹ vào cái má bầu bĩnh của nó.
--Được rồi! Nhưng mẹ cháu đâu?
Con bé chỉ vào quầy mỹ phẩm đối diện, Ngũ nhìn theo và thấy một phụ nữ ngồi sau quầy đang mỉm cười với mình. Anh mỉm cười ... đáp lễ rồi bế con bé lên.
--Nào! Mời công chúa lên xe.
Con bé tự nhiên nhún nhảy trên ghế nệm như nó là chủ nhân thực thụ, giọng tíu tít:
--Chú chạy xe đi.
Ngũ lắc đầu:
--Xe hết xăng rồi.
--Vậy thì cháu xuống đi bộ sướng hơn.
Bỗng dưng Ngũ buột miệng:
--Ngồi đây chơi, chú mở nhạc cho nghe.
Con bé gật đầu, đôi mắt tròn xoe chờ đợi, rồi lắc lư theo nhịp nhạc. Ngũ không hiểu sao biết bao nhiêu người qua lại, con bé lại chọn đúng anh để đòi hỏi việc mà không phải đứa bé nào cũng dám đề nghị với người lạ.
Cũng có thể mẹ con bé đã xúi ... Liếc qua quầy mỹ phẩm, Ngũ thấy mẹ nó đang lu bu với đám đông khách hàng.
Con nhóc lại kéo áo Ngũ:
--Nhạc này của người lớn cháu không nghe được.
Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của nó, Ngũ nheo mắt:
--Sao cháu biết?
--Bố Dũng bảo thế.
--Bố cháu giỏi nhỉ?
Con nhóc hỉnh mũi:
--Giỏi mới được làm bố cháu chứ.
Ngũ lại cười vì câu trả lời của con bé. Anh tò mò:
--Cháu tên gì?
--An Nhiên.
--Tên đẹp lắm.
Con bé có vẻ tự đắc:
--Bố Dũng cũng bảo thế.
Ngộ ngậy trên ghế, An Nhiên lên giọng như bà cụ non:
-- ... Đì xe hơi chán lắm! Cháu xuống đây.
Ngũ mở cửa, con bé nhảy phóc xuống chạy uà sang quầy mỹ phẩm.
Con nhóc dễ cưng thật! Nếu hỏi đó không có chuyện gì xảy ra, chắc

bây giờ anh cũng làm bố rồi. Ngữ thờ dài. Cũng tại anh tất cả, anh yêu mà không tin người con gái mình yêu. Giờ đã mất thật rồi ...

--Anh cho con nhóc đó vào xe, lỡ nó làm bản ghế phải mất công chưa?

Ngữ cau mặt:

--Em để tôi yên ít phút được không?

Diệp Trúc giẫy nảy lên:

--Em có làm gì đâu. Sao lúc nào cũng cau có với em vậy?

Ngữ cười nhạt:

--Em thừa biết lý do mà.

Dứt lời Ngữ bực dọc đốt một điếu thuốc. Bỏ mặc Diệp Trúc đứng tựa vào chiếc xe, anh bước ra ngoài và thấy An Nhiên đang khóc nghẹn ngào. Vừa khóc con bé vừa gọi bố mẹ ồm tỏi.

Ngữ đến bên nó, giọng dỗ dành:

--Mẹ kia, sao cháu không qua bên?

Như không nghe lời của Ngữ, An Nhiên lại ré lên:

--Hu! Hu! Mẹ ơi, bố ơi ...

Ngữ vứt điếu thuốc vừa mới rít một hơi:

--Để chú tìm mẹ cho cháu.

Bé Nhiên lên, anh đi tới quầy mỹ phẩm và vui vẻ nói:

--Trả công chúa cho cô đây.

Cô bán hàng trợn mắt:

--Sao lại trả cho tôi?

Ngữ ngạc nhiên:

--Ừa! Cô không phải là mẹ nó à?

Cô ta lườm anh:

--Vô duyên! Nãy giờ anh bế nó trên tay mà hỏi lỏng nhách.

Ngữ kêu lên thảng thốt:

--Thôi chết, nó lạc bố mẹ rồi.

Nhún vai, cô bán mỹ phẩm nói:

--Ra phòng bảo vệ nhờ họ rao lên là xong ngay. Có gì đâu mà ồn ào thế.

Ngữ chùi nước mắt cho An Nhiên:

--Nín! Nín! Chú tìm bố mẹ cho.

Ngay lúc ấy, anh nghe giọng Diệp Trúc chầm chọc:

--Anh bắt đầu khoái trẻ con từ lúc nào vậy?

Không buồn trả lời, Ngữ xốc An Nhiên trên tay, và anh nghe tiếng kêu hốt hoảng vang lên sau lưng.

--An Nhiên.

Quay lại, Ngữ thấy một phụ nữ đang tất tả chạy đến. Vừa thấy anh,

cô ta đứng sững lại, Ngữ bàng hoàng khi nhận ra An Hạ.
Trong phút chốc, anh bỗng quên hết, kể cả đứa bé đang trên tay.
Ngữ cứ trân trối nhìn Như muốn thu hết vào mắt mình hình ảnh An Hạ qua bao nhiêu năm xa cách.
Cô không thay đổi mấy sau thời gian khá lâu như thế. Điều khác biệt Ngữ nhận ra ngay là mái tóc dài mềm mại ngày nào nay đã bị Hạ cắt ngắn, riêng cặp mắt cô vẫn thăm thẳm như xưa. Năm tháng chỉ làm tăng thêm độ chín muồi cho sắc đẹp của An Hạ thôi. Tim Ngữ chột đau thắt lại khi biết mình còn quá yêu cô.
Vừa rời Hạ tái mặt, khi trông thấy Ngữ, nhưng lập tức ngay sau đó, anh thấy mặt cô đỏ rần lên đầy phần nộ.
Cô sấn tới:
--Anh đem nó đi đâu vậy?
Ngữ chưa kịp trả lời, Hạ đã giằng An Nhiên ra khỏi tay anh và ôm chặt nó.
Con bé tíu tít:
--Chú dẫn con đi tìm mẹ với bố mà. Mẹ đừng rầy chú nhé.
Ngữ ngập ngừng:
--Anh không biết nó là con em.
An Hạ nhếch môi, mắt cô toé lửa khi thấy Diệp Trúc đang bước tới bên Ngữ.
Giọng Trúc êm như nhung:
--Không ngờ con mày lớn thế. Tao với anh Ngữ chắc còn lâu mới đuổi kịp mày.
Lúc An Hạ còn nghẹn cứng nơi cổ thì An Nhiên lại reo lên:
--Bố Dũng.
Cô lật đật quay lại khi Dũng đã đi tới.
--Trời ơi! Con làm bố điếng cả hồn. Mẹ đã dặn bao nhiêu lần là không được đi như thế.
Hạ thần thờ đưa bé Nhiên cho Dũng. Anh nhíu mày nhìn Ngữ và Diệp Trúc:
--Hai người này là ... là ...?
--Ông bà ấy đưa An Nhiên đi tìm ... mình.
Dũng mỉm cười, và lịch sự bắt tay Ngữ:
--Thành thật cảm ơn anh chị! Thú thật này giờ chúng tôi hồn vía lên mây vì con bé.
Diệp Trúc tấm tắc:
--Hai vợ chồng, một đứa con, hạnh phúc quá!
An Hạ mím môi:
--Nếu muốn, ông bà cũng sẽ được như vậy.

Kéo tay Dũng, cô lạt lẻo:

--Xin phép! Chúng tôi đi.

Dứt lời cô hấp tấp đi trước, Dũng bế An Nhiên theo sau. Con bé hồn nhiên chào:

--Bái bai chú.

An Hạ cầm đầu đi một mạch. Cô không thể ngờ mình đau lòng đến thế khi gặp lại Ngữ. Anh không khác gì trước, nhưng có lẽ gương mặt cứng cõi hơn, đàn ông hơn vì bộ ria trên miệng và dấu chân chim trên đuôi mắt.

Lúc này An Hạ đã hết hồn khi thấy Ngữ bỗng An Nhiên, cô tưởng anh đã khám phá ra nó là con mình và định bắt nó đi, cũng liền tức thời cô kịp nghĩ lại, nhưng bây giờ nỗi lo sợ ấy lại bùng lên như lửa gần rơm. Cô không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra sau buổi tao phùng không hẹn trước này.

Giọng Dũng đầy ngạc nhiên:

--Em làm sao vậy Hạ?

Cô trả lời máy móc:

--Em mệt quá.

--Mệt thì đi chậm lại ...

An Hạ hơi gắt:

--Nhưng em muốn mau mau rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Dũng im lặng, chưa bao giờ anh thấy An Hạ căng thẳng như thế. Cô vừa qua một cú sốc mạnh, nhưng vì An Nhiên hay vì ai, Dũng không đoán được.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 17

An Hạ cảm thấy người rã rời không còn hơi sức nào khi nhận ra Ngữ đang bước tới chỗ cô và An Nhiên.

Lúc Hạ còn ngồi yên như tượng thì An Nhiên đã chót chét:

--Chú ... kìa mẹ.

Hạ rùng mình, không phải vì lạnh mà vì chịu không nổi đôi mắt cháy bỏng của anh.

Ngữ ngồi xuống ghé đá, anh đưa cho An Nhiên con gấu nhồi bông thật to.

--Chú tặng cho An Nhiên đó! Thích không?

Con bé đưa tay ôm con gấu lớn hơn mình vào người, rồi không hiểu sao nó đẩy trả lại Ngữ và lăm lét nhìn An Hạ.

--Mẹ, chú cho con kìa.

Giọng Hạ lạnh tanh:

--Mẹ biết! Nhưng không được nhận quà của người lạ, mẹ đã dặn rồi mà.

An Nhiên vặn hai bàn tay vào nhau, mắt không rời món quà nó chưa từng có.

Nhìn vẻ thèm thuồng trên mặt con bé, Ngữ thấy tội quá. Anh nói:

--Nó là trẻ con, đừng làm nó thất vọng vì mình. Em muốn trách cứ gì, anh sẵn sàng nghe. Nhưng hãy để An Nhiên nhận món quà này.

An Hạ ngó xuống đất:

--Anh đừng làm tôi khó xử ...

Ngữ nhếch môi:

--Chắc anh ấy không hẹp hòi với con gái mình đâu. Lúc nãy anh ghé nhà, chị Liên cho biết em và An Nhiên chơi ngoài công viên.

An Hạ ngắt lời:

--Anh tìm tôi làm gì? Ai cũng có cuộc sống riêng, hãy để mẹ con tôi yên.

Cắn môi, cô ngạc nhiên khi nghe giọng mình quá ư bình thản khi trong lòng đang run.

Ngữ ấn con gấu vào người An Nhiên:

--Mẹ cho rồi. Cháu cầm lấy đi.

Thấy Hạ làm thinh, con bé reo lên:

--Cám ơn chú, cám ơn mẹ.

Ngữ nhỏ nhẹ:

--Vì hạnh phúc của em, anh không tìm em nữa đâu. Hôm nay anh muốn gặp để nói hết những chất chứa trong lòng bao nhiêu năm.

Hạ cay đắng:

--Anh còn muốn mắng mỏ gì nữa đây?

Ngữ im lặng, anh nhìn Hạ thật lâu mới hỏi bằng giọng đầy xúc động:

--Lâu nay em sống ra sao?

Hạ chớp mắt:

--Cũng như những người đã làm mẹ khác, hạnh phúc và khổ sở vì con mình.

--Chỉ vì con thôi à?

--Nếu nói tôi hạnh phúc cả với chồng, sợ anh không tin. Khi yêu một người nào đó người ta cứ tưởng mình sẽ chết nếu mất họ, nhưng thời gian đã trả lời không phải vậy, tôi có chồng ngay khi chia tay ...

Anh ấy rộng lượng, vị tha, hết lòng yêu vợ con. Với tôi thế là quá đủ.

Giọng Ngữ chân thật:

--Anh mừng cho em và thấy an lòng ...

Bổng An Nhiên kéo tay Hạ.

--Mẹ ơi, đặt tên cho nó đi.

Cô lắc đầu:

--Mẹ không biết đặt tên con gấu.

Quay sang Ngữ, con bé nói:

--Chú đặt tên đi chú.

Anh mỉm cười:

--Gọi nó là ... Lucky, chịu không?

An Nhiên gật đầu thích thú. Nhìn hai cha con ngồi sát bên, Hạ thấy những điểm giống nhau rất rõ, nhất là cái mũi, cái cằm và nụ cười.

Nhưng tại sao Ngữ không nhận ra sự giống nhau ấy chứ?

An Nhiên lại hỏi bằng giọng đót đất:

--Chú tên gì?

--À! Chú tên Ngữ.

Nhiên gật gù:

--Tên đẹp lắm.

An Hạ cau mày:

--Nhiên, đem con gấu ra cầu tuột chơi đi. Con nói nhiều quá đấy.

--Ừ! Con thích chơi với chú Ngữ. Chú là bạn con chứ đâu phải bạn mẹ.

--Không nghe lời, mẹ chờ về bây giờ.

An Nhiên bắt đắc dĩ ôm con gấu bước đi. Ngữ vẫy tay:

--Chú sẽ gặp cháu nữa mà. Cháu thích búp bê lắm phải không? Chú sẽ mua cho cháu.

Các cảm xúc từ nãy đến giờ bị kèm chế trong lòng Hạ bỗng tuôn ra như nước vỡ bờ, cô mím môi nói một hơi:

--Tôi không để anh gặp lại nó nữa đâu. Tôi van xin anh để cho chúng tôi yên mà.

Hạ nấc lên, cô biết giọng mình run quá sức và nước mắt mình đã trào ra. Ngữ ân cần lau nước mắt cho Hạ.

Giọng anh dịu dàng, lo lắng y như ngày nào.

--Tại sao em khóc, nói cho anh nghe đi.

An Hạ gần như không còn phượng chống đỡ. Cô khao khát được ngã vào ngực anh, nhưng Hạ không thể làm vậy, cũng không thể trả lời anh được.

Hơi nhích ra, Hạ xoay lưng về phía Ngữ như trốn tránh thực tại.

Ngữ hỏi một cách xúc động:

--Em vẫn còn yêu anh phải không?

Hình ảnh Diệp Trúc cong cớn, kênh kiệu hiện lên làm tim Hạ nhức nhói. Cô cay độc:

--Anh đã làm nếu nghĩ vậy. Tôi khóc vì sợ gia đình êm ấm của mình bị phá vỡ. Vì đàn ông nào chả ghen.

Ngữ buồn bã:

--Ngày xưa anh đã không tin em để dẫn tới ngày nay, chả ... đứa nào được hạnh phúc. Sai lầm này anh phải mang cho đến hết đời chớ không dám xin em tha lỗi. Nhưng dù em đã có người đàn ông khác, anh vẫn phải nói. Anh vẫn yêu em, nếu có kiếp sau cũng vậy.

An Hạ ráo hoảnh nước mắt:

--Lời vừa rồi anh nên dành cho Diệp Trúc. Từ lâu rồi tôi đã quên anh rồi. Chúng ta không còn gì nữa đâu. Níu kéo chỉ làm khổ người thứ 3 thôi. Dững đối với tôi rất tốt. Tôi không ân hận khi đã chọn anh.

Ngữ nhếch môi:

--Cám ơn em cố tình nói lời cay độc để anh tỉnh hồn ra mà nhớ rằng người yêu của mình đã là vợ kẻ khác. Gặp lại em, anh miễn nguyện rồi. Từ đây về sau trong những giấc mơ, anh sẽ không gặp cảnh chạy đi tìm em trong tăm tối hãi hùng, vì anh đã biết em đang ở đâu, sống với ai và sống ra sao. Anh đi đây. Nhờ em hôn bé An hộ anh, chả hiểu sao anh không muốn rời xa nó ... Có lẽ tại An Nhiên là con gái em chẳng?

Thật bất ngờ, Ngữ cầm tay Hạ siết mạnh.

--Chúc người duy nhất anh yêu được mãi mãi hạnh phúc.

Nhìn anh hấp tấp bỏ đi như chạy trốn. An Hạ nhạt nhoà nước mắt ... Bao giờ anh cũng nói yêu duy nhất mình em, nhưng điều đó có nghĩa lý gì khi anh mãi mãi thuộc về người khác. Anh sẽ có những đứa con vừa ngoan, vừa đẹp, vừa thông minh. Rồi anh sẽ quên bé An Nhiên cũng như mãi mãi không biết nó là máu thịt của mình.

Có lẽ em độc ác giấu anh sự thật này, nhưng nói ra chắc gì anh đã tin ...

Đang nghĩ lung tung, Hạ chợt thấy Dững bước tới.

Anh ngồi xuống nhìn An Nhiên đùa với con gấu và nói:

--Của anh ta phải không? To nhỉ! Phó giám đốc một công ty đâu thể nào tặng đồ dỏm được.

An Hạ ngập ngừng:

--Sao anh biết anh là phó giám đốc?

Dững thần nhiên:

--Tìm hiểu thì biết chớ gì. An Nhiên giống bố ruột lắm. Lẽ nào anh ta không nhận ra?

An Hạ nuốt nước bọt:

--Ngữ không biết, và em cũng không muốn nói.
Nhìn thẳng vào mắt Hạ, Dũng có vẻ trách:
--Em cũng đâu cho anh biết anh ta là ba của bé Nhiên.
An Hạ khoanh tay:
--Em thấy điều đó không cần thiết.
--Vậy sao? Trong khi anh chả giấu em chuyện gì về người vợ đã chết của mình.
Hơi nhú mày, Hạ sẵn giọng:
--Xin lỗi! Anh muốn đề cập tới cái gì?
Dũng xua tay
--Không ...! Không có gì hết! Nào! Chúng ta về chưa?
An Hạ cộc lốc:
--Về.
Dũng hơi nghiêng đầu:
--Giận anh à?
--Không.
Đứng phắt dậy, An Hạ gọi An Nhiên thật to, con bé khệ nệ ôm con gấu chạy đến khoe:
--Đẹp không bố?
--Đẹp lắm!
--Chú Ngữ cho con đó.
--Bố biết! Lên xe bố chở con về.
An Nhiên do dự.
--Con gấu to lắm, làm sao ôm?
Giọng Dũng hơi giễu cợt:
--Mẹ sẽ chở nó. To cỡ nào mẹ ôm cũng được, vì đó là ... của quý mà.
An Hạ trừng mắt nhìn Dũng. Chưa là gì của nhau mà anh đã chằm chọc cô như thế kia ... Nếu ưng thuận làm vợ anh, chắc gì Dũng sẽ bỏ qua lỗi lầm xưa của Hạ như anh từng nói.
Hạ chưa quên vì ghen mà cô bị Ngữ làm khổ một đời. Bây giờ gặp lại anh, nghe anh nói lời ân hận, thì đã sao chứ?
Đàn ông đều giả dối như nhau, cô gái nào lỡ nghe lời đường mật, sa chân vào là chết. Hạ không muốn mình phải ... chết thêm một lần nữa vì người mình không yêu. Với cô, An Nhiên là trên hết, cô đâu muốn con bé phải khổ khi phải sống và chịu đựng bố ghẻ.
Cô dần bực bội xuống, An Hạ nhỏ nhẹ.
--Em chở con gấu hay An Nhiên cũng được mà.
Dũng cố tình nhấn mạnh:
--Nghĩa là em quý con gấu bằng con gái mình phải không?

An Hạ nghiêm mặt:

--Em không nghĩ phải nghe anh nói như thế. Nếu thấy khó chịu, mẹ con em về một mình vậy.

Dũng nhắc An Nhiên lên yên.

--Đùa một tí thôi. Sao em nhiều tự ái quá.

--Em nhớ anh đâu có thích đùa.

Dũng lảng đi:

--Bố con mình về thôi An Nhiên.

An Hạ lảng lạng đặt con gấu lên yên trước của xe đạp rồi chậm chậm đạp đi. Cô biết mình khó thể tiếp tục với Dũng được nữa.

Tính anh không ghen như Ngữ mà lại nhỏ nhặt đàn bà. Bản chất ấy bấy lâu Hạ chỉ lờ mờ nhận thấy qua tiếp xúc, đến hôm nay đã lộ ra rồi.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 18

Về tới nhà, An Hạ ngạc nhiên khi thấy chỉ mình Liên dưới bếp:

Cô nói ngay:

--Bé Nhiên chưa về sao?

--Chưa! Ủa! Em có gặp Ngữ không?

Hạ thở dài:

--Có! chị chỉ ảnh ra công viên làm chi cho rộn chuyện?

Liên trợn mắt:

--Sao lại trách chị? Tại Ngữ năn nỉ quá, cậu ta muốn giải bày với em điều gì đó mà.

Ngần ngừ một chút, Liên hỏi:

--Bộ thằng Dũng nhằm em hả?

An Hạ ngồi phịch xuống ghế:

--Không nhằm, nhưng mĩa mai, chì chiết nghe muốn điên lên được. Em không thể tiếp tục với Dũng nữa đâu.

Liên chép miệng:

--Căng thẳng dữ vậy sao? Đàn ông ghen là chuyện thường. Hồi chiều chị quên là Dũng cũng ra ngoài ấy. Nhưng sao nó biết Ngữ là người yêu cũ của em?

An Hạ nói:

--Anh Ngữ và con Nhiên giống nhau quá, người tử tế như Dũng nhìn

qua là biết ngay. Thế mà Ngữ chẳng nhận ra con mình. Ảnh tệ thật.

Liên bênh vực:

--Không nên trách Ngữ! Gặp lại em đã là chuyện bất ngờ. Con bé Nhiên luôn mồm gọi Dũng là bố. Có nhận ra, Ngữ cũng chẳng dám hé môi. À! Hai đứa ... tâm sự nhiều không?

An Hạ cười buồn:

--Nói nhiều cũng bằng không. Lời ân hận của ảnh có giá trị gì? Chỉ khiến em thấy ảnh giả dối hơn thôi. Biết em bị oan mà còn cười Diệp Trúc. Suốt đời em không tha thứ cho ảnh.

Liên ái ngại:

--Em đã nói vậy với Ngữ à?

An Hạ lắc đầu:

--Nói làm chi. Khi bị xua đuổi, ảnh phải hiểu chứ.

--Tự nhiên chị thấy tội nghiệp cậu ta.

An Hạ bật cười:

--Chị giàu lòng thương người góm. Trước đây mới tội nghiệp Dũng, bây giờ tới Ngữ. Em chỉ tội nghiệp bản thân thôi. Tốt nhất đừng dây vào đàn ông, ở vậy nuôi con là đủ rồi.

Nhìn ra cửa, Hạ sốt ruột:

--Dũng chở con bé đi đâu vậy kia?

--Chắc đi ăn kem ...

Hạ nôn nóng:

--Khổ quá! Cô giáo nói suốt ngày nay An Nhiên lừ đừ như muốn bệnh. Đi kiệu này không khéo bệnh thật thì chết.

Cô vừa dứt lời đã nghe tiếng Honda ngừng trước sân. An Nhiên hớn hờ chạy vào khoe:

--Bố Dũng mua nè mẹ.

An Hạ nhú mày khi thấy trên tay An Nhiên là một búp bê tóc vàng hoe, miệng ngậm nắm vú, rất dễ thương.

Con bé kéo Hạ ngồi xuống.

--Mẹ xem đây!

Nhiên giật nắm vú của con búp bê ra rồi kê miệng vào sát miệng nó nói to:

--Bố Dũng thương mẹ lắm.

Liên tức thời búp bê nhái lại những lời An Nhiên vừa nói trước sự ngạc nhiên lẫn thích thú của Hạ và Liên.

Con bé cười toe toét.

--Mẹ thấy có hay không? Mặc tiền lắm đó.

Liên tò mò nhìn con búp bê.

--Bao nhiêu mà mắc?

Dững bước vào, giọng đầy tự đắc:

--Gần ... 400. Mặc nhưng đáng giá.

Liên kêu lên:

--Trời ơi! Tính ra cả bảy tám phân vàng chớ ít sao. Bố Dững ... mày hôm nay xịn thiệt.

An Hạ làm thinh mà lòng thật khó chịu. Bản chất Dững đâu phải là người hào phóng. Từ trước đến giờ anh chưa hề mua cho An Nhiên món đồ chơi nào hết. Bữa nay anh ... rút ruột mua con búp bê này vì muốn qua mặt Ngữ chớ đâu phải vì thật lòng với An Nhiên.

Cô dè dặt lên tiếng:

--Anh mua loại quá đắt tiền làm gì? An Nhiên còn bé, nó đâu biết giữ đồ chơi.

Dững nhún vai:

--Nó sẽ biết giữ đồ chơi khi đã phân biệt giá trị của từng món. Em không nghe nó trầm trồ "Món này mắc tiền lắm" à? Rồi con bé suốt ngày sẽ giữ khư khư con búp bê vì hai điều. Thứ nhất nó rất là xịn, không phải ai cũng có tiền mua cho con. Thứ hai nó nhỏ vừa tầm tay ôm của Nhiên, chớ không to lớn, thô kệch lại tầm thường như con gấu kia. Rồi em sẽ thấy con gấu kia sẽ nằm mãi một góc trên nóc tủ, mặc cho bụi bám y như một vật cũ, vứt đi thì không đành, người ta chỉ đứng nhìn như hoài niệm thôi.

An Hạ nhú mảy:

--Anh suy diễn tài lắm. Nhưng em xin nói thẳng, con Nhiên không thể nhận con búp bê này.

Dững nheo nheo mắt:

--Tại sao? Tại nó đã có con gấu à? Nếu thế thì bất công quá. Em nghĩ xem, với ... người lạ vừa gặp lần đầu, em đã cho con nhận quà, còn với anh, em lại buộc nó từ chối.

An Hạ lạnh tanh:

--Em không nhận vì nó quá mắc, con em chơi món thô kệch tầm thường được rồi. Anh đem nó về đi. Nhiên! Trả búp bê cho bác Dững.

Nghe mẹ nói thế, An Nhiên ôm con búp bê cứng ngắc ré lên:

--Con không chịu! Con không chịu.

Chạy tới bên Liên, An Nhiên oà ra khóc. Cô chắc lưỡi:

--Dững đã mua rồi thì cứ cho nó chơi. Sao em câu nệ từng chút vậy?

Mượn lời của Liên, Dững khoanh tay đứng mai mỉa:

--Thì ra em yêu bản thân hơn yêu con.

An Hạ nóng mặt:

--Anh im đi!

Dứt lời, cô chạy vào phòng mình ngồi thờ dốc vì tức.

--Hạ ơi, có khách.

Giọng Liên lãnh lút vang lên làm tim Hạ đập thành thịch. Qua cách gọi của chị, cô thừa biết người khách ấy là ai rồi. Mấy hôm nay, cô luôn sống trong tâm trạng khắc khoải ngóng trông rồi thất vọng. Cô khao khát được gặp Ngữ nhưng sợ lại sẽ ngã gục trước ánh mắt da diết của anh.

Mỗi chiều đón An Nhiên tan học, Hạ đạp xe về ngay chớ không dám đưa con ra công viên, nơi đã có kỷ niệm dù rất nhỏ của anh và mẹ con cô.

Hạ luôn mâu thuẫn với mình vì còn quá yêu Ngữ. Bây giờ anh đến tận nhà rồi đó. Cô có trốn nữa được không?

Nhìn mình trong gương lần nữa, An Hạ cố dần xúc động bước ra ngoài.

Thấy cô, Ngữ đứng bật dậy như chạm phải lửa. Hai người nhìn sững nhau thật lâu.

Hạ bối rối ngồi xuống.

--Anh vẫn còn ở đây à?

Giọng Ngữ trầm trầm:

--Ngày mai anh về rồi. Không biết đến bao giờ mới gặp được lại em. Chiều nào anh cũng ra công viên với hy vọng thấy em, dù em đang bên người đàn ông khác ...

An Hạ ngắt lời Ngữ:

--Anh đâu cần phải khổ như vậy.

--Em nói đúng. Nhưng thật ra anh đã không ngăn được trái tim mình. Bởi vậy anh rất khổ tâm ...

--Anh đến đây chỉ để nói điều này sao?

Mắt Ngữ không rời gương mặt Hạ.

--Còn nhiều điều nữa. Anh vẫn yêu em! Anh không thể ...

An Hạ xua tay:

--Anh đừng nói thế. Ngay cả nghĩ thế cũng đừng nên. Tôi đã chấp nhận số phận của mình. Sao anh lại không khi chính anh vì mù quáng mà tạo nên bi kịch hôm nay?

Ngữ thờ dãi:

--Mấy ngày qua anh đã cố, nhưng không thể được. Anh không chấp nhận sự thật em đã có người khác. Anh đã tìm em bao năm nay. Bây giờ gặp lại như vậy, thà không gặp còn đỡ đau đớn hơn.

--Rời thành phố này anh sẽ quên tất cả. Như hồi xưa anh rời Việt Nam, anh đã từng quên một con bé bị anh vất bỏ khỏi cuộc đời, lúc nó đang cần một nơi nương náu, một tình yêu chân thật. Tôi bây giờ

đã được mái ấm gia đình, có con và rất hạnh phúc, chứ không phải ngày đó cù bơ cù bất ...

Giọng An Hạ nghẹn lại, càng nói những lời cay độc với Ngữ cô càng sợ vì nhận ra mình cũng còn yêu anh.

Cổ dần nổi đau ứ nghẹn tới ngực xuống, Hạ nói tiếp:

--Cách đây không lâu, tôi tình cờ gặp lại Diệp Trúc. Được biết về anh, tôi cũng khổ sở như anh bây giờ. Nhưng tất cả rồi sẽ qua, anh sẽ bình tâm trở lại, và sẽ vui sống như tôi đang sống.

Cúi đầu xuống, An Hạ chùi vội giọt nước mắt vừa ứa ra. Cô bối rối khi nghe tiếng An Nhiên líu lo hát ngoài sân.

Con bé nhảy chân sáo vào nhà và reo lên:

--Chú Ngữ.

Gượng cười kéo An Nhiên vào lòng, anh hỏi:

--Nãy giờ con ở đâu?

--Con chơi bên nhà bé Ty. Nó mượn con gấu Lucky rồi.

--Con thích nó không?

--Dạ thích! Trong nhà con thương mẹ, thương má Liên và con gấu Lucky nhất.

Định mở miệng hỏi: "Con không thương bố sao?" nhưng Ngữ kịp dừng lại. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy An Nhiên không nhắc tới Dũng. Tại sao vậy kia?

Lúc anh còn thắc mắc, thì Dũng bước vào. Mắt nheo nheo như cố nhớ anh là ai. Dũng nói giọng đều đều vô cảm:

--Thật bất ngờ khi thấy ông ở đây. Đến thăm bé Nhiên à?

Ngữ bình thản gạt đầu:

--Con bé dễ thương lắm! Ngày mai tôi đi rồi chắc không có dịp trở xuống nữa. An Nhiên đối với tôi là một kỷ niệm, nên tôi muốn ghé thăm trước khi đi mà.

Dũng mỉm cười:

--Thật ngại quá! Lần trước ông cho con gấu, nay lại đến tận nhà. An Nhiên có phước thật! Bé Nhiên à! Ngày mai chú Ngữ về Sài Gòn, con có thích đi xe hơi về trên đó với chú ấy không?

An Nhiên vừa nhảy lò cò vừa trả lời:

--Có mẹ, con mới đi.

An Hạ trừng mắt nhìn Dũng. Từ hôm cương quyết bắt An Nhiên trả con búp bê biết nói cho anh tới nay, Hạ cố ý tránh mặt Dũng. Và cũng không cho An Nhiên sang nhà anh chơi nữa.

Có lẽ Dũng hiểu thái độ của cô, nhưng anh vẫn lân la trò chuyện với chị Liên. Dũng lơ như không biết An Hạ giận mình, anh ta vẫn hy vọng cô sẽ bỏ qua chuyện cũ. Thế nhưng vừa rồi Dũng lại cố tình gài

Hạ và Ngữ vào những lời nói chứa đầy ẩn ý.
Mặc kệ ánh mắt của Hạ, Dũng tiếp tục cà khịa:
--Có con, thế nào mẹ cũng đi mà.
An Nhiên chạy đến bên cô.
--Thật không mẹ?
An Hạ tức điên lên, cô gọi:
--An Nhiên! Sang nhà bé Ty chơi đi.
Giọng Dũng thật ngây thơ:
--Sao lại thế? Nó đi rồi, ông Ngữ biết thăm ai đây?
An Hạ làm thinh, Ngữ vội đứng dậy:
--Tôi xin phép về.
Dũng tiếc rẻ.
--Sao vội vậy? Tôi định mời ông đi uống cà phê đây.
Ngữ gượng cười:
--Tiếc là tôi đã có hẹn. Không làm phiền hai người nữa.
Đến bên An Nhiên, Ngữ cúi xuống hôn nhẹ vào má nó.
--Chú về nha An Nhiên.
Con bé cười hồn nhiên:
--Bái bai chú Ngữ.
An Hạ thần thờ nhìn theo dáng anh. Lần chia tay này không làm cô hoảng loạn đến mức đòi chết như ngày xưa. Năm tháng đã làm hai người trầm tĩnh rất nhiều. Hạ không khóc nhưng lòng cô còn hơn cả chết ...
Ngày đó xa nhau, An Hạ còn hy vọng gặp lại để giải bày để tiếp tục có nhau. Còn bây giờ mọi chuyện đã kết thúc rồi, kết thúc rồi.
Giọng Dũng khô khan:
--Anh ta đến để tán tỉnh em phải không?
An Hạ mệt mỏi:
--Không liên quan gì tới anh hết. Bây giờ anh rất lố bịch, anh biết chưa?
Dũng cười gằn:
--Người lố bịch là hấn chứ không phải anh. Với cương vị làm chồng, anh nói thế là quá nhẹ nhàng. Em và hấn phải biết tự trọng chứ.
An Hạ khó chịu:
--Nhưng thật sự anh không phải là chồng em. Em đâu bị ràng buộc bởi ai.
Dũng kêu lên:
--Khổ nỗi Ngữ lại bị ràng buộc. Anh ta đã có vợ, người vợ đó đang ở đây. Lỡ như bà ta biết, chuyện gì sẽ xảy ra cho em chứ! Trước cơn ghen của đàn bà, chồng hờ như anh chả làm được gì cho em đâu,

hãy tự lo liệu đấy.

An Hạ nhếch môi:

--Cám ơn anh! Em không sa chân lần nữa đâu.

--Ngũ đi rồi. Anh mong mọi chuyện sẽ lắng xuống, em sẽ quên đi. Rồi chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau. Anh biết mình không giàu có, không địa vị như Ngũ, nhưng vì yêu em, anh sẽ cố gắng để em và An Nhiên được sung sướng.

An Hạ lắc đầu:

--Xin lỗi anh! Em không thể ...

Giọng Dũng lạt hẳn đi:

--Tại sao vậy?

An Hạ rưng rưng:

--Một là An Nhiên sống với cha ruột của nó, hoặc là nó không có cha. Em rất khi tưởng tượng một gia đình xào xáo vì chuyện bố dượng, mẹ ghẻ, con riêng con chung. Em từng chung sống với mẹ kế, em không muốn con mình phải có bố dượng. Nó sẽ khổ nhiều hơn sướng.

Dũng bật giọng:

--Thì ra em xem thường anh đến thế. Anh sẽ không làm phiền em và An Nhiên nữa đâu.

Đẩy mạnh cái bàn, Dũng hăm hăm bỏ về. An Hạ lê chân vào phòng nằm vật xuống giường. Mãi đến lúc nghe tiếng chị Liên, cô mới mở mắt lên nhìn xem chị hỏi gì.

--An Nhiên đâu?

--Nó sang nhà bé Ty rồi.

--Để chị gọi nó về ăn cơm.

Hạ đứng dậy đi vào bếp. Đang sắp chén ra bàn, cô lại nghe giọng Liên vọng vào:

--Nó đi với thằng Dũng rồi. Bực thật! Chờ con bé đi chơi mà không nói với ai lời nào.

Bỗng dưng An Hạ thấy bất ổn. Cô lo lắng:

--Có đúng là Dũng chờ An Nhiên đi chơi không?

Liên cau mày:

--Mẹ bé Ty nói với chị mà. Bộ có chuyện gì à?

--Đâu có.

An Hạ bồn chồn ra cửa ngóng ... Bây giờ 8 giờ rồi, vẫn không thấy Dũng đâu.

Cô méo máo nhìn Liên:

--Có khi nào vì ghen, anh làm gì con bé không?

Liên trấn an:

--Em cứ nghĩ viễn vông, ngày thường Dũng cũng hay chở con bé đi chơi, chứ đâu chỉ bữa nay. Hay ra tiệm của nó thử coi, nhiều khi kẹt có khách, nó chưa đưa con nhỏ về được.

An Hạ lật đặt dắt xe khỏi cổng. Lòng cô như có lửa khi nghĩ tới con. Lẽ ra lúc này cô không nên nói những lời thẳng thừng như thế với Dũng. Đối với mẹ con cô, anh vẫn là người tốt, chỉ có cá tính không hợp với Hạ thôi, cô vẫn còn nhiều dịp để từ chối Dũng mà. Hấp tấp cự tuyệt vào lúc anh đang ghen với Ngữ chả là không tế nhị chút nào. Những lời đó chắc làm tổn thương Dũng, anh đã rất giận. Và biết đâu chừng Dũng cố tình chở An Nhiên đi lung tung cho cô lo, nhằm đã nư cơn giận của mình? Chỉ mong anh ta đừng làm hại con cô thôi.

Ghé vô tiệm sửa ti vi của Dũng, Hạ thất vọng khi nghe thợ của anh trả lời "không". Vậy Dũng đưa An Nhiên đi đâu?

Hạ đạp xe vòng vòng ngoài đường, mắt lảo liên tìm kiếm. Thành phố này nhỏ thật, nhưng tìm 1 người đâu phải dễ, nhất là Hạ không biết Dũng hay đến những chỗ nào.

Vòng trở ra công viên, An Hạ dáo dác nhìn. Giờ này chỉ có những cặp tình nhân âu yếm ngồi rút vào nhau, chứ đâu có bố mẹ nào dẫn con đi chơi.

Đang khổ sở vì thất vọng, cô nghe có người gọi mình. Hấp tấp quay lại, Hạ sửng sờ khi thấy Ngữ. Hai tay cho vào túi quần, anh lững thững bước đến bên Hạ, giọng ngạc nhiên:

--Sao em lại ra đây vào giờ này?

Hạ ghen ngào:

--Anh Dũng chở An Nhiên đi mất rồi.

Ngữ nhú mày:

--Đi mất là sao?

Hạ gào lên:

--Tất cả cũng tại anh, anh xuất hiện làm chi cho khổ người khác chứ?

Nói dứt lời cô mím môi đạp mạnh pèdal, mặc cho Ngữ gọi mình thẳng thốt.

Trở về nhà, Hạ muốn điên khi thấy Liên ngồi ngoài sân nói vọng ra:

--Nó vẫn chưa về, Hừm! Thằng trời đánh này muốn gì đây kìa.

Bãi hoải buông người xuống ghế, An Hạ bắt đầu khóc, trong khi Liên luôn miệng rửa Dũng.

Thời gian chậm chạp trôi qua, mãi tới 11 giờ, Hạ mới nghe tiếng Honda chạy vào ngõ. Lật đặt đứng dậy, cô hết hồn khi thấy Dũng ngật ngà ngật ngưỡng bước xuống xe, nhưng không có An Nhiên. Cố giữ bình tĩnh, Hạ trầm giọng:

--An Nhiên đâu?

Dững lè nhè:

--Tôi không phải bỏ để ra nó, làm sao biết được.

Liên nghiêng răng nắm vai Dững lắc lắc lắc để.

--Cái thằng mắc dịch, mày đừng giỡn mặt với tao, con Nhiên đâu?

Hất mạnh tay làm Liên xiểng niểng, Dững hàm hừ:

--Nó cũng chẳng phải con chị, làm gì dữ vậy?

An Hạ đâm vào ngực mình, giọng khàn đặc:

--An Nhiên là con tôi, nó đâu rồi, anh nói đi.

Dững nham nhở cười:

--Anh không biết. Tìm ba nó mà hỏi.

Liên rít lên:

--Mày thật khôn nạn. Nó là trẻ con có biết chuyện người lớn, mày bỏ nó ở đâu?

Mặt sa sầm xuống, Dững quát:

--Nói rồi, tìm ba nó mà hỏi. Tôi thấy nó vào hội chợ ấy. Ba nó ở trông mà.

Liên nhảy nhồm:

--Ôi trời ơi! Đồ vô lương tâm, tao kêu công an còng mày lại mới được.

Nồng nặc mùi rượu, Dững sấn tới:

--Kêu đi! Đếm đến 3 chị không kêu, tôi đi uống nữa à nhe ...

Bỏ mặc Dững đứng lè nhè, An Hạ chụp xe đạp đi.

Vái trời đừng có chuyện gì xảy đến với con tôi. Vừa cầm đầu chạy, An Hạ vừa làm thầm cầu khẩn.

Tới đầu ngõ, An Hạ thấy Ngữ từ xích lô bước xuống, trên tay anh bồng một đứa trẻ.

Thấy cái xe xuống đất. Hạ lao tới, cô bật khóc tức tưởi khi nghe An Nhiên gọi mẹ. Siết chặt con bé vào lòng, Hạ hôn như mưa lên mặt nó.

An Hạ đứt ruột khi An Nhiên thở thè.

--Con đói bụng.

Ngữ đều giọng:

--Lúc nãy anh muốn ghé nhà em lắm, nhưng suy đi nghĩ lại thấy không nên. Anh trở vào hội chợ, lang thang hết gian hàng này tới gian hàng khác để đốt thời gian, không ngờ lại gặp An Nhiên, nó đang khóc lu loa trông rất tội, còn Dững thì chẳng thấy đâu ... Bé con bé đi tìm bố một lát nhưng không gặp, anh đưa nó về cho em đó.

An Hạ chùi nước mắt:

--Cám ơn anh.

Cúi xuống dắt chiếc xe đạp, Ngữ ngập ngừng:

--Anh đưa em về tới nhà, được chứ?

An Hạ lắc đầu:

--Không cần đâu, anh tử tế với tôi vào lúc này đã quá muộn.

Ngữ vịn xe cho Hạ đỡ Nhiên lên yên, cô chợt run rẩy khi nhận ra mình đứng gần anh quá, gần đến mức ngược mắt lên đã chạm ngực anh - Cái vùng ngực to rộng, vững chãi mà Hạ tưởng sẽ chở che, bảo bọc mình suốt đời ấy giờ là nơi tựa đầu, áp má của Diệp Trúc.

Còn gì đau đớn hơn không?

Chính sự tẻ bạc này của anh khiến Hạ vừa yêu vừa hận. Cô đã hiểu được mùi vị của ghen tuông khi biết Trúc đã là vợ anh, thì đừng xao lòng trước lúc này. Muốn quên Ngữ, chỉ có cách nhân nỗi hận trong tim lên gấp bội lần.

Nhưng biết cô làm được không khi tay Ngữ lại nắm chặt tay cô bịn rịn chẳng nổi rời.

Giọng anh khổ sở đến nao lòng:

--Chính anh đã đẩy em vào hoàn cảnh bí đất này. Giờ anh phải làm sao để đền bù đây? Giá mà giữa chúng ta đừng tồn tại kẻ thứ ba thì

...

An Hạ ngắt lời:

--Giữa chúng ta từ đầu đã tồn tại kẻ thứ 3, anh đừng mơ nữa. Đó là nỗi đau, là uất hận đeo đẳng mãi theo tôi. Khi nghĩ đến Trúc, tôi không bao giờ tha thứ cho anh. Lẽ ra anh được biết cái mình có, nhưng vì Trúc, anh sẽ không được gì hết.

Dứt lời, cô cầm đầu đạp xe đi, con ngõ dẫn vào nhà tắm tối và sâu hun hút làm An Hạ muốn khóc quá. Từ giờ trở đi, có lẽ chỉ mình cô đi với An Nhiên thôi. Sẽ không có gã đàn ông nào chen vào đời cô nữa. Cô sẽ chăm sóc dạy dỗ An Nhiên nên người. Nhất định Hạ sẽ làm được điều đó.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 19

Ngữ mệt mỏi ngã người lên ghế . Cuộc họp kéo dài mấy tiếng đồng hồ làm đầu anh như căng ra . Đốt 1 điếu thuốc anh thả rít khói và từ từ thả hồn vào cõi riêng đầy bất hạnh của mình.

Ngoài cửa sổ, chiều bắt đầu xuống, và anh cũng bắt đầu nhớ... Kể từ

khi gặp lại Hạ, anh trở về đây lao vào công việc 1 cách cuồng điên. Anh muốn tìm quên trong những chồng hồ sơ dày cộm, những cuộc họp kéo dài và những chuyến công tác xa. Những khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi, Ngữ dành cho các độ nhậu. Anh không ghiền nhưng nhờ rượu, anh dễ ngủ hơn. Trong giấc ngủ chập chờn, Ngữ có thể gặp An Hạ và bao giờ trong những giấc mơ nhờ rượu đó, cô cũng yêu anh như ngày xưa...

Tiếc rằng đó chỉ là giấc mơ. Ngoài đời, anh mãi mãi mất Hạ rồi. Điều khiến Ngữ đau đớn khôn nguôi là cô sống không hạnh phúc bên người cô không yêu. Suốt ngày tháng này anh quay quắt nhớ An Hạ và cả bé Nhiên. Anh không hiểu sao lại thấy giữa mình và con bé ấy có 1 sợi dây tình cảm nào đó rất lạ kỳ. Lẽ nào vì quá yêu Hạ, anh đã ... quý mến cả con của cô? Trái tim anh vốn hẹp hòi ích kỷ, sao Ngữ lại không ghen khi người mình yêu có con với kẻ khác, mà anh lại thấy thương Hạ quá. Bất giác, Ngữ nhếch môi buồn bã.

Năm tháng trôi qua cùng với nhiều biến đổi đã làm anh trần trụi chín chắn hơn xưa. Ngày đó nếu anh đừng nông nổi, thì bây giờ đâu phải mượn rượu để giải sầu thế này.

Với tay mở nhạc, Ngữ ngược mắt lên trần nghe giọng khàn đục của người ca sĩ vang lên tha thiết.

--"Chiều về không buông nắng cho mây âm thầm, 1 mình trong chiều vắng, nhớ đôi môi mềm ngày nào ân cần trao thân ..."

An Hạ! Anh đã sai nước cờ tình để suốt đời đau đớn ân hận. Ngày đó anh đã quá ghen tuông, đại dột để giờ này trong ngôi nhà đầy ắp kỷ niệm này mình anh với đam mê rui mòn, thương yêu rời rã. Ôi! Anh có được hy vọng gì về em nữa không hở An Hạ. An Hạ...

Chuông ngoài cổng hồi hã réo 1 hồi dài đầy cáu gắt làm Ngữ bức bối. Anh ngồi lì trong phòng với điều thuốc trên tay.

Ai vậy nhỉ? Chắc không phải là bạn nhậu, vì nếu muốn lời anh đi, họ chỉ cần điện thoại hoặc nhắn tin, chớ đâu ghé vào đây. Anh không bao giờ dẫn đám bát nháo ấy về ngôi nhà 1 thời yêu dấu này.

Càng không phải là cô Hồng hay Diệp Trúc. Hai người đã bị anh cấm cửa từ lâu. Ngoài những lúc gặp nhau trong công ty, Diệp Trúc đã cố gắng hết sức nhưng hoài công. Cô ta thừa biết không bao giờ len lỏi vào được cuộc đời anh, song Diệp Trúc vẫn dai dẳng bám lấy Ngữ với tất cả khả năng thủ đoạn cô ta có được.

Đôi lúc Ngữ vái trời cho Diệp Trúc yêu 1 người nào khác mình. Khổ sao, lời cầu xin của anh chưa linh ứng, cô ta vẫn độc thân và vẫn lẩn quẩn quanh anh như không hề mệt.

Chuông lại inh ỏi vang lên, Ngữ hậm hực đứng dậy... Anh mở cổng

và hết sức bất ngờ khi nhận ra Liên.

Với nét mặt hốt hải, chị nói 1 hơi:

--Con An Nhiên bệnh nặng lắm, mới chuyển vào bệnh viện trên đây, giờ chưa biết ra sao.

Ngữ nhanh nhẩu:

--Tôi sẽ vào đó với chị, An Hạ cần gì tôi sẵn sàng giúp hết mình, vì tôi rất quý bé An Nhiên.

Giọng Liên sắc lẹm:

--Chỉ quý thôi là chưa đủ. Cậu phải có trách nhiệm với mẹ con nó. Tôi biết mình tới đây là phiền vợ chồng cậu, nhưng thấy mẹ con nó, tôi không đành lòng. Từ ngày gặp lại cậu tới nay, biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra rồi...

Ngừng lại để thở, Liên nói tiếp:

--Tuỳ cậu, nếu nghĩ tới tình xưa, thì nên vào với An Hạ đi. Một mình nó chịu không nổi khi nhìn con mình... hấp hối đâu.

Mặt Ngữ tái đi.

--Hấp hối à? Nó bệnh gì dữ vậy?

--Sốt xuất huyết, nhưng lại bị sốc mới khổ.

Ngữ vội vàng:

--Tôi sẽ vào ngay với chị, chờ 1 chút.

Anh hối hả lái chiếc xe du lịch ra, đợi Liên vào ngồi xong, anh hỏi ngay:

--Dững đâu? Sao bỏ mẹ con cô ấy 1 mình vậy?

Mặt Liên sa sầm.

--Đừng nhắc tới thằng khốn ấy, An Hạ cấm cửa nó từ lâu rồi.

Ngữ nhỏ nhẹ.

--Tại tôi phải không?

Liên thở dài.

--Biết đồ thừa ai bây giờ? Cậu và An Hạ đúng là vô duyên. Ngày xưa nếu cậu bình tĩnh 1 chút thì... mà tôi hỏi thật, cậu còn thương nó không?

Ngữ hơi ngập ngừng:

--Khi đã nói yêu ai, tôi không bao giờ thay đổi.

Liên nhếch môi mỉa.

--Tôi không tin đâu, nhưng cậu có biết tại sao tôi đến tìm cậu không?

Ngữ chưa trả lời, Liên lại nói tiếp:

--Đừng nghĩ rằng An Hạ cần sự giúp đỡ của cậu. Tôi đến vì con bé Nhiên. Nó phải được bố ruột quan tâm, chăm sóc, không biết cậu có trách nhiệm của người làm cha không?

Tay lái Ngữ chao qua làm chiếc xe tấp vô lễ. Anh tái mặt áp ứng:

--Chị nói cái gì?

--Tôi đã nói rất rõ điều bao lâu nay An Hạ giấu kín.

Miệng Ngữ khô đắng, anh thần thờ:

--Chị nói thật chứ?

Liên gần từng tiếng:

--Câu hỏi thật bất ngờ, cậu đã ruồng rẫy An Hạ với cái thai trong bụng, nhưng lại cho rằng người khác lừa dối mình. Nếu không tin, bỏ tôi xuống đây đi.

Giọng Ngữ bật ra đau đớn.

--Trời ơi! Tôi đúng ra khôn nạn.

--Đâu cần phải rửa mình, cậu không thể sửa sai, nhưng có thể bắt đầu làm việc tốt mà. An Hạ không biết tôi đi tìm cậu đâu. Nó đã thể giấu chuyện này suốt đời.

Ngữ nhăn nhó:

--Tại sao vậy?

Liên cười khẩy:

--Tự cậu hiểu lấy. Có thể là cách nó trả thù không chừng.

Ngữ thẳng thốt:

--Hạ thù tôi lắm à?

--Yêu nhiều thì hận nhiều, ai bảo cậu phụ bạc nó.

Ngữ lạnh thính, đầu anh rối tung như mớ bông bong với điều bất ngờ vừa nghe. Nghĩ tới con gái mình, Ngữ thấy ruột gan nhức nhối.

Lúc này không phải lúc trách cứ nhau, quan trọng là mạng sống của An Nhiên. Nếu con bé có mệnh hệ nào, chắc Hạ không chịu nổi và tội lỗi của anh lại chồng chất thêm gấp bội.

Nó là con anh, thảo nào đi tìm và gặp đúng ngay cha ruột để... vùi vĩnh. Nó là con anh, bảo sao vừa gặp anh đã... cứng, xa thì thấy nhớ. Lâu nay Ngữ vẫn thắc mắc không hiểu vì đâu 1 người chẳng bao giờ quan tâm đến trẻ con như anh lại đặc biệt thương mến An Nhiên. Bây giờ anh đã hiểu ra rồi.

Táp xe lên lễ, Ngữ hấp tấp theo Liên vào phòng cấp cứu. Tới hành lang, anh đã thấy An Hạ ngồi tựa vào tường, mắt lơ đãng như mắt hồn lạc vía.

Anh chạy vội đến lay mạnh vai cô.

--Con ra sao rồi?

Mở choàng mắt, cô nhìn anh trân trối rồi lấp bắp:

--Nó ... nó vừa ngủ nhưng vẫn con trong tình trạng nguy hiểm.

Ngữ nóng nảy:

--Nhưng con đâu?

--Trong phòng cấp cứu, người ta không cho vào.

Ngữ đứng bật dậy.

--Sao lại không chứ?

Anh bỏ mặc Hạ ngồi đó, mạnh bạo đẩy cửa phòng.

Một cô y tá ngăn anh lại, Ngữ nghiêm mặt trông thật ... ngầu.

--Tôi mới đi công tác về tức thời, nếu không được gặp con, tôi làm sao yên tâm.

Cô y tá phẩy tay:

--Vây thì ... 5 phút thôi, nếu không tôi sẽ bị rầy.

Đi dọc các hàng giường kê sát tường, Ngữ thẩn thẩn tìm An Nhiên.

Trái tim anh đau thắt lại, mắt cay xè muốn khóc khi thấy trên giường ở cuối phòng, An Nhiên nằm thiêm thiếp như con mèo uớt. Gương mặt con bé đỏ ửng, môi khô nứt vì sốt, anh nhẹ nhàng hôn lên trán An Nhiên. Con gái của anh đây mà, lòng Ngữ bỗng trào dâng 1 tình cảm êm ả bồi hồi kỳ lạ.

Vốn là đứa bé mồ côi cha, lại không sống với mẹ, anh chưa hề biết thế nào là tình cha mẹ đối với con. Bao nhiêu năm qua anh quen cô đơn, quen không người thân thuộc, quen không có 1 gia đình. Đôi lúc Ngữ lẩn thẩn nghĩ, không biết khi có con, anh sẽ yêu thương nó như thế nào, lo lắng chăm sóc nó ra sao?

Thật ra cách đây khoảng nửa tiếng, anh không hề có ý niệm mình có 1 đứa con gái, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ An Nhiên bỗng trở nên quan trọng quá đối với anh. Anh sẵn sàng đổi bất cứ giá nào để được có nó.

Đứt ruột nhìn cổ tay nhỏ xíu của An Nhiên bị bầm vì những dấu kim vô nước biển. Ngữ lại cúi xuống hôn con, nó bé quá mà phải chịu bao nhiêu đau đớn, phải chi anh thế được, anh sẵn sàng chịu đau gấp trăm lần vì con.

Nhìn cô y tá đang đi tới, Ngữ hỏi:

--Con tôi đã qua nguy hiểm chưa?

--Tôi không dám trả lời, nhưng nếu nó vào đây trễ chừng vài tiếng đồng hồ, chắc ... chết vì bị xuất huyết nội.

Ngữ rùng mình vì từ "chết" thoát ra khỏi miệng cô y tá. Anh cúi xuống nháp nhồm bên giường, mãi đến khi cô ta yêu cầu anh đến lần thứ hai, Ngữ mới đứng dậy đi ra ngoài.

An Hạ hỏi ngay khi thấy anh.

--Nó thế nào rồi?

--Vẫn còn ngủ, chắc đã qua nguy hiểm. Em đừng sợ.

Giọng cô bứt rứt:

--Sao họ không cho bố mẹ vào với con mình. Lỡ có chuyện gì ...

Liên cau mày:

--Chuyện gì chứ? Em chỉ giỏi nghĩ quần.

Chị vừa dứt lời, từ ngoài 1 người đàn ông bế con trên tay hốt hải chạy vào la inh ỏi.

--Cứu con tôi với, cứu con tôi với bác sĩ ơi.

Theo sau ông là bà vợ mặt tái xanh không còn chút máu. An Hạ ngồi phịch xuống giọng đều đều:

--Anh biết không, lúc này em cũng la hét như anh ta. Có con mới biết thương biết quý. Vào lúc này, ngoài An Nhiên ra em không cần gì hết, không muốn gì hết.

Ngũ nói:

--Anh hiểu ý em, nhưng nó là con anh, anh sẽ lo cho nó mà, không làm tổn thương đến em và Dũng.

An Hạ gay gắt:

--Nó là con tôi, anh không là gì đối với nó cả. Nếu có chẳng, anh chỉ là 1 người lạ mua cho nó con gấu vì muốn chứng tỏ mình thừa tiền, anh muốn làm bĩ mặt Dũng.

Ngũ kêu lên:

--Nói vậy mà nghe được sao Hạ? Lẽ nào anh là hạng người nhỏ nhen đó?

Liên vội vàng chen vào:

-Hai người điên hết nên mới cãi cộ khi con mình đang mê man trên giường bệnh.

An Hạ quắc mắt lên:

--Ai bảo chị gọi anh ta tới? Em đã không muốn gặp kia mà.

Liên nghiêm nghị:

--Lúc con nhỏ thập tử nhất sinh, em phải là người mẹ vô lương tâm, mới không muốn cho con gặp cha. Em giận cậu Ngũ thế nào chị không cần quan tâm, nhưng bé Nhiên vô tội. Do đó điều phải làm chị đã làm rồi. Biết đâu nhờ ba nó tới, nó sẽ... tai qua nạn khỏi hồng chừng.

An Hạ cười gằn:

--Làm gì có chuyện thiêng liêng ấy, anh chưa bao giờ tự nhìn ra An Nhiên là con mình, trong khi con bé giống ảnh như đúc.

Ngũ thản nhiên:

--Em muốn trách cứ nặng nhẹ gì cũng được, miễn sao cho anh ở kế bên con là tốt rồi.

An Hạ tránh ánh mắt của Ngũ, cô biết mình vô lý khi cố tình kiểm chuyện với anh, nhưng cô không làm khác được. Từ hôm An Nhiên bệnh đến nay đầu óc Hạ lúc nào cũng căng như sợi dây đàn, chỉ cần chạm nhẹ vào thôi nó sẽ vang lên ngay những âm thanh khó nghe

như vừa rồi.

Giọng Ngũ trầm hẳn xuống:

--Lúc này đứng kế bên con, nhìn gương mặt trong sáng tựa thiên thần của nó, anh bồi hồi khi ý thức được mình đã có 1 đứa con gái. Lẽ ra anh đã phải ở bên khi nó sinh ra, đáng lẽ anh phải nhìn thấy những bước đi chập chững đầu tiên và được nghe tiếng gọi "ba" đầu tiên của nó...

Ngũ khổ sở nói tiếp:

--Đáng lẽ anh phải có khi nó khóc, nhưng anh đã không ở bên cạnh con và anh cảm thấy có tội...

An Hạ mĩa mai:

--Chỉ cảm thấy thôi sao? Anh thật sự có tội với mẹ con tôi và tôi không bao giờ tha thứ.

Ngũ chậm chạp nói:

--Anh không mong em tha thứ...

--Vậy anh về đi. Mẹ con tôi không cần anh.

Liên khó chịu:

--Em cố chấp quá, An Hạ ạ.

Trong phòng bỗng vang lên tiếng hét thất thanh, rồi tiếng người la khóc làm Hạ và Ngũ hoảng hồn chạy lại nhìn vào cửa kính.

Đứa bé mới được đưa vô không cứu được, mẹ nó đang la hét như bị động kinh. An Hạ bủn rủn tay chân ngồi bệt xuống đất. Ngũ đỡ cô dậy ôm chặt vào lòng.

--Bình tĩnh đi em, con mình không sao đâu. Con nhất định không sao.

Nghe người mẹ đau khổ khóc tức tưởi vì mất con, Hạ sứt sùi khóc theo, cô để mặc Ngũ vỗ về mà không đuổi anh nữa.

Lần đầu tiên từ khi sinh An Nhiên đến nay, An Hạ thấy mình thật sự được chia sẻ nỗi lo lắng với 1 người khác về con bé.

Nó là máu thịt của Ngũ, cái lo của Ngũ cũng nặng nề thấp thỏm như cái lo của Hạ lúc này. Anh chắc hiểu được lòng cô, sao cô trách anh hoài vậy. Bỗng dưng Hạ bệu bệu nói:

--Qua trận bệnh này, nếu anh muốn cứ đến thăm con. Em không ngăn đâu, chỉ vái trời cho con không sao.

Ngũ vuốt nhẹ tóc cô.

--Nó là con gái anh. Nó nhất định không sao.

Hạ im lặng, cô đẩy anh ra rồi loạng choạng bước đến ghế.

Ngũ nói:

--Cứ ngồi đó! Anh vào thăm con.

Dứt lời, Ngũ hăm hở đẩy cửa phòng. Anh đi nhanh đến mức các cô y tá không ngăn lại kịp. An Hạ thở dài...

Nãy giờ cô cáu gắt, nặng nề với Ngữ vì cô muốn dối chính mình, muốn khẳng định rằng mình đã thôi yêu anh, không cần đến anh. Nhưng khi Ngữ ôm cô vào lòng, Hạ đau đớn nhận ra mình vẫn còn yêu, mãi yêu và cần có anh biết bao. Ngữ là cha của An Nhiên, không ai ngoài anh có thể yêu thương và lo lắng cho nó hơn nữa được.

Nếu muốn An Nhiên có cha ruột như bao đứa trẻ khác, cô phải làm cách nào cho Ngữ bỏ Diệp Trúc quay về với mình. Nhưng ngay lúc An Nhiên đang ốm thập tử nhất sinh, Hạ lại nghĩ tới chuyện... đoạt chồng của người khác thì có bất nhân không?

An Hạ thoát rừng mình khi nghe cô y tá gọi lớn:

--Mẹ bé An Nhiên đâu, vào ngay...

Hạ vội vàng chạy ủa vô phòng. Mắt cô mở tròn tròn khi thấy Ngữ đang xúc con bé lên. Nó đang ói và trời ơi! Nó ói ra toàn máu... An Hạ xây xẩm mặt mày, cô cố bước đến bên con, nhưng cái giường của nó sao xa quá. Hạ cố với, cố với nhưng mọi vật xung quanh cô bỗng chập chờn hư ảo.

Cô gọi An Nhiên thật to và nghe tiếng mình tan ra, rơi hút vào cõi sâu thật tăm tối.

Hoa Hồng Sớm Nở

Chương 20 (chương kết)

Bụng ly sữa lên, Ngữ dỗ dành:

--Ráng uống thêm chút nữa đi Hạ, nếu không em lại xỉu thì khổ. Một mình anh lo cho 2 mẹ con không nổi đâu.

--Em uống nhiều lắm rồi.

--Thêm chút nữa, đâu có sao.

Đỡ ly sữa, Hạ mím môi uống 1 hơi, Ngữ mỉm cười hài lòng.

--Vậy phải ngoan không.

An Hạ gượng gạo:

--Em đã qua cái thời mê nghe những lời đường mật của anh rồi, để dành mà dụ con.

Ngữ nhấp nháy mắt:

--Anh luôn nghĩ bụng sẽ dụ cả 2 mẹ con.

--Anh tưởng dễ lắm sao.

--Càng khó anh càng quyết tâm và anh tin mình sẽ có cơ hội. Bữa

nay con ra khỏi phòng cấp cứu, niềm tin của anh ngày càng lớn.

An Hạ lắng sang chuyện khác.

--Bé Nhiên bớt nhiều rồi, sau giờ làm việc anh nên về nhà nghỉ ngơi, không cần phải vào đây.

--Em đuổi anh sao?

--Đâu có. Em chỉ nhắc anh thôi, người ta mà biết anh ở đây thì khổ em với con.

Ngữ nhú mày:

--Người ta à? Hừ! Anh đang muốn gặp hấn để mắng 1 trận đây, không ngờ Dũng tề đến thế. Mấy ngày liền không thèm ghé thăm An Nhiên. Dầu sao con bé cũng gọi hấn là bố mà.

An Hạ nhếch môi:

--Anh thừa biết người em muốn nói không phải là Dũng, vậy còn lôi anh vào làm chi.

Ngữ ngạc nhiên:

--Không phải là Dũng thì là ai?

An Hạ cúi xuống kéo mền đắp cho An Nhiên. Cô không trả lời Ngữ vì chưa đoán được anh đang nghĩ gì, mấy ngày nay cả cô lẫn anh đều cố tránh nhắc tới Dũng và Diệp Trúc. Hai người chỉ lo cho bé Nhiên, ngoài ra không ai nói đến cuộc sống của mình dù cả 2 đều rất muốn biết nhiều hơn nữa về nhau.

Ngữ chột thờ dài:

--Em không thể sống như vậy mãi. Em cần có 1 công việc ổn định để nuôi con. Không đi làm là phải lệ thuộc vào Dũng, hấn sẽ làm khổ em suốt đời. Mà anh thì không chịu nổi điều ấy. Anh sẽ tìm việc cho em...

An Hạ mím môi:

--Với em, quây mĩ phẩm đó đủ sống rồi.

Ngữ lắc đầu:

--Quây ấy vốn liếng chả bao nhiêu, lại phải hùn hạp với chị Liên. Em không thể vươn lên nổi nếu không nắm được quyền quyết định trong công việc làm ăn.

--Em bằng lòng với cái đang có. Chị Liên là người đã cứu mẹ con em, có thua thiệt 1 chút, em vẫn chưa trả hết ơn cho chị ấy.

Ngữ nhú mày:

--Em nói vậy là sao?

An Hạ thần nhiên:

--Có sao đâu! Khi em bị ruồng bỏ với cái thai trong bụng, chị Liên đã cứu mang em, sau đó vun đắp cho em và Dũng. Với anh, điều ấy có thể vô nghĩa, nhưng với em là khoảng đời không bao giờ quên, là ơn

nghĩa luôn luôn phải nhớ.

Ngữ nhìn sâu vào mắt cô:

--Em và Dũng không hạnh phúc. Tại sao chúng ta không làm lại từ đầu?

An Hạ chậm chạp trả lời:

--Tất cả quá muộn rồi, dù rất hận Diệp Trúc, em cũng không thể làm nó khổ.

--Lại Diệp Trúc, em đang nghĩ đi đâu vậy Hạ?

Chưa kịp trả lời Ngữ, An Nhiên chợt thấy Dũng bước vào. Anh ta hơi khựng lại nhưng sau đó mau chóng lên tiếng trước.

--Thì ra có cả ngài phó giám đốc ở đây. Không ngờ ông quan tâm đến An Nhiên dữ vậy. Sự xuất hiện của tôi không phiền 2 người chứ?

Ngữ nhìn Dũng lom lom. Thái độ khiêu khích của anh ta làm Ngữ nổi nóng, nhưng nghĩ tới mẹ con An Hạ, anh cố dằn lòng.

Đứng dậy, Ngữ lịch sự chìa tay ra, nhưng Dũng giả vờ không thấy.

Anh ta bước tới bên An Nhiên và gọi:

--Bố đến thăm con nè, bé Nhiên...

An Hạ vội ngăn lại:

--Nó mới vừa ngủ, anh đừng làm nó thức. Hôm nay con bớt nhiều lắm rồi.

Dũng cười khẩy:

--Ở nhà anh cứ lo cho mẹ con em. Lên đây mới biết cái lo của mình thừa.

Ngữ nhỏ nhẹ.

--Anh nghĩ vậy là làm. Đâu có ai lo cho vợ bằng chồng, An Hạ rất cần có anh.

Dũng nạt ngang:

--Nè! Định mai mả tôi đấy à? Hừ! Tôi đâu đủ điều kiện làm chồng An Hạ. Cô ta chỉ coi tôi như 1 bức bình phong rẻ tiền.

An Hạ kêu lên:

--Anh nói như thế ở đây làm gì?

Dũng nhún vai:

--Anh chỉ có sự thật, sao em lại khó chịu?

An Hạ nhìn Ngữ, giọng van vỉ.

--Xin lỗi anh, chúng tôi cần nói chuyện riêng.

Ngữ gật đầu rồi lặng lẽ bước ra ngoài, An Nhiên bỗng chợt mình gọi:

--Chú Ngữ.

Ngữ lúng túng dừng lại.

--Chú đây.

--Không cho chú đi đâu ...

Ngữ mỉm cười.

--An Nhiên ngoan! Có bố đến thăm kìa. Chú phải đi làm chứ.

Con bé cong môi.

--Bố Dũng thấy ghét, con không thèm.

An Hạ nghiêm mặt:

--Không được hỗn như vậy.

Nhiên thút thít khóc làm Ngữ nhói lòng, hiểu rằng đứng lại chỉ làm Hạ khó xử hơn, anh quàng quả bỏ đi.

Dũng cúi xuống:

--Sao lại ghét bố Dũng hả?

Không thèm trả lời, An Nhiên quay mặt vào vách. Tay mân mê con búp bê nhỏ xíu nhưng tuyệt đẹp vì nó khóc.

An Hạ chẳng buồn dỗ, cô nhìn xuống sân thấy dáng Ngữ đi 1 mình trông tội làm sao. Anh vẫn tưởng Dũng và cô là vợ chồng. Lẽ nào anh vô tình đến thế.

Giọng Dũng có vẻ buồn:

--An Hạ ! Anh không có chút hy vọng gì về em hết phải không?

Cô thở dài:

--Hôm trước em đã nói rất rõ với anh. Mình không hợp nhau, em sẽ không mang đến hạnh phúc cho anh vì thật lòng em chưa quên được Ngữ. Tốt nhất chúng ta cứ xem nhau như bạn.

Dũng nói:

--Nhưng Ngữ cũng đâu mang hạnh phúc đến cho em, khi anh ta đã có gia đình rồi. Đừng đại dốt tin rằng Ngữ sẽ bỏ vợ để cưới em. Thật lòng anh không muốn em phải khổ lần nữa vì người đàn ông từng phụ bạc mình.

An Hạ ậm ự.

--Ngữ chưa hề đề cập chuyện này với em, và em cũng không mong nó xảy đến.

--Khi đã biết An Nhiên là con mình, anh sẽ dựa vào con bé để làm mềm tim em. Anh hiểu chuyện ly dị đối với Ngữ chẳng khó khăn gì, nhưng em tưởng vợ anh ta sẽ để em yên sao? Chỉ gặp 1 lần, nhưng anh thấy người đàn bà đó không đơn giản chút nào.

An Hạ rầu rĩ gục đầu.

--Anh nhận xét đúng. Diệp Trúc là bạn em mà, vì cô ta nên em và Ngữ đã xa nhau.

Dũng ngạc nhiên:

--Vậy sao? Nếu thế cô ta không đòi nào để mất Ngữ. Anh thật sự lo cho em. Lỡ như biết mấy hôm nay Ngữ vào đây, nhất định cô ta sẽ

vào theo và làm ầm lên. Lúc ấy sẽ thế nào khi không có tấm bình phong rẽ tiền này bên cạnh.

An Hạ gượng gạo:

--Anh đừng nói thế. Em chưa bao giờ xem anh là bình phong.

Dững bắt bẻ.

--Thế sao tới bây giờ em vẫn chưa nói rõ quan hệ giữa chúng ta với Ngữ?

An Hạ ngập ngừng.

--Tại anh không hỏi.

--Đó đâu phải là lý do.

An Hạ khổ sở.

--Em xin lỗi ... nhưng em không biết phải nói thế nào với Ngữ.

Dững cười nhạt:

--Em phải suy nghĩ và nói thật đi. Nếu Ngữ còn yêu em, anh ta phải bỏ vợ, trở về lo cho em và An Nhiên. Còn như không làm được điều này, Ngữ không có quyền đeo đuổi làm khó em nữa. Anh về đây kéo muện.

Dứt lời, Dững te te đi một nước. An Hạ sững sờ nhìn theo. Chuyện gì sẽ xảy ra khi vở kịch cô đóng duy nhất cho Ngữ xem rồi sẽ phải hạ màn.

Bồn chồn ray rứt, cô cúi xuống bế An Nhiên lên. Có nó, lòng Hạ chột thanh thản đôi chút. Trong tình yêu không có chuyện nhường nhịn, nếu anh và cô vẫn còn quá yêu nhau thì tại sao phải vì kẻ thứ ba độc ác đó mà phải sống xa nhau.

Lúc này chính Ngữ đã tha thiết đề nghị Hạ làm lại từ đầu mà. Lẽ nào cô không vì An Nhiên mà tha thứ sai lầm Ngữ đã phạm? Cô không muốn con gái mình có cha sao?

Đang suy nghĩ lung tung thì cô y tá bước vào. Nhìn thấy cô ta, An Nhiên ôm Hạ cứng ngắc.

--Con không chích! Con không chích! Chú Ngữ ơi, cứu con với.

Bật cười vì lời kêu cứu thảm thiết của An Nhiên, cô y tá dọa.

--Còn la nữa là cô chích cả chú Ngữ của con đó. Mau theo mẹ sang phòng khác rộng hơn.

An Hạ ngạc nhiên:

--Sao lại chuyển phòng vậy cô?

--À! Tại em bé đỡ rồi, nhường phòng này cho người bệnh nặng hơn.

Bộ chị không muốn nó mỗi ngày 1 khỏe à?

An Hạ lắc đầu thật nhanh.

--Dạ đâu có.

--Vậy thì mau lên. Tôi phụ cho 1 tay.

Vừa nói cô y tá vừa xách giỏ quần áo, bưng bình thủy đi trước. An Hạ bế An Nhiên theo sau. Sang dãy hành lang khác, cô ta dẫn mẹ con Hạ vào một căn phòng đầy giường bệnh, An Hạ lo lắng.

--Chuyển phòng bất ngờ như vậy, người nhà làm sao biết mà tìm?

--Chị khéo lo, chúng tôi nắm danh sách bệnh nhân. Ai không biết thì hỏi chứ.

An Hạ im lặng đặt An Nhiên xuống giường. Hôm kia Liên đã về quê lo buôn bán, mọi việc vòng ngoài do một tay Ngữ chạy, anh mua thuốc, mua cơm hộp, đổi nước sôi, mua đồ chơi đủ thứ cho An Nhiên. Ở đây ai cũng nghĩ cô và anh là vợ chồng nuôi con bệnh. Nhiều người tấm tắc khen "con gái giống cha giàu ba họ". Những lúc đó, Ngữ luôn ngồi lên niềm hạnh phúc lẫn hãnh diện, trong khi lòng Hạ lại dâng lên đầy chua chát.

Giọng An Nhiên nheo nhéo vang lên:

--Chú Ngữ ơi! Chú Ngữ đâu hả mẹ?

Hạ dịu dàng:

--Chú Ngữ đi làm rồi, tối chú sẽ vào với con. Bây giờ ngủ đi.

An Nhiên lắc đầu :

--Con thức chờ chú Ngữ hà ...

Hạ ngập ngừng:

--Chú Ngữ và bố Dũng con thích ai hơn?

--Bố Dũng uống rượu rồi đem con bỏ vào hội chợ, con ghét bố Dũng lắm. Mình về nhà chú Ngữ ở nghe mẹ? Ở đó vui lắm.

An Hạ kêu lên:

--Ai bảo con nói thế?

An Nhiên lấm lét khi thấy Hạ có vẻ giận.

--Chú Ngữ.

Thì ra những lúc chỉ có hai cha con, Ngữ đã gieo vào đầu An Nhiên những ước muốn của mình. Ngữ bây giờ khác xưa nhiều quá, anh đã biết dè dặt, cân nhắc trước tình yêu chứ không như trước kia khi yêu thì bất chấp trở ngại, anh lao vào cho đến khi đạt được mục đích mới thôi.

Ngày đó An Hạ đã bị cái lì lợm của anh chinh phục. Bây giờ thái độ dè dặt của anh làm Hạ bồn chồn, khó hiểu.

Cô chăm chú nhìn An Nhiên.

--Chú Ngữ còn nói gì nữa?

An Hạ lắc đầu, con bé buồn hiu nằm bú tay. Cái tật xấu này vẫn bị Hạ rầy, nhưng hôm nay cô không nổi mắng con. Nó đang ốm và đang nhớ cha ruột của mình. Cô thương con biết bao và cũng thương thân

mình biết mấy.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Chiều lấm rồi vẫn không thấy Ngữ vào. An Nhiên cựa mình khát nước.

Pha ly nước chanh, cô ép nó uống. Được vài ba hớp, con bé lại hỏi:

--Chú Ngữ đâu mẹ?

An Hạ vỗ về:

--Chú sắp vào rồi, con uống hết đi.

An Nhiên lắc đầu, Hạ vỗ về:

--Mẹ mua cháo cho con nhé?

--Chú Ngữ mua con mới ăn.

Rồi An Nhiên nắm tay mẹ lắc mạnh.

--Mẹ kể chuyện dê trắng dê đen đi mẹ.

Chịu ý con, cô chậm rãi cất giọng và không sao tập trung vào lời mình kể. Hết chuyện này, Hạ kể sang chuyện khác, An Nhiên ngủ lâu rồi vẫn không thấy Ngữ vào.

Bụng đói cồn cào, mắt cứ hoa lên vì mệt, cô gọi bé Nhiên với những người nuôi con bệnh nằm giường gần đó, rồi ra cổng mua bánh mì.

Sợ Ngữ không biết mình đã chuyển nơi khác, Hạ cẩn thận ghé phòng bệnh cũ nhờ nhân viên với anh rồi mới trở về.

Trên giường bé Nhiên vẫn ôm con thỏ nhồi bông ngủ say, Hạ ngồi xuống kế bên cô nuốt miếng bánh mì khô khốc.

Lẽ nào Ngữ nghĩ rằng Hạ đã có Dũng, nên chiều nay anh bỏ mặc mẹ con cô ? Nếu đúng vậy cô đâu thể trách Ngữ được. Anh tránh mặt vì không muốn Dũng nổi cơn ghen đó thôi. Chính cô nhiều lần đã đem Dũng ra làm lá chắn cho mình. Sao bây giờ lại khổ sở? Cô đúng là mâu thuẫn đến buồn cười.

Để khúc bánh mì ăn dở lên góc tủ, Hạ mệt mỏi nằm xuống kế bên con và ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Mãi đến khi có cảm giác tê rần ở chân Hạ mới giật mình.

Hơi nhòe mắt, cô bồi hồi thổn thức khi thấy Ngữ đang ngồi ngủ gục trên chân mình. Tay run rẩy Hạ vuốt nhẹ lên tóc anh, vừa lúc Ngữ cũng thức giấc. Anh nắm lấy tay cô siết nhẹ. Lần đầu sau bao nhiêu năm xa cách, An Hạ để mặc cảm xúc trào dâng, trái tim đập phồng theo ánh mắt đắm say của Ngữ, cô biết mình không thể mất anh lần nữa, nhưng làm cách nào để được có nhau. An Hạ chưa nghĩ ra được.

Cô mấp má đôi môi vì xúc động:

--Em tưởng tối nay anh bỏ mẹ con em luôn rồi.

Ngữ thì thầm :

--Ai lại bỏ lẽ sống của đời mình chứ? Anh bận tí chuyện nên vào

muộn. Bù lại đêm nay anh sẽ ở lại và thức canh chừng con cho em ngủ vì anh biết Dũng đã về rồi.

An Hạ kêu lên:

--Anh bỏ nhà đi đêm như vậy không được đâu.

Ngữ cười buồn:

--Sao lại không được, khi mấy năm rồi hầu như tối nào anh cũng bỏ nhà đi nhậu hết.

An Hạ ngạc nhiên:

--Diệp Trúc không nhậu anh à?

Ngữ long mắt lên:

--Cô ta mà dám. Anh không muốn em nhắc đến Diệp Trúc nữa.

Giọng An Hạ khô khan:

--Dù sao Trúc cũng là vợ anh. Em không nhắc làm sao được.

Ngữ nhú mày:

--Vợ anh? Ai nói với em thế?

An Hạ đáp ứng:

--Chính Diệp Trúc nói với em trước khi chúng ta gặp nhau trong hội chợ.

--Và em đã tin cái lưỡi rắn độc của cô ta nên lâu nay vẫn oán trách anh?

An Hạ chua chát:

--Chớ biết tin ai, khi ngày xưa anh đã say đắm hôn Trúc trước mặt em, rồi mới đây trong hội chợ, Trúc xuất hiện kế bên anh với những lời của một bà vợ rất được chồng yêu...

Ngữ ngắt lời cô:

--Từ lúc xa em tới nay, anh không có người đàn bà nào khác hết.

An Hạ nghe tim đập hỗn loạn.

--Thật không?

Ngữ im lặng gật đầu. Bỗng dưng An Hạ vùi mặt vào vai Ngữ, cô khóc nức lên vì mừng, nhưng anh lại hiểu lầm những giọt nước mắt sung sướng của Hạ...

Ôm Hạ trong tay, Ngữ thầm thì:

--Nín đi Hạ! Tìm được em rồi anh không để mất nữa đâu. Sống với Dũng không hạnh phúc thì ly dị đi. Anh lúc nào cũng yêu em, bây giờ còn có cả con, chúng ta đâu thể thiếu nhau được. Trở về với anh đi Hạ...

Lòng rộn ràng còn hơn nghe lời nói yêu lần đầu, nhưng An Hạ vẫn đủ bình tĩnh để... thử Ngữ.

--Anh không oán trách việc em đã có chồng sao?

Im lặng thật lâu, Ngữ mới nói:

--Chính anh đã đẩy em vào tay người khác mà. Anh chỉ giận mình thôi. Hồi đó bên Nhật, anh lao vào việc học như một thằng điên, để cố quên, anh không cho phép mình rảnh rỗi đâu chỉ một giờ. Nhờ vậy anh đã đạt điểm cao nhất ở cuối khoá. Công ty cho anh học tiếp nửa năm nữa. Và anh lại vui đầu vào sách vở. Suốt một năm ròng Diệp Trúc gửi cho anh rất nhiều thư. Anh không hề coi cũng chẳng hồi âm. Đôi lúc anh thấy tội vì đã xem cô ta như một công cụ nhằm chọc tức em, nhưng vì không yêu, anh không muốn dây dưa trong quan hệ.

An Hạ ầm ức hỏi tới:

--Nhưng tại sao Trúc lại kè kè bên anh thế?

Ngữ ngập ngừng:

--Trúc làm chung công ty với anh.

Hạ cao giọng:

--Chắc không phải là thư ký riêng hay trợ lý của ngài phó giám đốc chứ?

Ngữ nâng cằm Hạ lên:

--Em quan tâm đến chuyện đó lắm à?

Đẩy tay anh ra, cô lảng đi.

--Ờ... không... Nhưng tại sao anh biết em bị oan. Diệp Trúc nói à?

--Đời nào cô ta hé môi về tội lỗi của mình.

--Vậy ai nói với anh?

Ngữ buông thõng:

--Anh Thành! Em không ngờ chớ gì?

Hạ gật đầu. Từ lâu cô đã quên ông ta, nay nghe Ngữ nhắc đến, Hạ bỗng thấy ớn lạnh, cô đáp ứng:

--Sao ông ta tốt thế?

Ngữ dịu giọng:

--Chắc tại anh ấy yêu em thật.

An Hạ nóng bừng người.

--Anh đừng đùa.

Ngữ gấp rút:

--Anh đâu có đùa, chính miệng anh Thành nói thế mà.

Ngập ngừng 1 chút, Ngữ tiếp:

--Có 1 lần vào quán nhậu, anh gặp anh Thành đang uống 1 mình trông cô đơn, buồn bã lắm. Anh ngồi cùng bàn, ảnh có vẻ vui. Hôm đó hai người uống nhiều lắm, anh ta say khướt nhưng không chịu về nhà và luôn mồm nói xấu cô Hồng. Ảnh than rằng lâu nay sống không hạnh phúc. Ảnh đã sai khi cưới người đàn bà mình không yêu, khổ hơn nữa người ấy đã làm nhiều tội lỗi.

An Hạ chớp mi:

--Chú Thành lên án vợ mình sao?

Ngữ gật đầu:

--Anh ngạc nhiên vô cùng khi nghe nói cô Hồng làm nhiều tội lỗi. Chưa kịp hỏi, anh Thành đã lè nhè kể hết mọi chuyện. Nghe xong anh muốn điên lên được. Anh đau đớn gấp trăm lần so với lúc nhìn thấy Tiến đang ôm em trong tay. Thì ra anh đã làm, người anh yêu không hề phản trắc, ngược lại chính anh đã từng ruồng rẫy người ta. Hơn hai năm rồi, cuộc đời dâu bể, biết tìm em ở đâu.

Giọng An Hạ rưng rưng:

--Nhưng anh có tìm em không?

Ngữ ngậm ngùi:

--Có chứ! Anh về quê em và oái oăm thay, anh gặp lại Tiến. Hắn bị tàn phế sau 1 trận đua xe, suốt ngày chỉ ngồi trên xe lăn và uống rượu. Gặp anh, Tiến có vẻ ân hận, hắn tự động thú nhận chuyện mình đã làm. Qua lời Tiến anh mới biết rõ hơn, thì ra chính Diệp Trúc đã chủ động gặp Tiến, rồi cùng với cô Hồng, cả 3 người đã diễn 1 màn kịch hết sức thâm độc nhằm chia cách chúng ta. Tiến còn nói rõ cô Hồng dặn chỉ hành động ngay ngày anh ra sân bay để em không có cơ hội giải thích và anh không có thời gian suy nghĩ kỹ.

Ngữ cười khẩy:

--Thì ra cô Hồng quá hiểu con người anh. Cố làm việc này vì ghen em với anh Thành, Diệp Trúc thì vì muốn chiếm được anh, còn Tiến lại muốn trả thù khi yêu mà không được đáp lại.

An Hạ cười buồn:

--Chúng ta vô tư quá nên trở thành nạn nhân của họ. Suốt bao nhiêu năm chỉ biết oán trách nhau.

Ngữ trầm tư:

--Sau đó không lâu, anh ghé công ty của Trí với hy vọng hỏi thăm được tin tức của em. Gặp anh Trí, anh mới biết Thuỷ Tiên cũng có phần tham gia vào vở kịch ngày xưa. Chính Thuỷ Tiên đã đưa thuốc ngủ cho cô Hồng, rồi sau đó cô ta đã đuổi việc em lúc Trí đi nước ngoài.

--Nhưng em có thù oán gì với cô đâu?

Ngữ ngao ngán:

--Thuỷ Tiên ghen em và anh Trí nên mới làm thế. Cũng vì việc này mà Trí đã bỏ cô ta.

An Hạ chép miệng:

--Nghiêm trọng vậy sao?

Ngữ nói tiếp:

--Anh Trí cho rằng Thuỷ Tiên không có quyền hại em và đuổi em vì

đó là việc bất nhân. Ảnh không chấp nhận 1 người vợ có tâm địa hẹp hòi, dám giẫm chân lên công việc của ảnh.

Chống tay dưới cằm, Hạ thần thờ:

--Những kẻ có thủ đoạn xấu xa đều phải trả giá. Họ không được hạnh phúc như ý muốn. Thật đáng tiếc.

Ngữ tức tối:

--Nhưng chúng ta là nạn nhân. Chúng ta còn khổ hơn họ nhiều. Phải ngày đó, anh bình tĩnh hơn, khôn ngoan hơn, thì con anh đâu gọi người khác là bố, và anh đâu mất em.

Ủ hai tay Hạ trong tay mình, Ngữ tha thiết:

--Sau khi gặp lại em, suốt 1 tháng trời anh cứ ngơ ngơ ngáo ngáo như người mất hồn. Cứ nhớ tới dáng em đơn độc đạp xe chở An Nhiên vào con hẻm tối mù, anh không tài nào làm việc được. Anh ân hận, anh ăn năn, anh hối tiếc, và anh bất lực trước định mệnh. Khi biết An Nhiên là con gái mình, anh càng bị dày vò, ray rứt. Hôm con bé ói ra máu, anh tưởng mình không sống được. Lần đầu tiên trong đời, anh biết sợ 1 cái gì vô hình mà anh không thể giải thích. Nghĩ cho cùng, bao nhiêu năm nay em oán anh cũng đúng, thật sự anh không xứng đáng với em và con.

An Hạ chùng giọng:

--Em không trách anh đâu. Chỉ tiếc là định mạng đã lỗi chúng ta đi mỗi người 1 ngã.

Ngữ van lơn:

--Không phải định mạng an bài mà bàn tay độc ác nhỏ nhen của con người đã chia cắt chúng ta. Anh không cam tâm đâu Hạ, em phải được hạnh phúc, An Nhiên phải sống với anh. Ngày xưa anh mồ côi cha, anh không muốn con mình sống với bố ghẻ...

An Hạ cắn môi:

--Vậy em sẽ giao con lại cho anh.

--Em đành đoạn vậy sao?

--Đó là cách duy nhất em có thể làm được cho con. Sống với anh, nó có điều kiện để sung sướng hơn.

Ngữ khó khăn nói tiếp:

--Nhưng em thì sao? Với Dũng, em sẽ khổ mãi. An Hạ! Quay về với anh đi...

-- ...

--Em ly dị đi.

Nhìn thẳng vào Ngữ, Hạ nhếch môi:

--Anh xúi em bỏ chồng à?

Ngữ khổ sở gục đầu, hai người bỗng rơi vào im lặng. Căn phòng

quét vôi trắng với những chiếc giường kê san sát bỗng lạnh ngắt vì mùi ête, mùi thuốc đặc biệt chỉ có ở nhà thương. Ngữ biết mình quá vội vàng và ích kỷ khi nói thế, nhưng anh không thể chần chờ được nữa.

Giọng trầm xuống đầy thuyết phục, Ngữ nhỏ nhẹ.

--Nếu còn yêu anh và vì bé An Nhiên, thì đó là con đường buộc lòng em phải đi qua. Không hợp nhau ly dị là cách tốt nhất để tìm được hạnh phúc mới. Anh sẽ chờ em mà.

An Hạ hùng hồn:

--Em chỉ có một người chồng, dù anh đối với em thế nào đi chăng nữa, em cũng không bao giờ ly dị.

Ngữ sửng người vì câu tuyên bố của cô. Anh đứng dậy chậm chạp bước ra hàng lang, An Hạ tàn nhẫn nhìn theo.

Có lẽ cô quá ác khi nói với Ngữ như vậy, nhưng nếu rất yêu cô, sao Ngữ không tìm hiểu xem lý do gì khiến Hạ nói thế.

Một chút giận dữ trẻ con bỗng nhúm lên trong hồn Hạ. Cô nằm xuống ôm An Nhiên vào lòng với nỗi ám ức. Ngày xưa anh lì lăm mà, sao bây giờ dễ nản chí đến thế?

Nằm đợi mãi vẫn không thấy Ngữ vào canh chừng bé Nhiên cho cô ngủ như đã nói. An Hạ sốt ruột ngồi dậy.

Tấn thêm một cái gối cho An Nhiên, An Hạ nhẹ nhàng đi ra sân. Trên ghế đá bệnh viện, Ngữ đang ngồi với đốm lửa đỏ trên môi.

Đến kế bên anh, cô hỏi:

--Anh không còn gì để nói với em sao?

Ngữ nhẹ nhẹ lắc đầu, An Hạ nói:

--Anh không thắc mắc tại sao em không chịu ly dị với chồng à?

Búng tàn thuốc vào bãi cỏ, Ngữ mệt mỏi:

--Tại sao? Em nói đi?

Giọng An Hạ lạc hẳn đi vì xúc động.

--Cho đến bây giờ người em luôn nghĩ là chồng mình, duy nhất chỉ có ba ruột của bé Nhiên. Bao nhiêu năm nay, em không được sống bên anh ta, nhưng đó đâu thể nào là lý do để em phải đoạn tuyệt với anh. Em chưa khi nào là vợ ai ngoài vợ anh cả.

Mắt Ngữ sáng rực lên, anh gấp rút hỏi:

--Em vừa nói gì?

Hạ nhìn anh:

--Em nói rất rõ lẽ nào anh không hiểu, lẽ nào anh vẫn chưa nhận ra Dững chỉ là tấm bình phong của em.

Ngữ ngơ ngác mất mấy giây.

--Trời ơi! Sao anh ngốc thế chứ.

Một tích tắc sau câu vừa nghe, Hạ đã thấy mình nằm gọn trong tay Ngữ, anh nheo ngào siết cô mạnh đến mức Hạ biết đau. Ngữ không ngớt gọi tên cô và hôn cô thật lâu với nụ hôn đắm nước mắt của cả hai người. Khoảng thời gian tối tăm của quá khứ đã vĩnh viễn trôi qua. Vĩnh viễn nó sẽ không trở lại nữa.

An Hạ thì thầm:

--Mình vào với con đi anh.

Ngữ âu yếm đỡ Hạ đứng lên. Phía cuối chân trời bình minh cũng vừa ló dạng. Một ngày mới sắp bắt đầu...

HẾT

Nguồn: Vietlangdu

Người đăng: TSAH

Thời gian: 08/08/2004 4:05:53 SA